

Біблійне навчання
для дорослих

БОЖИЙ ЗАДУМ ДЛЯ МОГО ЖИТТЯ

Робочий зошит

2008
Київ

Зміст

Частина 1: ВСЕ НА ДОБРЕ

Вступ	5
Урок 1. Божий промисел	7
Урок 2. Безлад у родині	11
Урок 3. Страждання зазнаєте в світі	16
Урок 4. Перемога над спокусою	20
Урок 5. Новий початок	25
Урок 6. Дар смиренності	30
Урок 7. Виконання Божої волі	35
Урок 8. Правдивість каяття	39
Урок 9. Возз'єднання!	43
Урок 10. Родина разом	48
Урок 11. Час розставання	53
Урок 12. Голод змінився достатком	58
Урок 13. Зло обернулося добром	63

Частина 2: ГОСПОДЬ ЧУДЕС

Вступ	67
Урок 14. Він – Господь	68
Урок 15. Господь, що має владу	73
Урок 16. Господь обітниць	78
Урок 17. Господь нового початку	83
Урок 18. Господь прощення	88
Урок 19. Господь співчуття	92
Урок 20. Господь слави	97
Урок 21. Господь очищення	101
Урок 22. Господь звільнення	106
Урок 23. Господь життя	110
Урок 24. Господь миру	115
Урок 25. Господь оновлення	119
Урок 26. Мета життя	125

Частина 3: ХАРАКТЕР УЧНІВ ХРИСТА

Вступ	130
Урок 27. Петро: вказуємо на Христа	131
Урок 28. Іван: ходіння в любові	135
Урок 29. Варнава: вчимося віддавати	140
Урок 30. Степан: бажання свідчити	146
Урок 31. Павло: проповідь серед свого народу й за межами батьківщини	151
Урок 32. Яків: праведне життя	155
Урок 33. Іван Марко: долання перешкод	159
Урок 34. Сила: йдемо цілим світом	164
Урок 35. Тимофій: зростаємо у вірі	169
Урок 36. Акила і Прискилла: турбота про родину	174
Урок 37. Тихик: виконуючи Божі доручення	179
Урок 38. Юда: протистояння омані	183
Урок 39. Божий задум для мого життя	187

Частина 1

ВСЕ НА ДОБРЕ

Вступ

Ми не завжди можемо розпізнати дію Бога в навколишньому світі, але Він завжди поруч. Господь підтримує нас Своїм промислом і часто непомітно для нас звершує Свою волю. Нехай нас не бентежать тривожні газетні заголовки – Бог безперестанку діє в цьому світі, і колись Царство Христа восторжествує!

Нічого не відбувається випадково. Нічого не трапляється без причини. Згідно зі Словом Божим, Бог навмисно спрямовує земні події так, щоб здійснити Свою Божественну мету (*Римлянам 8:28*).

Перші 13 уроків циклу «Божий задум для мого життя» ґрунтуються на подіях життя старозаповітного патріарха Йосипа. Його життя є зразком того, як Господь використовував неймовірні для людського розуму події, щоб зберегти не тільки Йосипа, але й майбутній ізраїльський народ. Головною метою цих занять буде вивчення Божественного промислу і Господньої турботи в житті вірних Йому людей.

Життя християнина не завжди протікає гладко, й у важкі хвилини наша тілесна частина вагається: «Чи варто вірити?» Але історія таких людей, як Йосип, нагадує, що ми завжди можемо сподіватися на Всемогутнього Бога. Наша вірність насправді визначить наше майбутнє. «Будь вірний до смерти, і Я тобі дам вінця життя!» (*Об'явлення 2:10*).

Спілкування з Богом

«Дорогу життя Ти покажеш мені: радість велика з Тобою, завжди блаженство в правці Твоїй!» (Псалом 15(16):11)

Коли Господь відкриває нашому розумінню істину з Біблії або дає нам якийсь важливий урок в житті, то це подібне до придбання дорогої перлини. Яке ж має бути наше ставлення до таких «перлин»? Адже, коли ми забуваємо мудрі проповіді або не виділяємо часу для спілкування з Богом і втрачаємо будь-який смак до Слова Божого, ми губимо чимало безцінних осяянь, надбаних досвідом у духовних успіхах і невдачах. І тоді в нашому житті відчувається духовна порожнеча. Хіба Господь буде благословляти нас, якщо ми не прагнемо до спілкування з Ним? Чи можна очікувати, що Він буде нас тоді навчати?

Починайте свій день із Господом, і ви побачите, наскільки ваше життя змінюватиметься. Якщо ви ще ніколи не виділяли особливого часу для спілкування з Богом, то будете вражені, що вийде, коли цей час знайдеться. Ви побачите, що Божа любов, милість і керівництво будуть супроводжувати вас протягом дня, ваша віра буде міцніти, а можливість проживання на небесах перестане бути чимсь далеким і нереальним.

Спілкування з Богом

Понеділок 1.09.08 (дата) Св. Письмо: Ефесян 5	
Що Бог говорить мені	Як мені читати
Мудрі люди правильно використовують свій час	Спілкуються з Богом і родиною, а не з телевізором
Я молюся за свою родину <i>Евген, Мишко, Маринка</i>	

Сподіваємося, що сторінка «Спілкування з Богом» посяде особливе місце у вашому житті. Коли це станеться, ретельно оберігайте цей час! Вашою головною метою має бути вивчення Біблії, щоб краще пізнати Бога й пережити радість Його присутності. Із трепетом починайте своє молитовне спілкування, підготуйте ваше серце до слухняності Божому голосу й читайте Біблію, очікуючи благословення. Бог обов'язково відкриє вам Себе і Свою волю, якщо побачить, що ви насправді цього хочете!

Текст: Буття 49:1, 22-26; Псалом 33(34): 7-10

Істина: Бог обертає труднощі нашого життя на добро

«Господь – то мій Пастир, тому в недостатку не буду»
(Псалом 22(23):1)

Протягом декількох занять ми будемо вивчати життя біблійних особистостей, що особливо надихають. Життя патріарха Йосипа добре ілюструє Божий добрий промисел.

Незважаючи на серйозні труднощі, Йосип докладав зусиль ходити з Богом. Досвід його життя допоможе нам побачити, що випробування супроводжують навіть тих, хто намагається у всьому виконувати Божу волю. Життя Йосипа послужить нам прикладом того, що Бог використовує ВСІ обставини життя віруючої людини, щоб виконати Свою добру волю.

Життя Йосипа є великим свідченням. Він був людиною з богобоязливим характером і великою вірою. Саме завдяки цьому він зміг витримати величезний тиск обставин і здолати безліч розчарувань. Його історія містить і біль, і прощення. Саме здатність Йосипа прощати дозволила йому зробити величезну працю, яка принесла славу Богові й стала благословенням для інших.

Так само, як і багато хто з нас сьогодні, Йосип стикався з випробуваннями й сімейними проблемами. Навіть цілком можливо, що його обставини були ще важчі, ніж ваші, хоча їх також не назвеш простими. Вам доводиться стикатися із про-

блемами у спілкуванні з дітьми, батьками, іншими членами родини, з життєвими випробуваннями. Саме те, яким чином Йосип долав найрізноманітніші труднощі, і робить його життя унікальним, що слугує нам зразком для наслідування. Те, як ви вирішуйте проблеми, що трапляються у вашому житті, робить унікальним ваше життя.

Доля чи Боже провидіння? (Буття 49:1)

Коли батько Йосипа, Яків, перебував при смерті, він покликав своїх дванадцять синів, щоб дати кожному з них батьківське благословення. У цьому благословенні Яків підкреслює, що через життя Йосипа Богом була виявлена добра турбота, Боже провидіння.

Йосип був одним із чотирьох великих патріархів у поколіннях Ізраїля – Авраам, Ісак, Яків і Йосип. Якщо ви подивитесь на життя кожного з них (Буття 12-50), то зауважите явну Божу турботу й керівництво, виявлені в житті кожного з них. Бог захищав їх від ворогів і забезпечував усім необхідним. Що б не траплялося в їхньому житті, як би не складалися ситуації, через все це Бог готував їх для особливої, задуманої Ним місії.

Все, що відбувалося, було передбачено Богом і сприяло виконанню Його волі в житті кожного з патріархів Ізраїля.

Читаючи про ці події, ви, можливо, подумаете, що то були особливі часи, у які Бог брав більш безпосередню участь у житті Своїх дітей, ніж сьогодні. Але зробити висновок, що Бог нині трудиться у вашому житті менше, було б безглуздою помилкою. Нам іноді важко побачити Божу мету і Його волю, коли в житті трапляються якісь надзвичайні події, але після їхнього завершення ви починаєте в них бачити руку Божу. «І знаємо, що тим, хто любить Бога, хто покликаний Його постановою, усе допомагає на добре» (*Римлян 8:28*).

Єдина обмежуюча умова доброго Божого промислу й турботи є та, що «на добро» стосується тільки тих, хто любить Бога й покликаний Ним. Без цієї любові до Нього й довіри ви, швидше за все, почнете ображатися на свої випробування або сповніться гіркотою. Але якщо ви дійсно довіряєте Господу й знаєте, що Він бажає для вас тільки найкращого, ви зможете прийняти все, що Він посилає, і насолодитися Його благодаттю.

Свідчення (*Буття 49:22-26*)

Починаючи благословляти Йосипа, Яків образно описує, як Бог, незважаючи на всі труднощі, підняв Йосипа до високої посади. Хоча брати й продали його в рабство, Бог дав йому можливість приносити плід «над муром» Єгипту, де він був змушений жити вдалині від дому свого батька. Яків поетично описує Йосипа

як людину, що служила ціллю для лучників і була об'єктом їхньої ненависті, але завдяки могутності Бога, Який зміцнив його руку, він зміг здійснити поставлені перед ним завдання. Бог став Батьком для Йосипа тоді, коли той був відірваний від своєї родини й рідного дому.

Те, що Яків сказав про Йосипа, було й історією, і пророцтвом. Яків тішився, що син із честю пройшов через усі випробування і його віра не похитнулася. Він дякує й славить Бога за надану Йосипові підтримку в тому, що той не піддався спокусам і зміг перенести нещастя, які його спіткали. Незважаючи на те, що Йосипу довелося пройти через вогонь, він став частиною Божого задуму в тому, щоб підтримати під час голоду свого батька й навіть братів, які жорстоко з ним обійшлись.

Не один раз обставини життя Йосипа здавалися абсолютно безнадійними. Він був об'єктом ненависті своїх братів і змови; він був кинутий до ями, проданий як раб, ув'язнений у темниці й забутий там. Кожна із цих подій наносила важкі рани серцю Йосипа, але кожну зміну Бог використовував для подальшого розвитку його долі. Насправді Господь трудився в житті Йосипа, щоб зробити набагато більше, ніж він міг навіть собі уявити. Бог завжди має для нас кращі задуми, ніж ми можемо уявити чи спланувати.

Божа обітниця (*Псалом 33(34):7-8*)

Бог обіцяє брати активну участь у вашому житті, якщо ви Його про це просите. Коли «убогий» волає до Господа, Бог його чує й рятує від

проблем. Ісус також казав про це: «Усе, чого ви в молитві попросите, вірте, що одержите, і сповниться вам» (Марка 11:24). Бог не тільки відповідає на наші потреби й молитви, але Він «може зробити значно більш над усе, чого просимо або думаємо, силою, що діє в нас» (Ефесян 3:20).

Бог обіцяє захищати вас. «Ангол Господній табором стає кругом тих, хто боїться його, – і визволяє їх» (Псалом 33(34):8). Ісус обіцяв Своїм учням бути з ними «повсякденно аж до кінця віку» (Матвія 28:20). Навіть якщо ви стикаєтеся зі спокусами, Господь обіцяв, що Він «не попустить, щоб ви випробовувалися більше, ніж можете, але при спробі й полегшення дасть, щоб знести могли ви її» (1 Коринтян 10:13).

Немає жодної сфери у вашому житті, про яку Бог не піклувався б. Ось наочний приклад. Один чоловік стикнувся з тим, що не міг продати будинок після того, як переїхав жити в інше місце. Якось він поділився проблемою зі своїм другом, і коли вони разом помолитися і довірили Богові цю проблему, вона незабаром була вирішена. Друг, з яким він молився, визнав, що раніше й не припускав, що Бог піклується навіть про такі «повсякденні» питання, як продаж будинку. Він вважав, що нема чого молитися за таке просте питання, як особисте майно. Але Ісус казав: «Погляньте на птахів небесних, що не сіють, не жнуть, не збира-

ють у клуні, та проте ваш Небесний Отець їх годує. Чи ж ви не багато вартніші за них?» (Матвія 6:26). Ваш Небесний Батько цінує вас і дбає про кожну дрібницю вашого життя.

Що робити у важких обставинах? (Псалом 33(34):9-10)

Довіртеся Господу. Псалмоспівець закликає нас: «Скуштуйте й побачте, який добрий Господь». Приймайте події, які відбуваються у вашому житті, як подарунок від Бога. Якщо вам цей подарунок у цей момент здається неприємним, згадайте, що Бог постійно піклується про нас і що «усе допомагає на добре». Ця блаженна обітниця стосується усіх, хто любить Бога й довіряє Йому. Далеко не завжди ви зможете побачити, як події, що відбуваються у вашому житті, можуть обернутися на добре, але пам'ятайте про те, що ВИ належите Богові, Який добрий. Ви можете довірити Йому ВСЕ.

Бійтеся Господа. Боятися Бога означає шанувати Його й довіритися Його задуму стосовно вашого життя. Він гідний вашого поклоніння, тому що Він дійсно чудовий Бог. Ви кличете до Нього про допомогу, і Він чує вас і відповідає вам по Своїй милості й любові. Ви не знаєте, що вас чекає попереду, але можете бути впевнені: що б не трапилось, ВИ – частина Божого задуму, і Бог уже передбачив усе, що вам необхідно для його здійснення. Все, що Він посилає тим, хто любить Його, допомагає на добре.

Спілкування з Богом

Понеділок (дата) *Св. Письмо: Псалом 27(28)*

Що Бог говорить мені

Як мені чинити

Я молюся за свою родину

Вівторок (дата) *Св. Письмо: Псалом 29(30)*

Що Бог говорить мені

Як мені чинити

Я молюся за друзів

Середа (дата) *Св. Письмо: Псалом 36(37):27-40*

Що Бог говорить мені

Як мені чинити

Я молюся за місіонерів

Четвер (дата) *Св. Письмо: Псалом 45(46)*

Що Бог говорить мені

Як мені чинити

Я молюся за невіруючих

П'ятниця (дата) *Св. Письмо: Псалом 88(89):9-19*

Що Бог говорить мені

Як мені чинити

Я молюся за владу і начальство

Субота (дата) *Св. Письмо: Псалом 146(147)*

Що Бог говорить мені

Як мені чинити

Я молюся за свою церкву

Неділя (дата) *Св. Письмо: Псалом 4*

Що Бог говорить мені

Як мені чинити

Я молюся за себе

Текст: Буття 37:3-11

Істина: Господь хоче, щоб ми докладали всіх зусиль для збереження миру в родині

«Бо де заздрість та сварка, там безлад та всяка зла річ!»
(Якова 3:16)

Безлад в родині благочестивої людини – це дуже сумно. Бог обрав родину Якова, щоб благословити весь світ, але їхні взаємини були настільки вибухонебезпечні, що якби не Боже провидіння, то життя одного із синів Якова не тривало б довго.

Йосип був одним із дванадцяти синів, породжених Якову чотирма різними жінками. Двоє з них були дітьми Рахілі, щирого кохання Якова. Його емоційна прихильність до Рахілі, що вмерла при народженні другої дитини, безсумнівно, відбилася на його ставленні до її синів. Інші діти, у свою чергу, негативно відреагували на його ставлення, що стало причиною виникнення серед них ненависті й ревнощів. В остаточному підсумку, їхні ревнощі призвели до жahlливих учинків.

Становище в родині Якова не дуже відрізняється від становища безлічі сучасних родин, навіть включаючи родини справжніх християн. У них часто володарюють нездорові емоції, які, розвиваючись, приводять і дітей, і батьків до дій, що зовсім не відповідають волі Бога. Біблійний текст, що досліджується на цьому занятті, доводить, що навіть люди, що належать Богові, не застраховані від трагедій і порушених

взаємин у родині. Однак для сім'ї християнина в Бога є набагато кращій задум. Господь передбачив, що приналежна Богові родина повинна встановлювати стандарти сімейного життя для цього світу.

Історія безладу

Історія безладдя в родині Якова починається задовго до розглянутих нами подій. Яків став «порушником спокою» ще до свого народження. Він був одним із близнюків, породжених Ісаку Ревекою. Оскільки Яків при народженні тримався за п'яту свого брата, мати назвала його Яковом, що означає «той, що залишає слід, що перемагає» (Буття 25: 24-26). Він зі своїм братом мав дуже різні характери, що часто призводило до конфліктів і навіть втягнуло в цю боротьбу їхніх батьків: Ісак більше любив Ісава, а Ревека – Якова. Яків під керівництвом своєї матері обдурих Ісава в його правах первістка. Цей обман настільки порушив його стосунки із братом, що Якову довелося тікати з дому через побоювання, що Ісав уб'є його.

У Харані, вдалині від свого дому, Яків почав працювати на свого дядька на ім'я Лаван. Той також виявився нечесною людиною стосовно Якова і

його роботи. Коли юнак полюбив Рахіль, молодшу дочку Лавана, він запропонував дядькові, що працюватиме на нього протягом семи років, щоб одружитися з Рахіллю. Але коли прийшов час весілля, Лаван таємно зробив нареченою Лію, старшу дочку. Яків, виявивши підміну, розлютувався, але єдиним виходом став договір з Лаваном працювати на нього за Рахіль ще сім років.

Пізніше, коли Яків відслужив своє, у його стосунках з Лаваном виникла ще більша напруженість, і він вирішує, що настав час покинути Харан. Він зібрав своє сімейство й майно та вирушив назад у землю обітовану.

Протягом свого життя в Харані Лія й Рахіль борються за прихильність чоловіка. Старша сестра першою народила дітей. Коли вона перестала родити, то надала Якову свою служницю, щоб «мати дітей» від неї (звичай того часу). Тим часом Рахіль продовжує залишатися порожньою. Затяго намагаючись народити дітей Якову, вона теж віддає йому свою служницю, що народила двох синів. І тільки на схилі віку Якова Рахіль родить свого первістка, Йосипа. Під час переходу до Ханаану вона помирає під час пологів другого сина, Веніямина. Її смерть стала важкою втратою для Якова. Це також означало, що Йосип і Веніамин будуть рости без матері.

Сімейні проблеми зросли ще більше, коли під час повернення в землю обітовану Діна, дочка Якова, була збезчещена під час відвідування їхніх нових сусідів. Її брати, сповнившись люті, помстилися за сестру, убивши всіх чоловіків того поселення. Коли Яків нарешті висловлюєть-

ся з приводу всіх цих подій, то виявляється, що його не так турбує безчестя Діни й убивство всіх чоловіків селища, як те, якої втрати це нанесло його репутації серед мешканців краю (*Буття 34:30*). Дійсно, історія родини Якова вирізняється багатьма трагічними подіями.

Особлива любов, але тільки до одного (*Буття 37:3-4*)

Стосовно своїх дітей Яків допустився дуже розповсюджені помилки: він цінував і любив одну дитину більше за інших. Можливо, Яків ніяк не міг протистояти такому почуттю стосовно Йосипа, бо він був сином коханої Рахілі. Також Йосип був для Якова «сином старості». Але коли Яків відкрито продемонстрував свою надлюбов тим, що справив для Йосипа особливе «квітчасте вбрання», це призвело до того, що терпець братів увірвався. Розуміючи, що цей одяг доводив відмінність Йосипа від інших, брати переповнилися ревностями.

У більшому або меншому ступені багато родин стикаються з подібною проблемою – виділення одного з дітей, і це завжди є причиною якихось негативних емоцій. Батьки повинні намагатися ставитися до всіх дітей однаково, терпляче та з любов'ю. Коли батьки необгрунтовано ставлять одну дитину вище другої, це завжди створює проблеми в родині.

Обурення братів Йосипа зросло настільки, що вони «не могли говорити з ним спокійно». Негативні емоції, що виникають між членами родини, якщо їх не контролювати, можуть призвести до трагедії. Саме тому щоденні новини рясніють історіями

про сімейні чвари й трагедії на ґрунті заздрості, ревнощів тощо. У цій історії ми також, безсумнівно, бачимо Божу руку. Господь допустив подібне ставлення до Йосипа, щоб загартувати його характер, і при цьому, знаючи людську гріховну природу, Він не відняв Своєї любові від родини Якова.

Безлад загострюється словами (Буття 37:5-11)

Тоді як гнів і ненависть у родині Якова досягли «точки кипіння», сімнадцятилітній Йосип хоч і не міг перешкодити Якову робити його улюбленим сином, але, мабуть, також вніс свою лепту в погіршення ставлення братів до нього.

Для початку «доносив недобрі звістки про них до їхнього батька» (вірш 2). Біблія не каже, чим займалися його брати. Просто сказано, що чутки, які Йосип доносив до батька, були «недобрі». Варто звернути увагу на дві речі. По-перше, не сказано, що це так і було насправді. Чутки – це звістка про когось або що-небудь, зазвичай ще нічим не підтвержена. По-друге, навіть якщо брати робили те, чого батько не схвалив би, і Йосип повідомляв батькові цю інформацію не для того, щоб зробити комусь погано, але через любов до нього й навіть до братів, протистояння збільшувалося, і на це варто було звернути увагу.

Створюється враження, що саме незабаром після того, як Йосип доносить Якову чутки про своїх братів, батько дарує йому особливий одяг. Але якими б не були мотиви Йосипа, це стало причиною війни на словах. А тут ще й сон Йосипа, у якому бра-

ти поклоняються йому. І він вирішує поділитися ним зі своїми братами! Можливо, він зробив це з простоти душевної, не замислюючись про наслідки, але було вкрай нерозумно ділитися таким з людьми, які навіть не розмовляють із тобою нормально. Після цього «вони збільшили ненависть до нього» (вірші 5,8).

Конфлікт між братами ще більше посилюється після того, як Йосип розповідає їм другий сон. Пам'ятайте: щоб ділитися особистою інформацією в родині, потрібно підбирати час і місце. Вкрай необачно говорити людям, з якими у вас натягнуті стосунки, що настане день, коли ви будете ними керувати. Коли Йосип переказав свої сни Якову, той навіть «докорив» синові. Батько не відчував ненависті до улюбленого сина, але навіть йому здалося, що Йосип величається (вірш 10). Однак Яків «запам'ятав ці слова» (вірш 11), усвідомивши, що сон міг бути словом від Бога.

Як виправити ситуацію

Труднощі в родині трапляються в усьому світі. Родини переповнені всілякими проблемами, як це відбувалося й у родині Якова. Але Господь дає пораду. Якщо дотримуватися її, це виведе родину зі стану безладу й призведе до порозуміння. Більшість родин, щоб вирішити проблеми, які виникли через неправильні взаємини, звертаються до різних книг, порад друзів і психологів, інших форм життєвої мудрості, але порада, що дійсно допомагає, ґрунтується не на мирській мудрості. Щира допомога ґрунтується на мудрості Божій. Якщо родина присвятить себе Господу і

Його заповідям, спільне проживання буде мирним, наповненим милістю й любов'ю. Мудрість згори буде приносити плід праведності й приведе до миру (*Якова 3: 13-18*).

Багато родин надають духовності недостатнього значення, та здорове духовне життя призводить до здорової атмосфери в родині. Духовне здоров'я починається з духовного народження. Коли в'язничний сторож у Филипах запитав Павла й Силу, що потрібно зробити, щоб бути спасеним, вони відповіли: «Віруй в Господа Ісуса, – і будеш спасений ти сам та твій дім» (*Дії 16:31*).

Єдиний для глави сімейства шлях мати здорову родину – привести її до Бога. Вірити в Господа Ісуса Христа означає прийняти Його як Господа й Спасителя. Коли батько й мати вірять в Ісуса і присвячують себе проходженню за Ним, це чудовий

приклад, щоб показати дітям на справжні духовні цінності. Діти не спасаються завдяки вірі своїх батьків, але батьки, які вірять у Господа й прагнуть вірно служити Йому, вплинуть на віру й духовний розвиток своїх дітей.

Незалежно від того, яка проблема, можливо, існує у вашій родині, вирішення її – у підпорядкуванні себе й вашої сім'ї Богові і Його задуму. План Бога стосовно членів родини, такий: «Корячися один одному у Христовім страху... Дружини, коріться своїм чоловікам, як Господеві... Чоловіки, любіть своїх дружин, як і Христос полюбив Церкву, і віддав за неї Себе... Діти, слухайтеся своїх батьків у Господі, бо це справедливо!... А батьки, не дратуйте дітей своїх, а виховуйте їх в напаминанні й остереженні Божому!» (*Ефесян 5:21-6:4*).

Спілкування з Богом

Понеділок <input type="text"/> (дата) <i>Св. Письмо: Марка 7:14-23</i>	
Що Бог говорить мені	Як мені чинити
Я молюся за свою родину	
Вівторок <input type="text"/> (дата) <i>Св. Письмо: Римлян 1:28-32</i>	
Що Бог говорить мені	Як мені чинити
Я молюся за друзів	
Середа <input type="text"/> (дата) <i>Св. Письмо: 1 Коринтян 3:1-15</i>	
Що Бог говорить мені	Як мені чинити
Я молюся за місіонерів	
Четвер <input type="text"/> (дата) <i>Св. Письмо: 1 Коринтян 13:1-7</i>	
Що Бог говорить мені	Як мені чинити
Я молюся за невіруючих	
П'ятниця <input type="text"/> (дата) <i>Св. Письмо: Галатів 5:13-16</i>	
Що Бог говорить мені	Як мені чинити
Я молюся за владу і начальство	
Субота <input type="text"/> (дата) <i>Св. Письмо: Якова 3:13-18</i>	
Що Бог говорить мені	Як мені чинити
Я молюся за свою церкву	
Неділя <input type="text"/> (дата) <i>Св. Письмо: Приповісті 10:8-12</i>	
Що Бог говорить мені	Як мені чинити
Я молюся за себе	

Текст: Буття 37:13-14,18-19, 23-27; 39:2

Істина: у цьому світі зла страждають навіть обрані Богом люди

«Тому й ті, хто з Божої волі страждає, нехай душі свої віддадуть в добродійстві Йому, як Створителю вірному»

(1 Петра 4:19)

Проблеми, що виникають у родині, можуть призвести до трагічних наслідків. Саме це трапилось в родині Якова, і це може статися у вашій сім'ї, якщо не вирішувати проблеми, що виникають повсякчас. У результаті проблем, які нагромадились в родині Якова, гнів його синів досяг такої сили, що вони вже обговорювали способи вбивства власного брата.

Віршем, що найкраще характеризує життя Йосипа, може бути *Буття 39:2* – «І був Господь з Йосипом». І, незважаючи на це, він все-таки зазнав страждання. Якби Йосип не довіряв себе Господу, то зло, з яким він зіткнувся, здолало б його. Йосип продовжував вірити, що перебуває під владою люблячих Божих рук, навіть тоді, коли з ним так немилосердно повелися. Усе в його житті було призначено на добре.

Дух покори (Буття 37:13-14)

Йосип був не тільки улюбленим сином свого батька, але й слухняним.

Яків відправляє Йосипа зі словами «піді-но, побач», чи все добре в братів, які пасуть овець у Сихемі.

Можемо спостерігати, що Йосип шанобливо ставиться до свого батька. Його брати часто чинили всупе-

реч батькові й не корилися йому (*Буття 34:25-26; 35:22; 49:3-7*). Йосип же, навпаки, прагнув коритися батькові й піклувався про його справи, коли бачив, що брати робили щось неправильно (*Буття 37:2*).

Коли Яків попросив Йосипа піти перевірити, як там його брати, той скорився. Заради добробуту своїх братів він був готовий вирушити в далеку дорогу, однак усі його чудові наміри й сумлінне ставлення до велінь батька не пригасили гніву братів і не знизили небезпеки ситуації, у якій він опинився.

Навіть праведні люди можуть страждати від злих рук і переживати страждання; лукавий завжди намагається підбурити злі справи стосовно праведної людини. Але ми не повинні забувати, що Господь сильніший і лукавого, й інших, у чийому серці зароджуються підступні думки. Для віруючої людини дуже важливо негайно вдатися до допомоги Господньої й надати Йому можливість управляти своєю долею.

Зла змова (Буття 37:18-19,23-27)

Коли брати побачили Йосипа, що наближався, вони стали таємно змовлятися проти нього. Вони мали намір убити брата, щоб позбутися "того

сновидця”. Їхні дії не були випадковими – це зло було навмисним. Їхня ненависть зробила братів злими людьми.

Брати Йосипа зірвали з нього одяг і були готові його вбити. Квітчастий одяг занадто довго відокремлював Йосипа від іншої частини родини. Від неминучої смерті Йосипа врятувала тільки пропозиція Рувима кинути його до ями.

Ями, які дотепер використовуються в Палестині, мають вигляд цистерни. Як правило, вони вирубані у твердій скелі, тому вибратися звідти без сторонньої допомоги Йосип не зміг би.

Яким чином гнів братів вилився на Йосипа далі, ми можемо побачити з їхніх слів, сказаних через багато років, коли брати зустрілися з Йосипом у Єгипті: «І говорили вони один одному: “Справді, винні ми за нашого брата, бо ми бачили недолю душі його, коли він благав нас, а ми не послухали... Тому-то прийшло це нещастя на нас!” І відповів їм Рувим, говорячи: “Чи не говорив я вам, кажучи: Не грішіть проти хлопця, та ви не послухали. А оце й кров його жадається...”» (Буття 42:21,22). Йосип страждав і просив братів відпустити його, але вони його не слухали.

Коли брати їли, вони побачили купців-мідіянітян, які наближались. Всі знали, що такі торговці часто купували рабів, щоб перепродувати їх у Єгипті. Брати вирішили, що для них буде більшою вигодою дістати гроші за Йосипа, ніж просто дати йому померти в ямі. І поки Рувима не було поруч, вони продали Йосипа за двадцять срібняків – ціну фізично і розумово здорового раба.

Як ці люди могли дійти до такого жахливого стану? Злочин почався з їхнього почуття ненависті до молодшого брата. Дев’ять братів були абсолютно впевнені, що мають підстави ненавидіти Йосипа, але насправді він не зробив їм нічого, чим міг би заслужити те майбутнє, яке вони для нього приготували. Яків посприяв гніву старших синів тим, що виділив Йосипа з їхнього середовища й проявляв до нього більше любові. Саме Яків обрав Йосипа улюбленим сином; саме Яків справив Йосипу квітчасте вбрання.

Ситуація в цій родині вказує на таке: «Пожадливість потому, зачавши, народжує гріх, а зроблений гріх народжує смерть» (Якова 1:15). Ми повинні намагатися не дозволяти навіть маленькому гріху пустити коріння у своєму серці. Як тільки ми усвідомлюємо провину гріха, ми повинні покаятися в цьому і йти до Того, Хто «будучи вірний і праведний, простить нам гріхи наші й очистить нас від усякої неправди» (1 Івана 1:9).

На жаль, Яків не встиг розв’язати сімейну проблему взаємин між братами до того, як сталася трагедія. Важко уявити собі стан Якова, що втратив сина. Але Господь, Якому довіряв Яків – і його приклад віри успадкував син – не залишив Йосипа у важкій ситуації.

Невидима рука (Буття 39:2)

«І був Господь з Йосипом» навіть тоді, коли він зазнавав страждання. Невидима Божа рука вела Йосипа до здійснення заповітного задуму Господа.

Коли Йосипа продали в рабство до Єгипту, він міг ставити собі запитан-

ня «Де ж Бог, Якому я поклонявся й довіряв?» Протягом багатьох років Йосип не розумів, що відбувається в його житті. Тільки через тринадцять років він зміг зрозуміти, що його рабство було початком виконання снів, посланих йому Богом.

Той день, коли гнів братів звалився на Йосипа, не був днем поразки; це був день початку чогось нового в житті Йосипа. І настане день, коли він скаже братам: «А тепер не сумуйте, і нехай не буде жалю в ваших очах, що ви продали мене сюди, бо то Бог послав мене перед вами для виживлення... не ви послали мене сюди, але Бог. І Він зробив мене батьком фараоновим і паном усього дому його, і володарем усього краю єгипетського» (Буття 45:5,8). Наскільки ж великий Господь, Який управляє всіма обставинами, й у всьому, що відбувається, видно дії Його невидимої руки!

Автор книги «Йосип» Ф.Б.Мейер проводить між Йосипом та Ісусом та-

кі паралелі: «Йосип був зраджений братами – Ісус зраджений Своїм другом; Йосип був проданий – Христос також; Йосип був зарахований до рабів – Ісус був зарахований до лиходіїв; злочин братів Йосипа став частиною Божого плану – руки людей, що розпинали Ісуса, здійснили призначення та задум Бога».

Всемогутній Бог навіть гнів братів Йосипа обернув на добре, щоб принести добро й усій родині Якова, і всьому майбутньому Ізраїльському народу. Він використовував пережиті Йосипом приниження, відторгнення братами й рабство в Єгипті, щоб обернути це на благословення та славу. «О глибино багатства, і премудрости, і знання Божого! Які невідомі присуди Його, і недосліджені дороги Його! “Бо хто розум Господній пізнав? Або хто був дорадник Йому? Або хто давніш Йому дав, і йому буде віддано?” Бо все з Нього, через Нього і для Нього! Йому слава завжди. Амінь» (Римлян 11:33-36).

Спілкування з Богом

Понеділок (дата) *Св. Письмо: Псалом 30(31):1-9*

Що Бог говорить мені

Як мені чинити

Я молюся за свою родину

Вівторок (дата) *Св. Письмо: Псалом 138(139):1-10*

Що Бог говорить мені

Як мені чинити

Я молюся за друзів

Середа (дата) *Св. Письмо: Римлян 8:31-39*

Що Бог говорить мені

Як мені чинити

Я молюся за місіонерів

Четвер (дата) *Св. Письмо: 2 Коринтян 12:7-13*

Що Бог говорить мені

Як мені чинити

Я молюся за невіруючих

П'ятниця (дата) *Св. Письмо: 1 Солунян 3*

Що Бог говорить мені

Як мені чинити

Я молюся за владу і начальство

Субота (дата) *Св. Письмо: 1 Петра 4:12-19*

Що Бог говорить мені

Як мені чинити

Я молюся за свою церкву

Неділя (дата) *Св. Письмо: Ісаї 43:1-7*

Що Бог говорить мені

Як мені чинити

Я молюся за себе

Текст: Буття 39:2, 7-12,19

Істина: щодня віруюча людина спокушується до гріха

«Зодягніться в повну Божу зброю, щоб могли ви стати проти хитрощів диявольських»
(Ефесян 6:11)

Серед нас немає нікого, хто не стикався б зі спокусою. Кожний із нас стикається з тією або іншою її формою протягом усього свого життя. Ісус Христос також переживав спокуси, але не піддався гріху. Він був «випробуваний в усьому, подібно до нас, окрім гріха» (Євреїв 4:15).

Намагаючись зачарувати нас, спокуса набуває все нових і нових форм. Одні люди тягнуться до матеріалізму; інші – жадають влади або популярності. Випробування, з яким зіткнувся Йосип, постійно переслідує людство. Приклад Йосипа показує нам, як досягти перемоги в боротьбі зі власними спокусами.

Протистояти спокусі (Буття 39:1-10)

Йосип був «чудовим кандидатом» для спокуси. Він узятий з дому, де був улюбленим сином, і відведений у рабство, коли йому було всього сімнадцять років. Йосипові довелося залишити спокійне життя в домі свого батька й переміститися в іншу родину у великому місті. Йому довелося замість своєї рідної мови й культури переймати погляди й мову єгиптян. Його життя абсолютно змінилося.

Під час своєї великої спокуси Йосипові було трохи більше 25-ти

років. Його забрали до Єгипту, коли йому було сімнадцять (Буття 37:2) і жив там Йосип тринадцять років до того, як фараон висунув його на високу посаду (Буття 41:46). Всі ці роки Йосип провів далеко від свого дому й, отже, не міг отримувати виховання в родині. Оскільки він уже був старшим за «звичайний» вік, коли молоді люди одружуються, і в нього не було ні дружини, ні навіть яких-небудь видимих перспектив для створення своєї сім'ї, природні для молодого дорослого людини бажання й біль самотності вдалині від батьківщини робили його надзвичайно вразливим до зваби. Минуло близько десяти років служіння рабом у домі Потіфара. Йосип став впливовою людиною в його домі, він ретельно трудився й уже міг насолоджуватися плодами своєї роботи в багатій і впливовій родині (Буття 39:2). І саме цієї хвилини приходить спокуса.

Кожний з нас може виявити, що спокуси частіше приходять тоді, коли все, здавалося б, має бути добре й спокійно, а не в часи труднощів. І випробування не відходять у минуле тільки тому, що ми стали дорослішими. Ми можемо бачити, що багато з людей спокушувалися і падали саме в «свої найкращі» роки життя.

Йосип трудився в домі Потіфара, і тому часто залишався сам на сам із дружиною свого пана. Він був «гарного стану та вродливого вигляду» (вірш 6), тобто був привабливим і ставним парубком. І цей юнак став головною метою для жінки з пожадливым серцем. Йосип виявився в дуже складній ситуації, де спокуса могла вилити на нього всю свою лють.

Настав момент, коли ця жінка піймала його й «запросила» на своє ложе (вірш 7). Сатана планував зруйнувати життя Йосипа через багато болючих переживань, але щоразу зазнавав невдачі. Тепер же він вирішив знищити його, спокушуючи почуттями. Якби Йосип був схожий до більшості чоловіків, він би спокусився привабливою пропозицією з боку багатой та впливової жінки. Але Йосип відразу знайшов, що відповісти, і виявив рішучість: «Тож пан мій не знає при мені нічого у домі, а все, що його, він дав у мою руку. Нема більшого в цім домі від мене, і він не стримав від мене нічого, хібащо тебе, бо ти жінка його. Як же я вчиню це велике зло, і згрішу перед Богом?» (вірші 8-9).

Йосип показав гідний приклад, як боротися зі спокусами. Коли він відмовив жінці, ґрунтуючись на своїй присвяті Богові (вірш 9), це мало б стати достатньою відповіддю для єгипетської спокусниці. Але вона не зупинялася й «день-у-день говорила Йосипові» (вірш 10). Тоді, як вона продовжувала наполегливо схиляти Йосипа до гріха, «він не слухав її, щоб лягти при ній і бути з нею». Своєю відмовою Йосип навмисне уникав можливостей появи похитливих бажань.

У чому ж був секрет сили Йосипа в його рішучому виборі не грішити? Адже він не читав книг про важливість цнотливості. Він не був зв'язаний біблійною заповіддю зберігати себе в чистоті. Слова «Не чини перелюбу!» (Вихід 20:14) тоді ще не були написані. Він не мав переваг того одкровення, що Ісус дав нам як християнам. Те, що було в нього й що додавало йому наснаги, повинен мати кожний з нас, якщо ми хочемо зберігати своє життя в чистоті: він вірив у те, що все його життя видне Богові, як відкрита книга, і він сам належить Йому.

Так, «був Господь з Йосипом» (вірш 2) і в ямі, й у важкій подорожі раба із обіцяного Краю до Єгипту, і в усьому його житті в Єгипті, і в його сходженні від становища останнього раба до того становища, коли, здавалося б, він уже заслужив спокій. Але Йосип був упевнений, що Бог запланував для нього щось краще, ніж позашлюбні стосунки з пожаливою жінкою. Оскільки він постійно ходив із Богом, то знав, що, поступившись цій звабі, він вчинить великий гріх проти Господа.

Хай же допоможе всім нам Бог настільки близько ходити з Ним, щоб ми завжди розрізняли гріх, могли протистояти спокусі й залишатися вірними істині Христа і Його заповідям до кінця свого життя!

Всі ми підлягаємо спокусам. «Але кожен спокушується, як надиться й зводиться пожадливістю власною» (Якова 1:14). Спокуси оточують нас усюди, навіть у наших думках. Коли ми дозволяємо спокусі переростати в бажання, ми грішимо. «Пожадливість потому, зачавши, народжує

гріх, а зроблений гріх народжує смерть» (Якова 1:15).

Ціна чистоти (Буття 39:11-20)

Нарешті настав день, коли дружина Потіфара вирішила, що вона більше не буде відкинutoю. Вона влаштувала так, що вдома нікого не було, і тепер жінка залишилася наодинці з Йосипом. Її пожадливість досягла такої низькості, що вона вирішила силою спокусити Йосипа. Але він продовжував пручатися, навіть коли вона схопила його за одяг. Він залишив одягу в руках жінки, щоб вибігти з дому, а вона залишилася сама, тримаючи в руках одягу юнака.

Йосип довів, що ні за яких умов він не підкориться гріхові. Він також показав нам, що чудовий метод здолати непереборні спокуси – тікати. Коли спокуса починає долати нас, у нас немає можливості сісти й спокійно досліджувати тексти Святого Письма на цю тему. Потрібно заздалегідь прийняти тверде рішення, як поводитися, коли спокуса виникає. Йосип показав нам приклад, як діяти побачивши гріх: від нього потрібно тікати!

Незважаючи на праведне поведення Йосипа, його таки звинуватили у гріхові. Вся сила, з якої жінка намагалася спокусити його на гріх, тепер обернулася на ненависть. Вона скликала інших слуг і обвинуватила Йосипа в спробі збезчестити її. Одяга, яку вона тримала у своїх руках, була використана як доказ провини юнака.

Ситуація склалася так, що життя Йосипа загрожувала реальна небезпека. Його господар був «царе-

дворець фараонів, начальник охоронців». З огляду на традиції рабства й закони Єгипту, Потіфар міг стратити Йосипа на місці. І дійсно, якби Потіфар насправді повірив тому, що Йосип напав на його дружину, він, безсумнівно, позбавив би Йосипа життя. Але замість цього він вирішив ув'язнити Йосипа. Це говорить нам про те, що деякі сумніви щодо провини юнака в Потіфара все-таки були. Адже не даремно ж він довіряв Йосипові все своє майно!

Ув'язнення Йосипа в темниці показує нам, що навіть зберігання себе в чистоті не є гарантією того, що все в житті буде минати гладенько. Якщо ви вірні Богові й ходите з Ним, то труднощі й випробування не означають, що ви перебуваєте поза волею Господа. Це може означати, що Бог готує вас до чого-небудь, що чекає попереду.

Краще потрапити у в'язницю за праведні вчинки, ніж жити в гарному й великому домі, перебуваючи поза волею Господа. Наше рішення чинити праведно, за Словом Божим, має бути нашим життєвим принципом. Ми не повинні приймати рішення, ґрунтуючись на сподіванні одержати від доброго вчинку більше.

Оскільки кожний із нас тим або іншим способом стикається зі спокусами, для боротьби з ними ми повинні пам'ятати таке:

1. Спокуса сама по собі не є гріхом.
2. Бог не виключає з нашого життя спокуси.
3. Спокуса завжди перебільшує очікуване задоволення й применшує наслідки гріха.

4. Наша відповідь на спокусу відкриває наші справжні переконання й характер.

5. У момент спокуси наші емоції намагаються взяти гору над розумом.

6. Найважливіше для досягнення перемоги – це не просто бажати пе-

ремоги, а свідомо її обрати (*Якова 4:7-8*).

З молитвою прочитайте *2 Тимофія 2:20-21*. Особливу увагу приділіть словам «хто від цього очистить себе» і поміркуйте, що ці слова означають для вас.

Спілкування з Богом

Понеділок <input type="text"/> (дата) <i>Св. Письмо: Приповісті 1:10-19</i>	
Що Бог говорить мені	Як мені чинити
Я молюся за свою родину	
Вівторок <input type="text"/> (дата) <i>Св. Письмо: Приповісті 7:1-5</i>	
Що Бог говорить мені	Як мені чинити
Я молюся за друзів	
Середа <input type="text"/> (дата) <i>Св. Письмо: Приповісті 7:6-27</i>	
Що Бог говорить мені	Як мені чинити
Я молюся за місіонерів	
Четвер <input type="text"/> (дата) <i>Св. Письмо: 1 Коринтян 10:7-14</i>	
Що Бог говорить мені	Як мені чинити
Я молюся за невіруючих	
П'ятниця <input type="text"/> (дата) <i>Св. Письмо: Євреїв 2</i>	
Що Бог говорить мені	Як мені чинити
Я молюся за владу і начальство	
Субота <input type="text"/> (дата) <i>Св. Письмо: Євреїв 4:10-16</i>	
Що Бог говорить мені	Як мені чинити
Я молюся за свою церкву	
Неділя <input type="text"/> (дата) <i>Св. Письмо: Івана 1:1-12</i>	
Що Бог говорить мені	Як мені чинити
Я молюся за себе	

Текст: Буття 39:20; 40:2-4,7-8, 12-14

Істина: коли все у вашому житті йде «не так» Бог просто змінює його напрямок

«А Бог усякої благодаті, що покликав вас до вічної слави Своєї в Христі, нехай Сам удосконалив вас, хто трохи потерпів, хай упевнить, зміцнить, угрунтує»

(1 Петра 5:10)

Що може змінити один день? Сьогодні Йосип – головний керуючий дому Потіфара – одного з найвпливовіших у Єгипті, а завтра – кинутий до в'язничного дому. Закінчилася його робота на високій посаді в домі Потіфара. Закінчилося його спокійне життя, і все це – через неправдиві обвинувачення.

Удруге в житті Йосипа в нього було віднято все, що він мав. І що найобразливіше, він не зробив нічого, що б заслуговувало такого покарання, він просто став жертвою обману. Він міг би протестувати, доводити свою невинність, але це вже нічого б не змінило.

Йосип, мабуть, був дуже розчарований. Він прагнув чинити якнайкраще, завжди відстоював справедливість, був щиро відданий Богові. Але замість благословень він, здавалося б, отримує покарання. Його мрії й навіть життя, здається, не мали майбутнього.

Незважаючи на свої втрати й розчарування, Йосип відмовляється залишити сподівання. Завдяки Божій підтримці він уже здобував перемоги у своєму житті і вже навчився чекати того часу, коли важкі обстави-

ни, за Божою волею, призводять до добра.

Віра серед п'їтьми

Незважаючи на те, що в остаточному підсумку події життя Йосипа обернулися якнайкраще, у цей період він перебував у в'язниці й навіть уявити собі не міг, що його чекає в майбутньому. Йому довелося жити однією лише вірою. Поруч не було нічого, крім п'їтьми і розпачу. Він не міг сподіватися, що його життя у в'язниці може принести щось добре в майбутньому. Йосип навіть не здогадувався, навіщо Бог допустив його ув'язнення, і як це може призвести до добра. Єдине, що він точно знав, це те, що він чинив правильно, але внаслідок саме цього і перебуває зараз в єгипетській в'язниці.

У в'язничному домі Йосип висловлює своє розчарування: «Я був справді вкрадений із Краю єврейського, а також тут я не вчинив нічого, щоб мене вкинути до цієї ями» (Буття 40:15). Тут для позначення слова «в'язниця» вживається те ж єврейське слово, як і для позначення слова «яма» (Буття 37:24). І коли Йосип перебував у цій темниці, то

Йому здавалося, що всяка надія зникла.

Хто б міг докорити Йосипу, якби він запитував себе: «Де ж Господь? Чому Він дозволяє, щоб із мною так незаконно чинили?» Адже в ті часи євреї вірили, що якщо людина робить добре, то і їй буде добре, а нещастя супроводжує тільки тих, хто робить зло. Йосип намагався чинити правильно у своєму служінні Потіфару. Але в нагороду за все це він одержав в'язницю. Його зусилля залишатися вірним Богові, здається, нічого, крім неприємностей, не принесли.

Йосип міг розчаруватися, стати жорстоким і почати мстити людям, що навколо нього, але замість цього він продовжує вірити й думати, що навіть у в'язниці «Господь був із Йосипом» (*Буття 39:21,23*). Оскільки Бог перебував поруч, Йосип зміг подолати гіркоту. Навіть серед п'яних й вогкості темниці Божа присутність була сонячним променем для духу Йосипа. Цей в'язень дійшов висновку, що значно краще перебувати в темниці разом з Богом, ніж перебувати в набагато зручніших умовах, але без Нього.

Можливо, ви ніколи не були ув'язнені в темниці, і все-таки бувало, що відчували себе так, немовби перебуваєте в темряві, переживали через утиски, коли ви не могли зробити того, що хотіли. Хто з нас не знає, що значить бути неправильно зрозумілим, бути обвинуваченим і покараним безпричинно? Результати благочестивих учинків далеко не завжди приносять заохочення або нагороду з боку людей. Але Господь завжди дає щедрі благословення тим, хто відданий Йому.

Ось один приклад. Один чоловік працював у бакалійній крамниці, що була частиною великої мережі магазинів. Якось туди надійшов наказ працювати в усі сім днів тижня. Цей чоловік пішов до начальника й сказав, що не зможе працювати в неділю, тому що присвятив цей день Господу. Директор запитав: «Чи можу я якось змінити вашу думку?» Почувши відповідь «ні» директор звільнив цього співробітника. Тому довелося пройти через болючі випробування у пошуку нової роботи заради того, щоб відстояти своє право поклонятися Богові у неділю, але як ви думаете, чи нагородив його Господь у стократ за вірність?!

Життя в темниці

Біблія не оповідає про довгі дні, проведені Йосипом у темниці. Псаломспівець описує його страждання такими короткими словами: «...за раба Йосип проданий був. Кайданами мучили ноги його, заліз проїшном в його тіло, аж до часу прийвення слова Його, – слово Господнє його було виявило» (*Псалом 104:17-19*). Цей період часу для Йосипа тягнувся повільно, він був скований у своїх руках, у темниці не було ніяких життєвих зручностей, день у день були чутні звуки стогону в'язнів, які страждали й мучилися, лунали прокльони, спрямовані проти тих, хто кинув їх до темниці. Кожний мешканець був або злочинцем, або жертвою чийогось гніву. Вони одноманітно проводили дні, пересувалися, наскільки дозволяли їм кайдани, і очікували, що їх чекає далі.

Таке місце Йосипом довелося називати новим «домом». Але замість

того, щоб витратити час на жалість до себе, він почав служити іншим. І не минуло багато часу, як начальник в'язниці звернув увагу на те, що Йосип відрізняється від інших. Чому так сталося? Тому що Бог «дав йому милість в очах начальника в'язничного дому» (Буття 39:21). Той вважав, що Йосипові можна довіряти настільки, що призначив його доглядачем в'язниці! «І все, що там робили, робив він» тобто усім керував (вірш 22). Бог настільки благословив Йосипа, що навіть у в'язниці «Бог був із ним, і що він робив, щастив йому Господь» (вірш 23).

Поки ще приховано від Йосипа те, що в'язничний досвід стане важливою частиною його навчання для керівництва цим краєм. У темниці «слово Господнє його було виявлено». Роки, коли Йосип був рабом, а тепер ще й ув'язненим, зробили його міцною людиною, що довіряла своє життя лише Богові. Ми не знаємо всіх подробиць життя цього юнака, але, можливо, для нього необхідно було пройти цю школу страждань, щоб стати живим свідком істини: «Усяка кара в теперішній час не здається потіхою, але смутком, та згодом для навчених нею приносить мирний плід праведности! Тому-то «опущені руки й коліна знеможені випростуйте», і «чиніть прості стежки ногам вашим», щоб кульгаве не збочило, але краще виправилось» (Євреїв 12:11-13). Тюремний досвід був для Йосипа можливістю служити потребам інших, незважаючи на свої болі й образи.

Через якийсь час у в'язницю надійшло двоє нових в'язнів (Буття

40:1-3), і Йосип «служив їм» (вірш 4). Можливо, ніхто не зміг би зрозуміти їхню гіркоту й підтримати їх краще, ніж Йосип. Якимось чином він звернув увагу, що ці двоє чимсь збентежені (вірш 6). Завдяки тій турботі, що він дозволив Богові вкласти у своє серце, Йосип запитав: «Чого ваші обличчя сьогодні сумні?» (вірш 7). Він не знав, що завдяки вмінню й бажанню служити іншим, Господь підніме його, щоб панувати над землею, у якій він був рабом.

Можливо, ви також проходите період «ув'язнення» або яких-небудь труднощів і незручностей у вашому житті, і здається, що надії немає. Пам'ятайте, що, як і у випадку з Йосипом, Господь із вами теж. Але те, що Бог робить у вашому житті зараз, ви зрозумієте трохи пізніше, у Господній час. Так само, як перебування у в'язниці стало новим початком для Йосипа, ваші теперішні переживання – це період, коли Господь готує вас до чогось нового. «А Бог усякої благодаті, що покликав вас до вічної слави Своєї в Христі, нехай Сам удосконалив вас, хто трохи потерпів, хай упевнить, зміцнить, угрунтує» (1 Петра 5:10).

Це досить неприсмне відчуття – коли все у вашому житті йде «не так». Але тільки уявіть, що відчував Йосип, коли подібне трапилося з ним удруге. Можливо, Йосип думав, що він щось робить неправильно, коли через десять років після продажу рідними братами в рабство він виявився у в'язниці Єгипту. Поміркуйте над цими двома подіями в житті Йосипа, описаними в Книзі Буття.

Йосип в 37-39 розділах	Йосип в 39-40 розділах
Його брати «взяли його» (37:24)	Потіфар «взяв його» (39:20)
Його брати «кинули його до ями» (37:24)	Потіфар «віддав його до дому в'язничного» (39:20), щоби «вкинути до цієї ями» (40:15)
«А Господь був із Йосипом» (39:2)	«Був Господь з Йосипом» (39:21)

Спілкування з Богом

Понеділок

(дата)

Св. Письмо: Псалом 31(32):7-11

Що Бог говорить мені

Як мені чинити

Я молюся за свою родину

Вівторок

(дата)

Св. Письмо: Псалом 117(118):4-18

Що Бог говорить мені

Як мені чинити

Я молюся за друзів

Середа

(дата)

Св. Письмо: Псалом 118(119):81-94

Що Бог говорить мені

Як мені чинити

Я молюся за місіонерів

Четвер

(дата)

Св. Письмо: Псалом 120(121)

Що Бог говорить мені

Як мені чинити

Я молюся за невіруючих

П'ятниця

(дата)

Св. Письмо: Псалом 124(125)

Що Бог говорить мені

Як мені чинити

Я молюся за владу і начальство

Субота

(дата)

Св. Письмо: Псалом 129(130)

Що Бог говорить мені

Як мені чинити

Я молюся за свою церкву

Неділя

(дата)

Св. Письмо: Приповісті 13:9-16

Що Бог говорить мені

Як мені чинити

Я молюся за себе

Текст: Буття 41:1-37

Істина: Духовні дари повинні приносити славу Тому, Хто їх дав, а не тому, хто їх отримав

«Коли хто говорить, говори, як Божі слова. Коли хто слухать, то служи, як від сили, яку дає Бог, щоб Бог прославлявся в усьому Ісусом Христом, що Йому слава та влада на віки вічні, амінь»
(1 Петра 4:11)

Йосипа кинули до «в'язничного дому» і його тривале перебування там стало суворим випробуванням. Біблія говорить про це так: «по закінченні двох літ часу» (Буття 41:1). Не тиждень, не місяць, а два довгі болісні й виснажливі роки довелося Йосипові провести в такому жакливому місці. Крім того, час у в'язниці тече дуже повільно.

Ситуація ускладнювалася ще й тим, що Йосип знав про особливий дар, даний Йому Богом. Цим даром він міг би служити Творцеві й стати благословенням для інших. Але темниця обмежувала можливість використовувати будь-які дари. Він, імовірно, думав, що його життя минає марно, бо дані йому Богом дари кинуті до в'язниці... Але Бог використовує дари Йосипа у призначений час.

Очікування – це найважчий період, однак у Божому задумі навіть цей досвід призначений нам на добре. Бог часто використовує очікування в якості «учителя» щоб підготувати нас для того, що чекає попереду.

Один місіонер якось ділився своєю проблемою: новостворена церква довгий час намагалася придбати землю, що їм була необхідна для

спорудження приміщення церкви. У них були гроші, але тривалий час вони не могли одержати дозвіл від влади міста на будівництво. Процес реєстрації й одержання дозволу зайняв час на багато місяців довший, ніж планувалося. Із часом серед членів церкви росло розчарування. Але як тільки було отримано всі дозволи, виконроб, що повинен був займатися спорудженням дому, повідомив, що тільки тепер він готовий приступити до будівництва. До цього він був надзвичайно завантажений роботою над іншими проектами й не зміг би раніше взятися за будівництво Дому молитви. Все інше пішло без особливих труднощів, ніби підкреслюючи, що затримка з документами була частиною Божої волі й задуму. Почати будівництво раніше не було б можливості. Бог просто хотів, щоби громада дочекалася найкращого часу!

Подібними переживаннями Бог навчає нас терпіння й смиренності. І Бог, Який розставляє всі обставини у нашому житті так, щоб вони призвели до добра, знає, наскільки труднощі необхідні, щоб ми використовували наші дари.

Обдарована Богом людина вміє чекати (Буття 40:1-23)

Двоє людей, які приєдналися до Йосипа в темниці, були наближеними до фараона: головний його чашник і головний пекар. Йосип присвятив себе служінню їм, так само як і іншим ув'язненим. Йосип, обдарований Богом чоловік, терпляче чекає Божого рішення стосовно свого життя.

Пригадайте, що коли одного ранку Йосип привітав чашника і пекаря, він звернув увагу на смутний вираз їхніх облич. Він співчутливо запитав: «Чого ваші обличчя сьогодні сумні?» (вірш 7).

Дуже часто добрі вчинки, як, наприклад, жаль Йосипа до цих двох людей, надають можливості для служіння.

Один чоловік звернув увагу на автомобіль, що зупинився на шосе недалеко від його дому. Коли він побачив, що машина стоїть там довгий час, вирішив піти подивитися, чи може він чимсь допомогти. Проблема полягала в тому, що лопнув ремінь охолодження. Тоді він пішов до міста, купив потрібний ремінь і допоміг установити його на автомобіль. Водій подякував йому й поїхав своєю дорогою. На здивування цього чоловіка, а був він пастором церкви, наступної неділі вся родина водія на чолі з ним прибула на богослужіння. Звичайно, вияв доброти до інших вартий і часу, і грошей! Але це не єдиний шлях використовувати наші дари, а ми часто воліємо «чекати потрібного випадку».

Коли Йосип попросив своїх знайомих поділитися, у чому причина їхнього смутку, обоє чоловіків розповіли йому свої сни. Вони були впевне-

ні, що ці сни були віщими, тобто повинні були показати їхню долю. А сумно їм було тому, що не було кому витлумачити їхні сни.

Йосип міг би відразу сказати: «Так, я маю досвід у снах і легко зможу пояснити вам значення ваших снів». Однак замість цього він використовував можливість свідчити людям, які ще нічого не знали про Бога Авраама: «Чи ж не в Бога відгадки?» (вірш 8) і попросив їх розповісти свої сни.

Головний чашник розповів свій сон: «Бачив я в сні своїм, – ось виноградний кущ передо мною. А в виноградному кущі три виноградні галузки, а він сам ніби розцвів, пустив цвіт, і дозріли грона його ягід. А в моїй руці фараонова чаша. І взяв я ті ягоди, і вичавив їх до фараонової чаші, і дав ту чашу в руку фараона» (вірші 9-11). Йосип пояснив значення цього сну, і дійсно, через три дні чашник був відновлений на своїй посаді.

Цьому значенню сну тішився не тільки чашник, але й сам Йосип. Розуміючи, що ця людина буде відновлена на своїй високій посаді й матиме прямий доступ до фараона, Йосип просив його: «Коли ти згадаєш собі про мене, як буде тобі добре, – то вчиниш милість мені, коли згадаєш про мене перед фараоном, і випроведиш мене з цього дому» (вірш 14).

Здається, це було останньою надією Йосипа вийти з темниці, але із цього моменту він провів у в'язниці ще два роки (Буття 41:1). Головний чашник повернувся до своїх обов'язків і забув про Йосипа (Буття 40:23). Йосипові знову довелося чекати...

Родина місіонерів поверталася з місіонерської подорожі на тому ж кораблі, що й Теодор Рузвельт, президент США, що їздив до Африки на сафарі й також вертався додому. Коли корабель пристав до берега, величезна юрба привітала прибуття свого президента, але жодна людина не зустрічала й не привітала місіонерську родину. Глава сімейства, почувачи себе дещо пригніченим, молився до Бога так: «Як же так, Господи? Я витратив усе своє життя на служіння Тобі, і ніхто не помітив мого повернення додому?» Незабаром Господь, використовуючи Святе Письмо, нагадав йому, що це ще не його дім! До того моменту, коли його будуть зустрічати й гаряче вітати в рідному краї, йому ще потрібно трохи почекати.

Іноді ми стаємо дуже нетерплячими щодо виконання Божого задуму в нашому житті, де наші дари зможуть принести найбільшу, на нашу думку, користь. Подібно до цього місіонера й подібно до Йосипа, нам потрібно ще почекати й бути терплячими до того дня, коли Бог покаже нам, куди йти й що робити.

Обдарована Богом людина смиренна (Буття 41:1-32)

По закінченні двох років у палаці єгипетського фараона сталися події, про які Йосип нічого не знав. Вони були задумані Богом, щоб змінити його життя, виконати сни його юності й дати можливість використовувати його дари найкращим чином. Фараон бачив сни, які його дуже стурбовували. Він покликав усіх своїх ворожбитів і мудреців, щоб вони по-

яснили сни, але вони цього не змогли зробити.

Чашник фараона перебував поруч зі своїм володарем. Можливо, він тільки що подав фараонові його ранковий напій і бачив, наскільки фараон стурбований. Чашник раптом згадав про Йосипа. Він розповів фараонові свою історію зі сном, який він бачив у темниці та мовив: «А там з нами був єврейський юнак, раб начальника царської сторожі. І ми розповіли йому, а він відгадав нам наші сни, кожному за сном його відгадав. І сталося, – як він відгадав нам, так і трапилось: мене ти вернув на становище моє, а того повісив» (вірші 12-13). За рекомендацією свого головного чашника, фараон віддає наказ привести до нього Йосипа.

Йосип був виведений з темниці так само несподівано, як він був туди кинутий. Коли Йосип з'явився перед фараоном, той сказав: «А я чув про тебе таке: ти вислухуєш сон, щоб відгадати його» (вірш 15). Йосип, відповів лагідно: «Не я, Бог дасть у відповідь мир фараонові» (вірш 16). Після того, як фараон розповів свій сон, Йосип знову говорить про те, що тільки Бог може витлумачити сон фараонові й що саме Бог керує всім, що відбувається в цьому світі: «Що Бог робить, те Він звістив фараонові» (вірш 25).

Кожний з нас, хто належить Господу, повинен взяти за взірць Йосипа у використанні даних нам дарів і бути готовим використовувати їх для слави Бога. Ми повинні пам'ятати, що якими б здібностями ми не володіли, дари – це подарунок нам від Бога. Визнання того, що Бог дав нам дари – це не гордість (Ефесян

4:7). Якщо дотримуватися чистого навчання Святого Письма щодо Божих дарів віруючого, то було б гріхом не визнавати своїх дарів і не використовувати те, володіти чим нам довірив Господь. Бог не дає нам дари для нашої власної слави; Він дає їх для того, щоб інші одержали благословення від нашого служіння (1 Коринтян 12:7).

У використанні своїх духовних дарів ми повинні дотримуватися таких біблійних принципів:

1. Ми повинні використовувати свої дари в смирності. У зустрічі Йосипа з фараоном і його поясненнях посланих Богом снів не видно ні тіні гордості. Павло вчив нас, щоб ми ніколи не повинні думали про себе більше, ніж належить, «але думати скромно, у міру віри, як кожному Бог наділив» (Римлян 12:3).

2. Ми повинні розглядати свої дари, як довірену нам відповідальність для

керування й застосування. «Служіть один одному, кожен тим даром, якого отримав, як доморядники всілякої Божої благодаті» (1 Петра 4:10).

3. Метою використання наших дарів завжди має бути віддання слави Богові. «Коли хто говорить, говори, як Божі слова. Коли хто служить, то служи, як від сили, яку дає Бог, щоб Бог прославлявся в усьому Ісусом Христом, що Йому слава та влада на віки вічні, амінь» (1 Петра 4:11).

Немає жодного віруючого, кому Бог не дав би якого-небудь дару для служіння. Наші дари, можливо, не здаються нам великими, але в Царстві Божому немає ні однієї «малозначної» ролі. Якщо ми правильно використовуємо даний нам Богом дар, то одного разу почуємо слова від Господа: «Гаразд, рабе добрий і вірний! Ти в малому був вірний, над великим поставлю тебе, – увійди до радощів пана свого!» (Матвія 25:21).

Спілкування з Богом

Понеділок (дата) *Св. Письмо: Матвія 25:13-30*

Що Бог говорить мені

Як мені чинити

Я молюся за свою родину

Вівторок (дата) *Св. Письмо: Івана 12:24-28*

Що Бог говорить мені

Як мені чинити

Я молюся за друзів

Середа (дата) *Св. Письмо: Римлян 12:1-8*

Що Бог говорить мені

Як мені чинити

Я молюся за місіонерів

Четвер (дата) *Св. Письмо: 1 Коринтян 12:1-11*

Що Бог говорить мені

Як мені чинити

Я молюся за невіруючих

П'ятниця (дата) *Св. Письмо: Ефесян 4:7-16*

Що Бог говорить мені

Як мені чинити

Я молюся за владу і начальство

Субота (дата) *Св. Письмо: 1 Петра 4:7-11*

Що Бог говорить мені

Як мені чинити

Я молюся за свою церкву

Неділя (дата) *Св. Письмо: 1 Коринтян 10:23-33*

Що Бог говорить мені

Як мені чинити

Я молюся за себе

Текст: Буття 41:38-45,50-52

Істина: Господь підніме вас, якщо це необхідно для виконання Його задуму

«Мудрі славу впадковують, а нерозумні носитимуть сором»
(Приповісті 3:35)

Пройшовши через тринадцять років, сповнених труднощів, Йосип був підготовлений до виконання Божого задуму. У тридцятирічному віці його мудрість від Господа була визнана фараоном, і Йосип набув величезної слави. Відразу перестає дивувати фраза із Приповістей: «Набування премудрости – як же це ліпше від золота, набування ж розуму – добірніше від срібла!» (Приповісті 16:16).

Однак Йосипа в його раптовому піднесенні й новому служінні підстерігали ще більші випробування, ніж тоді, коли він став рабом. Йому довелося зіткнутися з новими повноваженнями, розкішшю й популярністю. Йосип являє гідний приклад також і того, як варто чинити, коли ви раптово опиняєтеся «на вершині життя».

Сходження на саму вершину (Буття 41:38-45)

Коли Йосип перейшов із в'язниці в палац, він зіткнувся з багатьма спокусами. Так, з одного боку він тепер міг насолоджуватися зручностями та привілеями, але з іншого – дуже легко в такому становищі забути про Бога. Фараон хвалить Йосипа, що саме по собі є випробуванням. Розгляньте хоча б такі привселюдно вимовлені фрази: «Чи знайдеться

чоловік, як оцей, що Дух Божий у нім?». Так, усе, що фараон говорив про Йосипа, було правдою, але якби той прийняв хоча б одне із цих висловлювань, як своє досягнення, це дуже швидко призвело б до поразки. Кожний з нас може згадати успішних людей, які колись були скромні й відкриті, але, досягнувши успіхів, сповнилися гордості й через це тепер не служать Господу.

Фараон висловлює особисту похвалу Йосипові: «немає такого розумного й мудрого, як ти». Замість того, щоб потрапити у пастку гордості, Йосип пам'ятає свого Бога, що він його до цього моменту. Він розуміє, що його нова посада й весь захист, які він тепер має в житті, надані Божою рукою. Коли в наш бік ллється похвала, з нею приходять і одна із найбільших спокус – думати про себе більше, ніж належить думати (Римляни 12:3). Ми ніколи не повинні шукати похвали від людей, але ми також не повинні соромитися зайняти місце, яке надає нам Бог, щоб уникнути похвали. Коли ми займаємо призначене для нас місце служіння, то, можливо, від людей, які цінують нашу роботу, ми й почуємо похвалу. Але, будучи щирі з Богом, ми будемо завжди пам'ятати про на-

шу справжню сутність: хто ми перед Святим і Праведним.

Йосип був піднятий зі становища раба до посади заступника царя Єгипту. Його висування на цю посаду не було везінням або випадковістю: це була частина Божого задуму стосовно дому його батька – обраного Богом народу, через якого Бог обіцяв виявити Себе світові.

Небезпека розкоші (Буття 41:42-45)

Йосипові несподівано довелося пристосовуватися до зовсім нового оточення.

Перстень (вірш 42). Персню з печаткою фараона надавалося величезного значення. Це була свого роду печатка, притиснувши яку до глини або воску, людина могла поставити ніби свій підпис. Цей дар свідчив про те, що Йосип міг користуватися повноваженнями фараона.

Віссонна одежа (вірш 42). Віссон – біла тканина, з якої виготовлялися шати священників і суддів. Ця білість означала, що власник не працював фізично, під час чого міг би цю одежу забруднити. Коли Йосип отримав різнобарвний одяг, це стало причиною заздрості й ненависті з боку його братів. Але коли фараон одяг його в королівські шати, він зміг носити їх, залишаючись лагідним і проявляючи дух смиренності стосовно навколишніх.

Золотий ланцюг (вірш 42). Тільки люди дуже високих посад могли собі дозволити носити таку дорогу прикрасу. Наскільки все змінилося! Адже все починалося з кайданів на ногах Йосипа й залізного «коміра»... а призвело до повної волі пересування.

Другий повіз (вірш 43). Це була або колісниця, що йшла відразу ж за колісницею фараона на державних процесіях, або повіз, що використовувався для самого фараона на випадок критичних обставин. Його використання було б подібним до пересування на лімузині в кортежі президента однієї з найвпливовіших держав нашого часу.

Поклоніння (вірш 43). Коли Йосип їхав вулицями міст Єгипту, люди повинні були стати на коліна й поклонитися йому. Більшість вулиць у ті часи були іноді настільки вузькими, що перед колісницею бігли раби, які попереджали людей не попадатися на її шляху. У випадку з Йосипом велінням, що проголошували ці раби, було «кланяйтеся!».

Поставлений над усім єгипетським краєм (вірш 44). Фараон передав Йосипові всі свої повноваження, за винятком престолу. Цією даною йому владою Йосип міг контролювати виробництво продуктів харчування в усьому єгипетському краї. Ми також одержали веління від Володаря. Ісус, звертаючись до нас, каже: «Дана Мені всяка влада на небі й на землі. Тож ідіть, і навчіть всі народи, християчи їх в Ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа, навчаючи їх зберігати все те, що Я вам заповів. І ото, Я перебуватиму з вами повсякденно аж до кінця віку!» (Матвія 28:18-20). Так само, як Йосип взявся за роботу в Єгипті, отримавши від фараона підвищення, ми повинні служити Богові, ґрунтуючись на наданих нам у Христі повноваженнях. Для нас доручена Ним справа має стати головною зі всіх справ, які ми робимо щодня.

Нове ім'я (вірш 45). Фараон переіменює ім'я Йосип на «Цофнат-Панеах». Це ім'я має кілька значень: «творець» «відповідальний за збереження життя» «управитель місця проживання» «той, хто розкриває таємниці» або «людина, якій відкриті таємниці». Незалежно від фактичного значення цього імені, щоразу, коли воно було вимовно, єгиптяни визнавали, що це незвичайна людина.

Дружина (вірш 45). Чоловік, що не мав ніякої надії коли-небудь мати власну сім'ю, отримав за дружину Оснату, дочку Поті-Фера, жерця Ону. Коли дружина Потіфара намагалася звабити Йосипа, щоб той вступив у незаконні взаємини, він відмовив їй, оскільки був упевнений, що Бог приготував для нього когось особливого. І дійсно, Бог приготував для нього Оснату. Іноді світ підносить нам спокуси, але замість того, щоб піддаватися їм, ми повинні пам'ятати, що заплановане для нас Богом значно краще за те, що може дати світ.

Воля пересування (вірш 46). Нові обов'язки Йосипа вимагали багато їздити єгипетським краєм: оглядати поля і комори всього краю. Багато років його пересування було обмеженим – спочатку Йосип був рабом, а потім – ув'язненим у темниці. Наскільки ж після цього мала стати приємною можливість і навіть необхідність вільно подорожувати цілим Єгиптом!

Всі ці аспекти нової посади повинні були стати випробуванням прихильності Йосипа до тілесних утіх.

Багато з людей ішли на змови й навіть на вбивство заради того, щоб отримати хоча б деякі із цих привілеїв. Але тільки духовно зріла і вірна Богові людина змогла би витримати випробування таким успіхом. Незважаючи на всі матеріальні благословення, Йосип залишився смиренним служителем Божим.

Віра того, хто знаходиться на вершині (Буття 41:50-52)

Віру Йосипа в його житті можна побачити й аналізуючи імена, які він дав своїм двом синам.

Свого первістка він назвав Манасія, що означало «Бог дав мені забути». Отримавши волю й благословення в колись далекій йому землі, Йосип хотів би, ймовірно, забути багато про що. Народження першого сина було частиною даних йому Богом благословень і допомогло забути про погане ставлення братів, про важку роботу раба, про страждання, які зазнав під час ув'язнення в темниці.

Другого сина Йосип назвав Єфрем, що означало «плідність». Він прославляв Бога, «бо розмножив мене Бог у краї недоли моєї». Хоча Йосип і досяг вершини, коли ніхто, за винятком фараона, не мав більшої влади, ніж він, але, обираючи імена для своїх синів, він не забуває, що саме Бог був джерелом усіх його благословень. Ми ніколи не повинні забувати що те, ким ми є, і все, що ми маємо, виходить від Бога, що Господь є Бог, що Він створив нас, і ми – Його, «Його ми народ та отара Його пасовиська» (Псалом 99(100):3).

Спілкування з Богом

Понеділок (дата) *Св. Письмо: Повторення Закону 8:10-20*

Що Бог говорить мені

Як мені чинити

Я молюся за свою родину

Вівторок (дата) *Св. Письмо: Псалом 48(49):6-21*

Що Бог говорить мені

Як мені чинити

Я молюся за друзів

Середа (дата) *Св. Письмо: Псалом 70(71):15-24*

Що Бог говорить мені

Як мені чинити

Я молюся за місіонерів

Четвер (дата) *Св. Письмо: Псалом 74(75)*

Що Бог говорить мені

Як мені чинити

Я молюся за невіруючих

П'ятниця (дата) *Св. Письмо: Псалом 106(107):31-43*

Що Бог говорить мені

Як мені чинити

Я молюся за владу і начальство

Субота (дата) *Св. Письмо: Псалом 118(119):33-40*

Що Бог говорить мені

Як мені чинити

Я молюся за свою церкву

Неділя (дата) *Св. Письмо: Псалом 102(103):1-5*

Що Бог говорить мені

Як мені чинити

Я молюся за себе

Текст: Буття 42:5-7,14-15; 44:1-2,18,33

Істина: якщо каяття було щирим, це буде виявлятися у вчинках і стосунках з іншими людьми

«Петро приступив тоді та запитався Його: “Господи, скільки разів брат мій може згрішити проти мене, а я маю прощати йому? Чи до семи раз?” Ісус промовляє до нього: “Не кажу тобі до семи раз, але аж до сорока і семи раз по семи!”»
(Матфея 18:21-22)

Ісус говорив про те, що прощення має йти вслід за покаанням (Луки 17:1-4). Таким чином, коли ми шукаємо прощення, каючись у неправильному вчинку, нам необхідно показати плоди покаання.

Історія про Йосипа – прекрасний приклад того, як можна виявити правдивість покаання, якщо ти вчинив неправильно, але шукаєш можливість знайти прощення.

Обережність Йосипа (Буття 42:5-7)

Після семи років достатку почався голод. У Єгипті голод міг бути спричинений тим, що рівень води в ріці Ніл опустився настільки, що ріка вже не могла зрошувати поля. А рівень води залежав від дощів, які не зрошували далеких земель. Таким чином, голод у Єгипті був наслідком посухи у всьому регіоні, включаючи Ханаан.

Для цієї частини світу посухи не є чимсь незвичайним. У часи правління Ахава дощу не було понад три роки (1 Царів 17). Навіть ця посуха мала дуже серйозні наслідки, але якщо дощу не було сім років, то лю-

ди дійсно перебували на грані вимирання.

Коли в Ханаані почався голод, туди дійшли звістки, що в Єгипті є хліб. Тому Яків послав своїх синів купити зерна. Прийшовши до Єгипту, вони, самі того не підозрюючи, постали перед Йосипом. Як сильно сколихнулися почуття в серці Йосипа, коли він побачив своїх братів! Коли вони, підійшовши, поклонилися йому, він пригадав сон своєї юності. Звичайно, він також згадав і те, як вони «розсталися» і яким тоді було ставлення братів до нього.

Коли «побачив Йосип братів своїх», він упізнав їх відразу, але вони не впізнали його. З того моменту, як вони продали свого сімнадцятилітнього брата, минуло близько двадцяти років. За цей час Йосип подорослішав і змужнів. Він був одягнений у єгипетську одягу і виглядав, як личить єгиптянинові.

Що міг зробити Йосип зі своїми братами? Він міг би легко помститися: оскільки в Ханаанському краї був голод, він міг просто відправити їх назад ні з чим, щоб вони вмерли з голоду. Йосип був «володар над тим

краєм» він міг послати їх на страту. Оскільки він відповідав за продаж зерна, він міг установити для них надзвичайно високу ціну. Коли брати поклонилися йому, він міг розкритися їм, нагадати, як вони глузували з його снів, познущатися над ними. Але Йосип не допустив такого ставлення.

За роки, що минули не марно, Йосип духовно змужнів. Незважаючи на те, що поява братів розбудила в його пам'яті дуже неприємні й навіть болючі спогади, він не шукав можливості помститися. Але все-таки він захотів довідатися, яке їхнє серце, чи не залишилися вони такими ж, якими він запам'ятав їх у Сихемі того жахливого дня. І тому він «не дав пізнати себе. І говорив із ними суворо». Він обвинуватив їх у тому, що вони прийшли розвідати цей край.

Незважаючи на те, що його поведіння на перший погляд здається жорстоким, продовжуючи бесіду зі своїми братами, він виявляє не брутальність, а щире доброту. Він настільки любив їх, що йому довелося втекти від них, щоб вони не бачили, як він плаче (*Буття 42:24*). Йосип знав, що перед тим, як відновити із братами взаємини, необхідно з'ясувати, наскільки змінилося їхнє серце, чи покаються вони у своєму вчинкові.

Час випробувань (*Буття 42:14-15; 44:1-2*)

Йосип придумав спосіб, як перевірити своїх братів. Він вирішив подивитися, як вони ставляться до наймолодшого брата, Веніямина. Оскільки той був другим сином, народженим від тої ж матері, що і Йосип,

ставлення братів до Веніямина мало показати, чи продовжують вони залишатися такими ж черствими людьми.

Йосип залишив одного із братів у темниці, поки вони не повернуться з Веніямином.

Інший тест полягав у тому, що він повернув гроші, якими брати оплатили зерно, у їхні мішки. Коли через якийсь час вони виявили ці гроші, то захвилювалися, що їх можуть обвинуватити в крадіжці. Свої переживання брати відразу ж пов'язали з тією злою справою, яку вони зробили майже двадцять років тому. Вони вважали, що це Бог судить і карає їх за провини молодості. Чи не правда, дивовижно те, як наслідки вчиненого гріха завжди продовжують переслідувати грішника, поки він не покається?

Коли через якийсь час брати повернулися до Єгипту, щоб купити ще зерна, Йосип запросив їх до свого дому. Він привів Симеона, що залишався у Єгипті, й наповнив їхні мішки зерном. Він знову звелів покласти їхні гроші в мішки, а свою срібну чашу велів покласти в мішок Веніяминові.

Брати вирушили в дорогу додому, а Йосип послав слугу наздогнати їх і обвинуватити в крадіжці чаші. Природно, вони відкидали всі звинувачення. Вони навіть просили вбити того, у кого ця чаша буде виявлена. Коли мішки були відкриті, а чаша знайдена в мішку Веніямина, брати виявили свій справжній характер. Перед ними стояв вибір – або захистити молодшого брата, або дозволити повести його до Єгипту, як це вони вже зробили раніше, з Йосипом.

Нове серце (Буття 44:18,33)

Коли Веніамин постав перед Йосипом, Юда просив за нього. Він навіть запропонував себе за раба замість брата. Багато років тому Юда запропонував братам продати Йосипа в єгипетське рабство (Буття 37:26-27), тепер же його прохання замінити собою Веніамина було доказом того, що він став іншим. Більше того, до Єгипту повернулися всі брати, щоб просити відпустити Веніамина. Роблячи це, кожний з них розумів, що може потрапити до в'язниці.

Тепер Йосип знав, що його брати змінилися. Вони покаялися, Бог змінив їхні серця.

Поведінка братів показала Йосипові, що, поки він був рабом у Єгипті, брати несли важкий тягар своєї провини. Незважаючи на те, що вони жили в обіцяному краї, у їхньому серці не було ні миру, ні спокою, які обіцяв їм Господь. Стикнувшись із випробуванням у Єгипті, вони згада-

ли свій учинок з Йосипом. «І говорили вони один одному: “Справді, винні ми за нашого брата, бо ми бачили долю душі його, коли він благав нас, а ми не послушали... Тому то прийшло це нещастя на нас!”» (Буття 42:21).

У цьому житті людині іноді вдається уникнути явних наслідків свого гріховного вчинку, але без справжнього покаяння ще нікому не вдалося уникнути мук совісті. Тільки тоді, коли ми визнаємо свій гріх і каємося в ньому, Ісус прощає нас і очищає (1 Івана 1:9).

Ісус навчає: «Уважайте на себе! Коли провиниться твій брат, докори йому, а коли він покається, то вибач йому» (Луки 17:3). Цей приклад показує необхідність правдивості каяття. Приймаючи прощення, ми повинні докласти зусиль, щоб показати плоди каяття. З іншого боку, давайте будемо відкриті до примирення, щоб наша совість завжди була чиста перед Богом!

Спілкування з Богом

Понеділок (дата) *Св. Письмо:* **Буття 42:18-28**

Що Бог говорить мені

Як мені чинити

Я молюся за свою родину

Вівторок (дата) *Св. Письмо:* **Буття 44:3-13**

Що Бог говорить мені

Як мені чинити

Я молюся за друзів

Середа (дата) *Св. Письмо:* **Приповісті 28:13-22**

Що Бог говорить мені

Як мені чинити

Я молюся за місіонерів

Четвер (дата) *Св. Письмо:* **Матвія 10:5-23**

Що Бог говорить мені

Як мені чинити

Я молюся за невіруючих

П'ятниця (дата) *Св. Письмо:* **Луки 17:1-10**

Що Бог говорить мені

Як мені чинити

Я молюся за владу і начальство

Субота (дата) *Св. Письмо:* **2 Коринтян 2:1-11**

Що Бог говорить мені

Як мені чинити

Я молюся за свою церкву

Неділя (дата) *Св. Письмо:* **Римлян 12:9-21**

Що Бог говорить мені

Як мені чинити

Я молюся за себе

Текст: **Буття 45:1-15**

Істина: **віра в Божу турботу додасть сили простити тих, хто вас скривдив**

«А ви один до одного будьте ласкаві, милостиві, прощаючи один одному, як і Бог через Христа вам простив!»

(Ефесян 4:32)

Кілька прикладів у цій історії можуть служити свідченням сили любові Йосипа, його віри й готовності відновити стосунки з людьми, які колись цуралися його. Його вчинки є для нас добрим взірцем того, як ми повинні діяти в подібних обставинах і що означає прощення. **Божа любов** допомогла Йосипові знайти сили простити своїх братів. **Віра** дала йому можливість визнати у всьому, що з ним трапилося, Божу руку, що вела його й обернула всі обставини на добре. **Радість** наповнила його серце після того, як він простив своїх братів, і в такий спосіб стосунки в родині були відновлені.

Оскільки Йосипом керувала Божа любов, це призвело до зцілення родини з важкими у минулому взаєминами. Якщо ми будемо також жити за Божими принципами, то зможемо пережити такі ж перемоги в нашій родині, оточенні й церкві.

Керований любов'ю (Буття 45:1-4)

Йосип показав, наскільки глибоко любив своїх братів, коли почув їхні розмови між собою про той страшний вчинок, який вони зробили стосовно нього замолоду. Його настіль-

ки вразили ці слова, що йому довелося піти в іншу кімнату, щоб подолати хвилювання і заспокоїтися (Буття 42:24). Коли він побачив їхнє щире каяття, він більше не міг приховувати від них, хто він.

Перед тим, як він відкрився братам, його настільки долали емоції, що він попросив єгиптян залишити їх наодинці. Коли він сказав їм, хто він, то заплакав так сильно, що «почув дім фараонів».

Коли Йосип заговорив зі своїми братами, він просто сказав: «Я Йосип». Наступними словами було «Чи живий ще мій батько?». Що це був за момент! Братам перехопило подих і буквально зайняло мову, коли такий впливовий чоловік, другий після фараона у Єгипті, сказав, що він – їхній брат. Те, що за інших обставин стало б для них джерелом великої радості, у цей момент було для них джерелом страху. Гріх украв їхню радість і замінив її страхом. Зустріч із братом могла б стати радісною подією, але замість цього їхні спогади повернули їх у часі до днів надзвичайно жорстокого ставлення до Йосипа. На той особливий момент їм було нічого сказати на своє виправдання: «І не могли його брат-

тя йому відповісти, бо вони налякались його...».

Між братами, здавалося б, стояв непереборний бар'єр, який не дозволяв їм помиритися. Оскільки серце Йосипа було сповнене любові, яка виганяє страх, він звернувся до братів зі словами: «Підійдіть же до мене!». Він хотів заспокоїти їхній дух, тому, коли вони наблизилися, сказав їм знову: «Я Йосип, ваш брат».

Але справжнє прощення не з'являється без сильної любові. Тож Йосип продовжував: «Я Йосип, ваш брат, якого ви продали були до Єгипту...». Цими словами він піднімає питання, що мучило їхню совість протягом двадцяти років, щоб раз і назавжди вирішити його. Тепер могло статися або прощення, або помста.

Завжди важливо відкрито вирішувати питання. Це набагато краще, ніж дозволити зіпсованим взаєминам постійно руйнувати ваше спілкування. Ісус казав: «А коли прогрішитесь свій брат проти тебе, іди й йому викажи поміж тобою та ним самим; як тебе він послухає, – ти придбав свого брата» (*Матвія 18:15*). Також Він говорив: «Тому, коли принесеш ти до жертівника свого дара, та тут ізгадаєш, що брат твій щось має на тебе, – залиши отут дара свого перед жертівником, і піди, примирись перше з братом своїм, – і тоді повертайся, і принось свого дара» (*Матвія 5:23-24*).

Неможливо мати спілкування з Богом, якщо ви не зробили крок до примирення з тим, з ким ви у суперечці. Ви не зможете насолоджуватися щирим спілкуванням з іншими, поки не зробите все від вас залежне, щоб примиритися з тими, кого

скривдили. Якщо щось заважає вашому спілкуванню з Богом, перевірте свої стосунки з іншими. Якщо ваші молитви втрачають силу, переконайтеся, що ви самі не відвернули Божий слух через своє ставлення до навколишніх.

Справжній християнин першим з радістю і любов'ю зробить крок до примирення. Ви повинні так чинити незалежно від того, скривдили ви (*Матвія 5:23-24*) чи скривдили вас (*Матвія 18:15*).

Підтриманий вірою (*Буття 45:5, 7-8*)

Того часу, як одинадцять братів стояли перед Йосипом, він говорить слова примирення: «А тепер не сумуйте, і нехай не буде жалю в ваших очах, що ви продали мене сюди, бо то Бог послав мене перед вами для виживлення». Спогади про те, як вони вчинили з Йосипом, часто відвідували братів усі ці роки, але тепер той, кому вони завдали такого болю, повідомляє їм, що вони прощені!

Як можуть такі люди, як ці, отримати прощення за заподіяні страждання? Тільки рука Божа, котра через всі лиха Йосипа здійснювала Свою волю, могла зробити це. У всіх своїх злетах і падіннях Йосип навчився довіряти Богові в тому, що Його рука керує не тільки ним, але й усім, що відбувається у світі. Йосип був упевнений, що Бог використовував для цієї мети все: і ревних братів, щоб відправити його до Єгипту, і злі задуми хтивої жінки, щоб ув'язнити його в темниці, і несправедливість тюремного життя, щоб підготувати його до управління Єгиптом. Йосип вірив, що саме Бог поставив його на цю

посаду, щоб зберегти дім його батька. Маючи таку віру, Йосип не тримав ніякого зла, не був розчарованим; він міг тільки схилитися перед Божою владою та мудрістю. Його віра допомогла йому простити братів.

Нас не може не дивувати глибина Божої мудрості й передбачення. Дійсно, це тільки Божа сила може перетворити поразку на перемогу, Його рука діє через усю історію людства. Дивовижний план у житті Йосипа був задуманий і здійснений Богом.

Благословенний радістю (Буття 45:13-15)

Це був надзвичайно щасливий момент, коли брати, відкинувши біль і образи, щиро обійняли один одного, можливо, уперше в їхньому житті. Вони ненавиділи Йосипа за часів його юності, і їхня ненависть стала причиною скоєння злочину. Яка ж велика радість наповнила серце Йосипа, коли «впав він на шию Веніямину, братови своєму, та й заплакав, і Веніямин плакав на шиї його...»! Яким же мало бути полегшення братів, коли Йосип, якого вони колись хотіли вбити, «цілував він усіх братів своїх, і плакав над ними». Біль, провина й почуття відчуженості – все тепер у минулому.

Уперше за всі роки життя «говорили брати його з ним». Пам'ятаєте, як в обіцяному краї брати не могли говорити з ним спокійно (Буття 37:4)? Благословенний результат відновлення стосунків полягає у тому, що діти Божі починають знову спілкуватися один з одним, як брати!

Дуже важливо бачити життя синів Якова в цій історії. І мова про них іде не як про окремих людей, а як про

народ. Оскільки Йосип посідав важливе становище й мав у своєму розпорядженні величезні ресурси, то таким чином для спасіння й розвитку майбутнього ізраїльського народу було все готове. Але сама родина Якова не була готова до того, щоб існувати як єдиний народ. Брати Йосипа трималися розрізненими групами й не мали єдності, якщо не вважати їхнього об'єднання для скоєння злочину, спрямованого проти Йосипа. Бог трудився й серед них. Того часу, як Господь готував Йосипа до важливої праці, Він змінював і характер родини Якова. Переживши голод, який показав, що вижити, залишаючись кочовими пастухами, неможливо, брати змушені були вирушити до Єгипту у пошуках їжі. Там їм довелося зустрітися з Йосипом і примиритися з ним. Родина Якова знову об'єдналася, і всім довелося визнати, що Бог заздалегідь організував усе, що траплялося і відбувається в їхньому житті. Використовуючи весь цей процес, Бог зробив з них людей, гідних того, щоб стати біля витоків Ізраїля. Вони і їхнє потомство провели в Єгипті майже чотириста років. Частина цього часу вони провели в рабстві, але завдяки цьому згуртувалися як дванадцять племен Ізраїля. Вони вже були людьми, що мають тверду віру в істинного Бога й готові стати світлом для народів.

Багато століть опісля цих подій Ісаїя писав: «Я, Господь, покликав Тебе в справедливості, і буду міцно тримати за руки Тебе, і Тебе берегтиму, і дам Я Тебе заповітом народові, за Світло поганам» (Ісаї 42:6). І хоча повне виконання цього пророц-

тва здійснилося в Ісусі, воно також було описом історії ізраїльського народу. Язичницький світ не знав про істинного Бога, а Ізраїль служив маяком, що вказував людям на Царя над царями і Пана над панами.

Бог і сьогодні трудиться над характером Своїх дітей і обставинами, щоб усе підготувати до виконання Свого задуму. Труднощі й негаразди – важлива частина Божого на-

вчання, щоб ви стали Його служителем у цьому світі. Ви багато чого не зможете досягти, якщо не навчитеся прощати, адже саме прощаючи ви розвиваєте в собі такі важливі характеристики, як любов, віра й радість. Саме тому Бог велить нам: «А ви один до одного будьте ласкаві, милостиві, прощаючи один одному, як і Бог через Христа вам простив!» (Ефесеян 4:32).

Спілкування з Богом

Понеділок

(дата)

Св. Письмо: Матвія 5:20-26

Що Бог говорить мені

Як мені чинити

Я молюся за свою родину

Вівторок

(дата)

Св. Письмо: Матвія 5:33-48

Що Бог говорить мені

Як мені чинити

Я молюся за друзів

Середа

(дата)

Св. Письмо: Матвія 6:6-15

Що Бог говорить мені

Як мені чинити

Я молюся за місіонерів

Четвер

(дата)

Св. Письмо: Матвія 18:15-35

Що Бог говорить мені

Як мені чинити

Я молюся за невірнучих

П'ятниця

(дата)

Св. Письмо: Римлян 13

Що Бог говорить мені

Як мені чинити

Я молюся за владу і начальство

Субота

(дата)

Св. Письмо: Ефесян 4:17-32

Що Бог говорить мені

Як мені чинити

Я молюся за свою церкву

Неділя

(дата)

Св. Письмо: Псалом 132(133), 134(135)

Що Бог говорить мені

Як мені чинити

Я молюся за себе

Текст: Буття 45:17-28; 46:2-7

Істина: правильні взаємини с Богом допомагають налагодженню сімейних стосунків

«Коли ж хто про своїх, особливо ж про домашніх не дбає, той вирікся віри, і він гірший від невірного»

(1 Тимофія 5:8)

Родина Якова пережила багато трагедій, але, незважаючи на це, Господь завжди залишався в центрі їхньої уваги. До кінця життя Якова родина знайшла спокій і мир: сини вирости й почали дбати про благо родини, а не про свої індивідуальні бажання; брати Йосипа, покаявшись у вчиненому злі стосовно нього, виявили любов до свого брата й батька.

Хоча Йосип і був відділений від родини, він, як і його брати, також подорослішав і змужнів. За своє життя в рабстві, потім і у в'язниці, він уже втратив усяку надію повернутися в батьківську родину. Безсумнівно, у ті самотні дні й ночі він згадував про часи, коли батько втішав і підтримував його. Коли Йосипа було поставлено на високий пост у Єгипті, Господь дав йому родину, й імена його синів стали свідченням того, що Бог піклувався про нього протягом усього його життя.

Дуже часто ми навіть не усвідомлюємо, яким скарбом – родиною – ми володіємо, доти, доки не втрачаємо цих сімейних взаємин.

Один проповідник був дуже успішним у служінні. Він займався проповіданням євангелізаційних зібрань, ніс служіння пастора, підвищував рівень

своєї освіти, організовував нові церкви. Він завжди намагався бути в центрі у всьому, але для цього доводилося приділяти менше часу родині. І ось настав день, коли він зрозумів, що його сили в служінні вичерпалися. Він не пішов зі служіння, але став більше звертати увагу на служіння своїм близьким. Якимось той чоловік з гиркотою зізнався: «Я упустив для Бога більшість своїх родичів. Як би мені хотілося повернути час назад, тоді б я скористався наданими можливостями, щоб стати благословенням для них».

У Йосипа ситуація складалася зовсім навпаки. Він багато років провів удаліні від своєї родини, поки нарешті не настав час насолодитися спілкуванням з нею. На прикладі родини Якова й турботи про родину з боку Йосипа ми бачимо важливість сімейних цінностей, які повинні наполегливо зміцнювати.

Обов'язки сімейного життя (Буття 45:17-28)

Коли фараон почув про те, що Йосип зустрівся зі своїми братами, які прибули до Єгипту за зерном, він зрадів. Фараон сказав Йосипові, що його брати можуть скористати-

ся всім, що їм необхідне для поїздки в обіцяний край і перевезення всієї родини для життя в Єгипті (*вірші 17-18*). Він також завірив їх, що після повернення до Єгипту вони одержать «добро всього єгипетського краю».

Таким чином, Йосип послав вози, щоб перевезти всю свою родину до Єгипту (*вірш 21*). Цим він взяв на себе серйозну відповідальність забезпечувати всім необхідним сімдесят осіб родини Ізраїлю. Міркуючи про родину, ми повинні пам'ятати й про обов'язки сімейного життя. Хоча на Йосипові лежав важкий тягар відповідальності за весь Єгипет і навколишні народи, його любов до своїх рідних стала причиною того, що він був готовий виділити час для турботи про їхній добробут. Він підготував усе, що було потрібно для переїзду до Єгипту, дав необхідний одяг, гроші й продукти, відправив подарунки своєму батькові (*вірші 21-23*). Йосип також урахував і те, що оскільки юдеї були пастухами, їм найкраще буде зупинитися в землі Гошен, де вони будуть мати чудові пасовища для їхньої худоби (*Буття 45:10-11*).

Писання вказує на те, що Йосип діяв за принципом, описаним у *1 Тимофія 5:8*: «Коли ж хто про своїх, особливо ж про домашніх не дбає, той вирікся віри, і він гірший від невірного». Коли Яків побачив «вози, що послав Йосип, щоб везти його» тоді «ожив дух» його (*Буття 45:25-27*). Чому? Ці вози були призначені для того, щоб відвезти Якова до Йосипа. Якова переповнювала радість від думки, що Йосип живий, але це було не все. Він не міг дочекатися моменту, коли зможе зустрітися

із сином віч-на-віч. «Досить!... Піду ж та побачу його!» – говорив Яків. Порожнеча в його серці не могла бути заповнена нічим іншим, окрім зустрічі із сином і поновленням взаємин з ним. Важливо, щоб кожний член родини розумів, що подарунки, гроші й розваги не можуть замінити часу, проведеного один з одним.

Яків настільки сильно любив Йосипа, що був готовий залишити свою батьківщину й переїхати на постійне проживання до Єгипту, аби тільки бути поруч із ним. Незважаючи на те, що в Якова було поруч одинадцять інших синів, його родина не була повною. Для того, щоб у житті Якова була гармонія й повнота, у родину повинен був повернутися Йосип.

Спілкування – це важливий елемент існування родини. Кар'єра й багато інших справ дуже часто забирають чимало часу, і, якщо не докладати зусиль для підтримки родинних зв'язків, взаємини починають слабшати. Любов і стосунки в родині не можуть залишатися міцними, якщо не докладати усвідомлених зусиль для підтримки їх. На щастя, нинішні засоби пересування та зв'язку надають нам можливість залишатися близькими навіть тоді, коли ми живемо далеко один від одного.

Сьогоднішнє суспільство стало досить «рухливим» і далеко не всі люди продовжують жити там, де вони народилися. Іноді, навіть коли старше покоління йде на заслужений відпочинок, їм доводиться підлаштовувати своє життя так, щоб залишатися ближче до молодого покоління. Такі зміни місця проживання часто стають благословенням і для одних, і

для інших, тому що це дає можливість підтримувати сімейні стосунки. Фізична присутність неподалік старшого покоління дає можливість молодому звертатися по допомогу й пораду, а люди похилого віку можуть уникнути самотності, не відчують себе непотрібними й покинутими.

Благословення сімейного життя (*Буття 46:2-7*)

Об'єднання родини в Єгипті стало причиною того, що «ожив дух Якова». Він жадібно слухав новини про Йосипа, його стосунки з Богом стали глибшими. Бог звернувся до нього уві сні, і завірив, що Його задум включає переїзд Якова до Єгипту (*вірші 2-3*). Бог обіцяє, що завдяки цьому задуму Він створить із дітей Ізраїля великий народ, що колись повернуться в край обітований (*вірші 3-4*). Бог завіряє Якова в тому, що буде поруч із ним до самої смерті й благословить його, і тоді його дорогий син Йосип своєю рукою закрийє йому очі (*вірш 4*).

Якби не переїзд до Єгипту, все багатство Якова і його дітей було б знищене голодом. Переїзд у Єгипет дозволив зберегти їхнє добро й дав можливість багатьом поколінням дітей Ізраїлю насолоджуватися матеріальним благословенням, посланим Богом Якову і його синові Йосипові (*вірш 6*).

У Ханаані сімейство Якова було родиною простих кочівників, які жили в щатрах (наметах). Але при опи-

сі їхнього переїзду до Єгипту в Біблії записане вже інше ім'я: «Сини Ізраїлеві» (*Буття 45:21; 46:8*). Ім'я глави сімейства Яків означало «той, що обманює, що залишає слід» але до Єгипту він вирушає з ім'ям Ізраїль, що означало «сильний у Богові». Даючи Якову таке ім'я, Бог давав йому вказівку, що його віра стала тепер сильнішою. Все сімейство з вірою дивилося в майбутнє.

Кожна родина залишає наступному поколінню якусь спадщину. Але найбільша спадщина, яку може залишити людина своїм дітям – це спадщина духовна. Благословення людини виснажуються дуже швидко, якщо вона забуває про Бога та праведність. Істина «Праведність люд підіймає, а беззаконня – то сором народів» (*Приповісті 14:34*) завжди залишається правильною. Покоління, позбавлене духовності, може виглядати багатим через кількість земних цінностей, але в очах Бога воно бідне.

Усе, що відбулося з Яковом і його родиною, було частиною Божого задуму у творенні народу Ізраїля. І незважаючи на те, що більшість родин не стане окремими народами, цю істину можна застосувати до кожної родини сьогодні. Проводячи нас через труднощі й радості, Бог здійснює Свій добрий задум. Він має особливу мету стосовно кожної родини. Чи підходить життя вашої родини для того, щоб через вас Бог зробив щось чудесне для Свого Царства?

Спілкування з Богом

Понеділок <input type="text"/> (дата) <i>Св. Письмо: Псалом 126(127), 127(128)</i>	
Що Бог говорить мені	Як мені чинити
Я молюся за свою родину	
Вівторок <input type="text"/> (дата) <i>Св. Письмо: Приповісті 1:1-9</i>	
Що Бог говорить мені	Як мені чинити
Я молюся за друзів	
Середа <input type="text"/> (дата) <i>Св. Письмо: Матвія 15:1-9</i>	
Що Бог говорить мені	Як мені чинити
Я молюся за місіонерів	
Четвер <input type="text"/> (дата) <i>Св. Письмо: Ефесян 5:17-6:4</i>	
Що Бог говорить мені	Як мені чинити
Я молюся за невіруючих	
П'ятниця <input type="text"/> (дата) <i>Св. Письмо: 1 Тимофія 3:1-13</i>	
Що Бог говорить мені	Як мені чинити
Я молюся за владу і начальство	
Субота <input type="text"/> (дата) <i>Св. Письмо: 1 Тимофія 5</i>	
Що Бог говорить мені	Як мені чинити
Я молюся за свою церкву	
Неділя <input type="text"/> (дата) <i>Св. Письмо: Псалом 100(101)</i>	
Що Бог говорить мені	Як мені чинити
Я молюся за себе	

Текст: Буття 49:33-50:14

Істина: віруючі сумують, коли помирають їхні близькі, але їх утішає віра, що ця розлука – не навечно

«І як людям призначено вмерти один раз,
потім же суд»

(Євреїв 9:27)

Коли Яків прибув до Єгипту, фараон запитав його: «І промовив фараон до Якова: Скільки днів часу життя твого? А Яків сказав до фараона: Днів часу мандрівки моєї сто й тридцять літ. Короткі та лихі були дні часу життя мого, і не досягли вони днів часу життя батьків моїх у днях часу мандрівки їхньої» (Буття 47:8-9). Деяким людям надається можливість дожити до похилого віку, але навіть ті, хто дожив до віку Якова, скажуть, що життя дуже коротке. Прихід смерті неминучий, тому ми повинні бути готові до цього дня.

Йосип прожив близько п'ятдесяти шести років, коли йому довелося пережити смерть свого батька. Час скорботи Йосипа послужить нам прикладом того, як ми повинні переносити біль втрати близької нам людини.

Час розлуки (Буття 49:33)

Йосип зі своїми братами стояв перед постелею батька. «І закінчив Яків заповіта синам своїм, і втягнув свої ноги до ліжка, та й спочив. І він прилучився до своєї рідні» (Буття 49:33). Це подія, без сумніву, мала вплив на Йосипа й змусила його задуматися про смерть.

Перед своєю смертю Яків покликав синів, сказавши: «Зберіться, а я сповіщу вам, що вас спіткає наприкінці днів» (Буття 49:1). Слова благословення й пророцтва ґрунтувалися на Божому одкровенні. Якою ж вірою повинен був володіти Яків, відкриваючи Йосипові і його братам, що очікує їх «наприкінці днів»!

Біблія не розповідає нам про те, як Яків учив своїх синів Божих доріг, але, мабуть, він доклав чимало зусиль, щоб пояснити їм, що їхня родина була обрана Богом для викуплення всього людства. Спостерігаючи за життям Йосипа, можна із упевненістю сказати, що він мав близькі взаємини з Господом і розумів Божий задум щодо своєї родини. Можна бути впевненим і в тому, що інші брати виховувалися в такий же спосіб, як і Йосип. Життя Якова було свідченням Божої присутності в його родині, але з його смертю це живе свідчення залишилося як пам'ять. Тепер відповідальність бути Божим свідком для своїх родин і навколишніх повністю перейшла на синів.

Смерть забрала Якова з цієї землі, але він залишив чудовий взірєць для своїх синів – проходження вслід за Господом. Він передав Божі благословення й обітниці синам і їхнім ро-

динам. Яків «прилучився до своєї рідні», до тих, хто вмер у Господі до нього. Смерть – це не кінець життя, а початок. Коли Ісуса запитали про воскресіння, Він відповів: «Щождо мертвих, що воскреснуть, чи ж ви не читали в Мойсеевій книзі, як – при кущі – сказав йому Бог, промовляючи: “Я Бог Авраамів, і Бог Ісаїв, і Бог Яковів, Бо Він є Бог не мертвих, а живих! Тим то ви помиляєтесь дуже”» (Марка 12:26-27). Цими словами Ісус стверджує, що Яків і після своєї смерті залишився живий!

Життя після смерті набагато краще, ніж життя тут, на землі. Павло писав: «Бо для мене життя – то Христос, а смерть – то надбання» (Філіп'ян 1:21). «Бути з Христом, – писав він далі, – це значно ліпше».

Смерть – це благословення, тому що завдяки їй це фізичне життя закінчується і людина звільняється від тлінної хатини свого тіла. Після того, як Адам згрішив і в його тілі почався процес старіння, Господь вигнав його з Едемського саду, «коли б не простяг він своєї руки, і не взяв з дерева життя, і щоб він не з'їв, і не жив повік віку» (Буття 3:22). По Своїй милості Бог не дав людині жити в гріховному тілі вічно. Смерть звільнила Якова від «лихих днів часу життя» (Буття 47:9) і він зміг навічно з'єднатися з Богом.

Слід зазначити, що хоча земне існування Якова й завершилося, його життя й досвід перебування з Богом продовжували впливати на думки й на життя його потомства. Як і праведний Авель, «вмерши, він ще промовляє» (Євреїв 11:4). Коли вмирають наші близькі, які були християнами, їхнє життя й поведінка про-

довжують впливати на наше життя. Ми пам'ятаємо їх як людей, які ходили з Богом, і живемо відповідно до їхнього взірця.

Час скорботи (Буття 50:1-13)

Коли Яків умер, «впав Йосип на лице батька свого, та й плакав над ним, і цілував його». Коли вмирають наші близькі, ми «сіємо зі слізьми» (Псалом 125(126):5). Засмучуватися й плакати – це нормальний стан людини під час скорботи. Оскільки всі ми люди, то для нас важко говорити останнє «прощай», важко уявити, що наступного дня ми вже не будемо спілкуватися й бачити тих, з ким ішли цим життям.

Йосип і люди Єгипту оплакували Якова сімдесят днів (Буття 50:3). І хоча не існує «офіційно прийнятої християнської кількості днів» для оплакування й смутку, ми все-таки проходимо через певний процес адаптації після смерті близької людини. Незалежно від того, коли і як пройшов похорон, смуток у кожної людини триває по-різному.

І все-таки скорбота християнина пом'якшується знанням того, що смерть не назавжди забрала наших близьких, померлих у Господі. Коли завершаться дні смутку, і навіть під час самої скорботи, ми можемо радіти тому, що наша близька людина вже вийшла із цієї тлінної хатини й увійшла у присутність Божу. Наша віра допомагає нам розуміти, що кінець – ліпший від початку (Еклезіяст 7:8).

Після смерті наше тіло починає розкладатися. Зберігаючи традиції Єгипту, «звелів Йосип рабам своїм лікарям забальзамувати батька йо-

го. І забальзамували ці лікарі Ізраїля» (Буття 50:2). Після оплакування й бальзамування Йосип отримав дозвіл від фараона відвезти тіло батька й поховати в Ханаані. Поховання тіла в Ханаані було питанням віри як для Якова, так і для Йосипа, це демонструвало їхню тверду впевненість у Божій обітниці колись повернути дітей Ізраїля до Ханаану. Похорон Якова був відбитком спогадів про минуле й віри стосовно майбутнього. Ізраїль був похований біля Хеврона в печері, що служила їхній родині кладовищем уже багато років – протягом трьох поколінь.

Спочатку похоронна процесія зупинилася для оплакування біля Йордану. Можна припустити, що вона йшла приблизно тим же шляхом, яким ішли століття потому нащадки Ізраїля, виходячи з Єгипту, у що свого часу твердо вірив Яків.

Турбота Йосипа про тіло свого батька подає нам приклад того, що ми повинні піклуватися про тіла близьких нам людей, однак ми, подібно до Йосипа, завжди будемо перебувати під впливом своєї культури. Наприклад, у деяких місцях людей ховають головою на схід, що говорить про день, коли мертві повстануть із могил. В інших місцях люди спляють тіла своїх близьких. Багато хто виступає проти кремації, кажучи: «Як же тоді мертвий воскресне? У якому він буде тілі?» Павло говорить про безглуздість цих міркувань: «Але дехто скаже: “Як мертві воскреснуть? І в яким тілі прийдуть?” Нерозумний, – що ти сієш, те не живе, як не вмере. І коли сієш, то сієш не тіло майбутнє, але голе зерно, яке трапиться, – пшениці або чого іншо-

го, і Бог йому тіло дає, як захоче, і кожному зерняті тіло його... Так само й воскресення мертвих: сіється в тління, – в нетління встає, сіється в неславу, – у славі встає, сіється в немочі, – у силі встає, сіється тіло звичайне, – встає тіло духовне. Є тіло звичайне, є й тіло духовне» (1 Коринтян 15:35-38; 42-44). При похованні важливо, щоб ми довіряли своїх близьких Богові з вірою, що настає день, коли Господь дасть їм нові, прославлені тіла, подібні до тіла Христа після Його воскресіння. «Улюблені, – ми тепер Божі діти, але ще не виявилось, що ми будемо. Та знаємо, що, коли з'явиться, то будемо подібні до Нього, бо будемо бачити Його, як Він є» (1 Івана 3:2).

Ми також повинні бути мудрими розпорядниками, коли заходить мова про поховання близьких. Не варто намагатися довести свою любов до близької людини, яка відійшла у вічність, витрачаючи величезні кошти на похорон. Незалежно від того, скільки ми витратимо, ми анітрохи не вплинемо цим на вічність близької людини. Ми аніскільки не поліпшимо становища померлого, навіть якщо замовимо розшиту золотом труну із шовковими подушками. Коли людина померла, вона покинула цю землю, і ніякі кошти не змінять цього факту. Тому набагато важливіше те, що ми робимо своїм близьким, поки вони ще живуть на цій землі, ніж те, як ми їх поховаємо. Нас має заспокоювати не те, наскільки розкішно ми змогли поховати людину, а віра в Божі обітниці, які містяться у Святому Слові (1 Солунян 4:18).

Смерть Якова згуртувала його синів у спільних зусиллях поховати тіло

батька. «І понесли його сини його до ханаанського Краю, та й поховали його в печері поля Махпели, яке поле купив був Авраам на володіння для гробу від хіттеянина Ефрона, навпроти Мамре» (Буття 50:13). Те, чого Яків намагався досягти протягом усього свого життя, нарешті було досягнуто при його смерті: вся родина зібралася разом і підтримувала один одного в жалобні дні. На жаль, і в житті деяких християн тільки смерть когось із родичів стає досить вагомою причиною для відновлення стосунків у родині.

Повернення до щоденного життя (Буття 50:14)

Коли похорон закінчився, Йосип повернувся до Єгипту і продовжив виконання своїх обов'язків. Без сумніву, все ще тривав вплив смер-

ті Якова на думки й емоції Йосипа, але в нього були важливі справи, які необхідно було вирішувати щодня. Якби Йосип дозволив смерті батька стати причиною несумлінного виконання своїх обов'язків, це стало б поганим свідченням для навколишніх. Добрим свідченням для людей цього світу слугує те, коли смуток віруючої людини відповідає *1 Солунян 4:13*: «щоб ви не сумували, як і інші, що надії не мають». Світ має бачити, що ми впевнені в тому, що настане день, коли «Сам-бо Господь із наказом, при голосі Архангола та при Божій сурмі зійде з неба, і перше воскреснуть умерлі в Христі, потім ми, що живемо й zostались, будемо схоплені разом із ними на хмарах на зустріч Господню на повітрі, і так завсіди будемо з Господом» (*1 Солунян 4:16-17*).

Спілкування з Богом

Понеділок

(дата)

Св. Письмо: Псалом 42(43)

Що Бог говорить мені

Як мені чинити

Я молюся за свою родину

Вівторок

(дата)

Св. Письмо: Псалом 118(119):49-64

Що Бог говорить мені

Як мені чинити

Я молюся за друзів

Середа

(дата)

Св. Письмо: Псалом 125(126)

Що Бог говорить мені

Як мені чинити

Я молюся за місіонерів

Четвер

(дата)

Св. Письмо: 1 Солунян 4:13-18

Що Бог говорить мені

Як мені чинити

Я молюся за невірних

П'ятниця

(дата)

Св. Письмо: 1 Коринтян 15:12-26

Що Бог говорить мені

Як мені чинити

Я молюся за владу і начальство

Субота

(дата)

Св. Письмо: 1 Коринтян 15:35-49

Що Бог говорить мені

Як мені чинити

Я молюся за свою церкву

Неділя

(дата)

Св. Письмо: Псалом 28(29)

Що Бог говорить мені

Як мені чинити

Я молюся за себе

Текст: Буття 47:5-6,11-13, 23-25

Істина: Бог дбає про все необхідне для життя Своїх дітей

«Усе, що потрібне для життя та побожності, подала нам
Його Божа сила...»
(2 Петра 1:3)

Бог подбав про дітей Ізраїля через Йосипа. Завдяки тому, що він був другою людиною Єгипту, ізраїльтяни одержали у володіння найкращу землю – країну Гошен, що розташовувалася в родючій частині Єгипту, в усті ріки Ніл. Їхні нащадки були добре забезпечені й не знали нестачі в продуктах, тож кількість євреїв значно збільшився й Ізраїль став великим народом. Але минув час, Йосип умер, і політичний вплив нащадків Якова було втрачено. Ізраїльтяни стали рабами, а їхнє життя дуже ускладнилося. Чи трапилася це тому, що Бог раптом забрав від них благословення? Звичайно ж, ні. Ізраїль продовжував бути народом, обраним Богом, і знаходився під Божим покровом, навіть перебуваючи в рабстві. Так само, як Бог направив Свій народ до Єгипту, використовуючи голод, так Він готував Ізраїля до виходу з Єгипту, використовуючи важке життя й рабство. Хоча ізраїльтянам здавалося, що Бог їх залишив, насправді ж Він готував їх до найбільшого благословення у всій їхній історії.

Ми повинні пам'ятати, що Господь діє так само й у нашому житті. З роками щезає наше здоров'я, а тіло починає все більше стикатися з болем. Зрештою цей процес закінчу-

ється смертю, але це не означає, що Бог нас залишив або забув. Це означає, що Він забирає нас у краще місце. Оскільки ми належимо Богові, Він буде продовжувати благословляти нас.

В лещатах голоду

(Буття 47:13, 23-24)

Ви пам'ятаєте, що Йосип, завдяки Божому одкровенню, пояснив сні фараона про прийдешні роки достатку, після яких настане великий голод (Буття 41:28-32). Ці пророкування продовжували збуватися в той час, коли сам Йосип уже знаходився при владі. Зустрівшись зі своїми братами, він перевіряв щирість їхнього покаяння, простив їх, і вся родина його батька переїхала до Єгипту.

Коли роки достатку змінилися голодом, багато з людей змогли вижити лише завдяки запасам, які створив Йосип, але незабаром вони вичерпалися, бо голод був «в усім тім краї». Страждали всі без винятку: і багаті, і бідні, і єгиптяни, і люди інших національностей, і грішники, і ті, хто намагався жити праведно – всі перебували на грані виживання. «А хліба не було в усім тім краї, бо голод став дуже тяжкий. І виснажився єгипетський край та Край хана-

анський через той голод» (Буття 47:13).

Соломон багато писав про подібне так: «Знову я бачив під сонцем, що біг не у скорих, і бій не в хоробрих, а хліб не в премудрих, і не в розумних багатство, ні ласка – у знавців, – а від часу й нагоди залежні вони!» (Еклезіяста 9:11).

Ми повинні пам'ятати, що навіть якщо ми – люди віруючі, ми не захищені від труднощів цього світу. Ми стикаємося з тими ж хворобами й проблемами, з яким стикаються й невіруючі люди. Якщо в нашій країні спостерігається інфляція, це торкнеться кожного, у тому числі й нас. Якщо наше місто чи село спіткає лихо, то це зачепить кожен дім. Бог «наказує сходити сонцю Своєму над злими й над добрими, і дощ посилає на праведних і на неправедних» (Матвія 5:45).

Замість того, щоб оберігати нас і захищати від труднощів цього світу, Бог проводить нас через випробування, перебуваючи поруч із нами. Його благословення ніколи не залишать нас, незалежно від того, наскільки бурхливі води проблем захльостують наше життя. Але навіть якщо все наше матеріальне майно або здоров'я залишать нас, ми повинні продовжувати дякувати Богові за те, що духовно ми збагачені Його благодаттю й маємо підтримку в Ньому.

Бог завжди виявляє Свою турботу у важкі часи. Саме завдяки мудрості правителя Єгипту, яку дав йому Бог, удалося уникнути численних смертей. Бог звернувся до фараона у снах і дав йому мудрість шукати й знайти цим снам пояснення. Також Бог дав мудрість Йосипові витлумачити ці сни. Бог дав фараонові му-

дрість усвідомити необхідність того, щоб поставити на цю посаду мудру людину, якою виявився Йосип. Мудрість фараона була також і в тому, що він не побоявся надати Йосипові величезну владу й не заздрих, коли люди говорили йому: «Ти нас удержав при житті...», тобто врятував життя. (Буття 47:25). У відповідь Йосип підсилював владу та вплив фараона серед людей, роздаючи хліб під час голоду (вірші 25-26). Незважаючи на те, що в правлінні будь-якої людської влади є серйозні вади, уряд – це визначений Богом порядок турботи про добробут людей у будь-якій країні. Ми як християни повинні молитися за керівників нашої країни й дякувати Богові за ту безпеку й можливості, які нам надані. Павло писав: «Отже, перш над усе я благаю чинити молитви, благання, прохання, подяки за всіх людей, за царів та за всіх, хто при владі, щоб могли ми провадити тихе й мирне життя в усякій поборності та чистості. Бо це добре й приємне Спасителеві нашому Богові...» (1 Тимофія 2:1-3). Ми повинні підносити молитви за послане нам Богом керівництво, щоб правителі були богобоязливими й вели людей Божими шляхами. «Коли множаться праведні, радіє народ, як панує ж безбожний – то стогне народ» (Приповісті 29:2).

Незалежно від того, у якій країні ми живемо, ми ніколи не повинні забувати про те, що Божі благословення в матеріальній сфері завжди приходять до нас відповідно до нашого бажання трудитися. Бог ніколи й ніде не обіцяв нам годувати нас і матеріально забезпечувати навіть тоді, коли ми не хочемо сумлінно

трудитися. Павло писав: «Бо коли ми в вас перебували, то це вам наказували, що як хто працювати не хоче, нехай той не їсть! Бо ми чуємо, що дехто між вами живуть по-ледачому, нічого не роблять, а тільки вдають, ніби роблять. Таким ми наказуємо та благаємо Господом нашим Ісусом Христом, щоб мовчки вони працювали та власний хліб їли» (2 Солунян 3:10-12).

Незважаючи на те, що Бог не обіцяв нам безкоштовної їжі, Він все-таки обіцяв подбати про наші потреби. Псалмоспівець описував свої спостереження так: «Я був молодий і постарівся, та не бачив я праведного, щоб опущений був, ні нащадків його, щоб хліба просили» (Псалом 36 (37):25).

У будь-якій країні бувають перебої із постачанням, у цьому випадку держава завжди намагається створити додаткове число робочих місць, щоб люди могли себе забезпечувати. Тоді людина, працюючи, наприклад, на будівництві, може забезпечити свою родину всім, що необхідно для виживання. У результаті цієї праці благословення отримує не тільки його родина, але й уся нація. Все, що ми маємо в країні зараз, – це результати роботи наших попередників, за які ми повинні дякувати Богові. Але при цьому ми повинні пам'ятати, що й самі повинні докладати зусиль для створення добробуту своєї країни, а не перекладати обов'язки щодо забезпечення нас хлібом на державу.

Достаток посеред голоду (Буття 47:5-6,11-12)

На той час, коли Йосип возз'єднався зі своїми родичами й запросив їх переїхати до Єгипту (Буття

47:6), голод уже тривав два роки. Незважаючи на те, що часи були дуже важкими, Бог продовжував піклуватися про Ізраїля в Єгипті, на «найкращім місці цієї землі» (вірші 6,11). Крім того, євреям була надана можливість працевлаштування (вірш 6). По всій окрузі був голод, але оскільки Бог благословляв Ізраїль і Єгипет, всі навколишні народи одержали можливість пережити його. Їм була надана можливість мати їжу під час голоду.

Кожний з нас іноді стикається з необхідністю допомоги ззовні, і ми повинні приймати цю допомогу із вдячністю. У Ханаані все сімейство Якова зіткнулося з величезними труднощами, але Бог подбав про їхні потреби через сина Якова – Йосипа. «І постачав Йосип хліб для батька свого й братів своїх, та для всього дому свого батька відповідно до числа дітей» (Буття 47:12).

Бог задумав так, щоб члени родини піклувалися один про одного. Коли дитина народжується, без турботи батьків вона не може вижити. Підростаючи, дитина потребує не тільки забезпечення фізичних потреб, але й духовного виховання та підготовки до самостійного життя. Згодом уже батьки починають відчувати потребу в турботі з боку дітей. Така турбота один про одного не має бути джерелом образ або обурення, її потрібно розглядати як Божий задум забезпечення потреб кожного члена родини. Біблія вчить нас серйозно ставитися до турботи про членів нашої родини. «Коли ж хто про своїх, особливо ж про домашніх не дбає, той вирікся віри, і він гірший від невірного» (1 Тимофія 5:8).

Подяка (Буття 47:25)

Єгиптяни були вдячними своєму уряду за те, що він забезпечив їх усім необхідним для виживання в часи страшного голоду. Вони виражали свою подяку й усно, а також погодилися на те, щоб частина їхньої праці належала фараонові. Їхня подяка стосувалася тільки лідерів країни, які допомогли їм пережити голод, але вони не виражали подяки Богові. Але ж все те величезне благословення, яким вони могли насолоджуватися, було результатом Божої дії. Якби Господь не послав фараонові одкровення й не дав Йосипові мудрості, ніхто б не здогадався збирати частину врожаю у роки достатку.

Без Божого благословення не було б цих років достатку, у які можна було підготуватися до голоду.

Більшість людей і сьогодні розуміють важливість подяки, але, подібно до єгиптян, обмежується тільки подякою людям. Щоразу, коли ми бачимо все, що зробив у нашому житті Бог, ми повинні дякувати Йому. Ми повинні пам'ятати й висловлювати подяку Тому, із Чиеї руки все це отримуємо. Нехай Бог допоможе нам не обмежуватися подякою тільки людям, але бути вдячними насамперед Йому й жити так, як написано в Слові Божому: «Подяку складайте за все, бо така Божа воля про вас у Христі Ісусі» (1 Солунян 5:18).

Спілкування з Богом

Понеділок <input type="text"/> (дата) <i>Св. Письмо: Повторення Закону 16</i>	
Що Бог говорить мені	Як мені чинити
Я молюся за свою родину	
Вівторок <input type="text"/> (дата) <i>Св. Письмо: Псалом 104(105): 1-24</i>	
Що Бог говорить мені	Як мені чинити
Я молюся за друзів	
Середа <input type="text"/> (дата) <i>Св. Письмо: Псалом 106(107): 1-30</i>	
Що Бог говорить мені	Як мені чинити
Я молюся за місіонерів	
Четвер <input type="text"/> (дата) <i>Св. Письмо: Малахії 3:7-18</i>	
Що Бог говорить мені	Як мені чинити
Я молюся за невіруючих	
П'ятниця <input type="text"/> (дата) <i>Св. Письмо: Филип'ян 4</i>	
Що Бог говорить мені	Як мені чинити
Я молюся за владу і начальство	
Субота <input type="text"/> (дата) <i>Св. Письмо: 1 Тимофія 6</i>	
Що Бог говорить мені	Як мені чинити
Я молюся за свою церкву	
Неділя <input type="text"/> (дата) <i>Св. Письмо: Марка 6:34-44</i>	
Що Бог говорить мені	Як мені чинити
Я молюся за себе	

Текст: Буття 50:15-21,24-26

Істина: Бог має владу обернути зло, яке замислили люди, на добро

«...Оце, – Бог спасіння моє! Безпечний я, і не боюсь, бо Господь, – Господь сила моя та мій спів, і спасінням для мене Він став!»

(Ісаї 12:2)

Біографія Йосипа – яскравий приклад того, як Бог піклується про Своїх дітей. Саме завдяки Божому передбаченню те зло, що було зроблено братами стосовно Йосипа, в остаточному підсумку призвело до величезного благословення в житті Йосипа і його родини. Це добро було настільки велике, що ним могли насолоджуватися навіть ті, хто прагнув принести біль у життя Йосипа. Завдяки Божій турботі благословення Йосипа стало благословенням для декількох поколінь у майбутньому. Навіть його смерть стала свідченням віри. Вивчення життя Йосипа дає нам надію й упевненість, що Бог піклується про нас і знає, як навіть зло обернути на добро.

Бог перетворив страждання на благословення (Буття 50:15-21)

Смерть Якова стала для братів Йосипа часом страху та переживань. Вони боялися, що тепер Йосип зможе скористатися ситуацією й помститися їм за зло, яке вони йому заподіяли. Відтоді, як вони продали Йосипа в рабство, минуло близько сорока років, але почуття провини як і раніше підточувало їхні серця. Йосип піклувався про братів і про їхні

родини з найпершого дня їхнього прибуття до Єгипту, але самі вони не могли забути того, що зробили колись, не могли повірити, що Йосип простив їх.

Брати підійшли до Йосипа, щоб сказати йому, що батько хотів, аби Йосип простив їх повністю. Брати «впали перед лицем його, та й сказали: “Ось ми тобі за рабів!”». У відповідь на це Йосип заплакав. Він знову обіцяє їм, що буде дбати про них і про їжу для них самих і їхніх дітей. Він бажає піклуватися замість того, щоб мстити, його серце переповнене любов'ю, а не ненавистю.

До свого останнього дня життя Йосип дотримувався обітниці. Ще близько п'ятдесяти чотирьох років він піклувався про своїх братів і їхні родини, робив усе можливе, щоб їхнє життя було благословенним. Він вірив, що тільки Бог вправі вирішувати, яким має бути покарання за скоєні братами недобрі діла. Незважаючи на свою високу посаду, Йосип намагався стримувати себе від втручання в ті сфери, які за правом закріплені за Самим Богом. Він відповідає братам такими словами: «Не бійтеся, бо хіба ж я замість Бога?». Він намагається переконати братів у тому, що

не буде брати на себе роль судді, бо розуміє, Хто є Вищим Суддею.

Йосип також розумів, що саме Бог дав йому можливість знайти мир і спокій, хоча заради цього й довелося пройти випробування й труднощі, з якими він зіткнувся в молодості. Він знав, що брати замислили зробити йому зло, позбутися його. Але він також знав, що в Господа є зовсім інший план, хоча він і виконується через непрості й важкі обставини. Він розумів, що брати задумували проти нього зло, але Бог обернув це на добре. Він міг бачити Божу дбайливу руку у всьому, що з ним трапилося. В остаточному підсумку, Божою метою було зберегти «при житті великий народ» через життя й служіння одного Свого служителя.

Ми дійсно маємо щедрі благословення, коли віримо в Божу обіцянку: «І знаємо, що тим, хто любить Бога, хто покликаний Його постановою, усе допомагає на добре» (*Римлян 8:28*). Тоді, як більшість невіруючих людей блукають в темряві й намагаються знайти що-небудь, що надало б значення їхньому існуванню, ми віримо в Бога й знаємо, що в Нього є певна мета для кожного з нас. Ми впевнені в тому, що кожна подія в нашому житті – це не просто частина «випадкових подій», а результат дії дуже точного та прекрасного Божого задуму. Будучи людьми віруючими, ми можемо по-іншому сприймати труднощі й випробування у своєму житті, бо знаємо – Бог може навіть зло перетворити на добро.

Бог обертає поразку на перемогу (*Буття 50:22-23*)

Ці вірші підбивають підсумок життя Йосипа й також є великим свідчен-

ням Божої турботи. Колись Яків побачив закривавлений і розірваний одяг Йосипа й жажнувся: «Дикий звір його з'їв... Справді розшарпаний Йосип!» (*Буття 37:33*). Він оплакував свого сина багато днів і не хотів утішитися. Якову здавалося, що життя його сина закінчилося поразкою. Але Бог продовжив це «коротке» життя до ста десяти років, і Йосип, пройшовши через усі випробування, отримав радість і заспокоєння своєму серцю в другій половині свого життя. Божа турбота обернула те, що здавалося трагедією поразки, на триумфальну перемогу.

Коли голод поширився й родина Якова почала голодувати, Бог використовував ці труднощі для відновлення взаємин Йосипа з його братами. Завдяки голоду Йосип зміг побачитися зі своїм улюбленим батьком і виявити всю свою глибоку любов і турботу про свою родину. Пережиті ним труднощі призвели до того, що він отримав набагато більше, ніж мав би в Ханаані, продовжуючи жити серед ненависті й напружених стосунків, які були тоді в родині Якова. Бог також надав йому можливість допомогти родині. Найімовірніше, Йосип навіть не підозрював про те, що йому доведеться так послужити братам і батькові, але Господь підготував Йосипа до такого служіння, і саме через нього виконав те, що відкрив Авраамові за три покоління до подій, що сталися (*Буття 15:13*).

Без сумніву, життя Йосипа було особливим. І Божа турбота, і те, як Він улаштував все життя Йосипа, і служіння цього служителя були унікальними. Але в чомусь Божі дії все-таки не відрізняються від тих, які Він

робить у житті кожного з нас сьогодні. Ми можемо проаналізувати своє життя, знайти обставини, які нам не були зрозумілі в момент їхнього здійснення, але через якийсь час ми чітко бачимо, що Божа рука готувала нас до дня сьогоднішнього. Кожний з нас може знайти багато змін і перетворень життєвих обставин, через які можна явно бачити Божу турботу про нас.

Бог обертає смерть на свідчення віри (Буття 50:24-26)

Коли стало зрозуміло, що наближається завершення земного життя Йосипа, він покликав своїх братів і сказав: «Я вмираю». Але навіть при смерті він не втратив здатність бачити дію Божу. Йосип усвідомлював присутність живого Бога й виявляв віру в Нього й у Його обітницю. Навіть перед лицем смерті він продовжує говорити навколишнім про Божі обітницю. Йосип вірить, що Бог відвідає їх у Єгипті й введе свій народ назад «до Краю, якого присягнув був Авраамові, Ісакові та Якову». На доказ своєї твердої віри в Божі обітницю він просить своїх братів пообіцяти йому, що, коли Бог введе Свій народ, вони винесуть його кості до Ханаану. Дотримуючись даної Йосипові обіцянки, брати забальзамували його тіло й поклали в ковчег, де він і перебував до того дня, коли Господь відвідав Свій народ. Незважаючи на те, що перенесення костей на батьківщину для Йосипа вже не було важливим, це дія була проявом віри в непохитність Божих обітниць (*Євреїв 11:22*).

Коли ми, як віруючі люди, стаємо перед лицем смерті, для нас не важ-

ливо, де буде перебувати кладовище або куди нас покладуть. Важливо тільки те, що ми маємо мир із Богом і будемо в Його присутності, коли підемо з цієї землі. Наближаючись до своєї останньої години, ми повинні могли сказати: «Поглинута смерть перемогою!» Де, смерте, твоя жерело? Де твоє, смерте, жало? Жало ж смерті – то гріх, а сила гріха – то Закон. А Богові дяка, що Він Господом нашим Ісусом Христом перемогу нам дав» (*1 Коринтян 15:54-57*). А до свого останнього дня нам необхідно продовжувати вірити й жити з Господом незалежно від того, з якими обставинами стикаємося. Ми маємо бути такими, як сказано в *1 Коринтян 15:58*.

Віра, подібна до віри Йосипа

З біографії Йосипа стає зрозуміло, що основою всього його життя була віра. Він знав і завжди пам'ятав про те, що належить Богові.

Дорогий друже, а чи впевнений ти в тому, що належиш Богові? Чи досяг ти у своєму духовному ходінні того стану, коли впевнений у тому, що маєш вічне життя? Іван у своєму 1 Посланні пише: «Оце написав я до вас, що віруєте в Ім'я Божого Сина, щоб ви знали, що ви віруючи в Ім'я Божого Сина, маєте вічне життя» (*1 Івана 5:13*).

Дорогий друже, ти можеш отримати цю впевненість, прийнявши дар вічного життя (*Івана 3:16*). Ісус уже сплатив ціну покарання за твій гріх і дав тобі вічне життя на небесах. Якщо ти покаєшся у своїх гріхах, будеш вірувати в Нього, то, безсумнівно, будеш мати вічне життя. Ти належиш Йому!

Спілкування з Богом

Понеділок (дата) *Св. Письмо:* **Буття 49:22-26**

Що Бог говорить мені

Як мені чинити

Я молюся за свою родину

Вівторок (дата) *Св. Письмо:* **Йова 26**

Що Бог говорить мені

Як мені чинити

Я молюся за друзів

Середа (дата) *Св. Письмо:* **Псалом 36(37):3-11**

Що Бог говорить мені

Як мені чинити

Я молюся за місіонерів

Четвер (дата) *Св. Письмо:* **Приповісті 3:1-12**

Що Бог говорить мені

Як мені чинити

Я молюся за невіруючих

П'ятниця (дата) *Св. Письмо:* **Єремії 17:5-17**

Що Бог говорить мені

Як мені чинити

Я молюся за владу і начальство

Субота (дата) *Св. Письмо:* **Римлян 8:24-30**

Що Бог говорить мені

Як мені чинити

Я молюся за свою церкву

Неділя (дата) *Св. Письмо:* **Якова 4:13-17**

Що Бог говорить мені

Як мені чинити

Я молюся за себе

Частина 2

ГОСПОДЬ ЧУДЕС

Вступ

Людина заперечує чудеса, тому що не може ні зрозуміти їх, ні підтвердити. Євангельський християнин приймає чудеса, бо вірить у Бога, Який може їх творити. Наступні 13 уроків присвячені чудесам Ісуса Христа. Чудеса Господа відбувалися для підтвердження Його Божественності й надання авторитетності Його вченню. Вони відбувалися відкрито, у присутності численних очевидців. Авторитет Писання – величезний, і Всемогутній Бог для зміцнення нашої віри надав безліч свідчень про Його дивовижну силу.

Крім записаних чудес, які творив Ісус, існують і сучасні. Зверніть увагу на нинішній світ – Господь продовжує творити чудеса й сьогодні. Христос змінює ваш характер і дає бажання для виконання добрих справ і допомоги іншим. Скільки людей почали своє життя спочатку, немов би їм відкрилося нове дихання! Безсумнівно, чудеса Господа відбуваються й сьогодні. Ми або віримо в те, що Господь робить неймовірне в нашому житті, або не бажемо помічати Його справ. Вибір – вірити чи ні в Божу всемогутність – за нами!

Серія цих уроків закінчується тим, що Господь вибирає нас, щоб творити Свої чудеса в цьому світі. Якщо ми віримо в чудеса Нового Заповіту, то повинні цілком і повністю вірити, що Христос і в нашому житті може зробити щось надприродне. Можливо, ми не побачимо зцілень і воскресення мертвих, але коли ми почнемо віддавати частину свого життя іншим, то станемо свідками того, як життя людей змінюється й відбуваються маленькі чудеса. Велика радість наповнить і вас, і тих, кому ви посприяли й допомогли навіть чимось найменшим. «що я маю, даю тобі...», – відгукнувся Петро, виділяючи свій час для кривого каліки при дверях храму (*Дії 3:6*). Чим можете сьогодні допомогти своїм ближнім ви?

Текст: Івана 1:1,14; 2:1-11

Істина: перше чудо Ісуса Христа показує Його Божественну сутність

«Я Альфа й Омега, говорить Господь, Бог, Той, Хто є, і Хто був, і Хто має прийти, Вседержитель!»

(Об'явлення 1:8)

Певні винаходи, досягнення або відкриття, які у свій час викликали загальне захоплення і застосовувалися на кожному кроці, згодом відходять на другий план. Друкарська машинка, гасова лампа, ручки з пером або пісковий годинник використовуються сьогодні вкрай рідко або зовсім не використовуються. Імена знаменитих людей, пов'язаних з якими-небудь винаходами в минулому, сьогодні здебільшого забуті й згадуються тільки у вузькому колі фахівців. Про багатьох «перших» люди навіть і не згадують, б ніхто не користується їхніми досягненнями й винаходами.

Однак є Хтось, Хто завжди був і залишається Першим. У Своїй величі й славі особистість Ісуса Христа неможливо зрівняти ні з яким іншим ім'ям. Він набагато вищий за Своїм становищем і можливостями, ніж хто-небудь інший.

Подумайте про всіх великих людей в історії – про Олександра Македонського, Ірода Великого, Івана Грозного та інших. Незважаючи на їхню «велич», кожний з них мав темні, ганебні сторони у своєму характері. Тільки Ісус вправі називатися ВЕЛИКИМ – Йому немає рівних.

У цьому і наступних уроках ми будемо розглядати чудеса, які зробив Ісус Христос, коли жив на землі. Євангелії характеризують Його як Господа, і на доказ цього описують 36 зроблених Ним чудес, згадуючи, що це далеко не все, що Він зробив (Івана 21:25). Ті з них, які ввійшли в Євангелії, були включені для особливої мети. Їхнє завдання – показати, що Ісус не ще одна особистість серед віх історії, а Господь усього творіння.

Кожне зроблене Ісусом чудо навчає чогось більшого, ніж просто показує Його здатність керувати природою. Кожне чудо привертає увагу до Чудотворця. Це Той, Хто може зціляти хвороби, має владу над духами, здатний змінювати погоду й повертати життя померлим... Він гідний набагато більшої уваги й захоплення, Він гідний нашого поклоніння і хвали. Коли ж деякі критикували те, що робив Ісус, Він відповів: «Справи, що Отець Мені дав, щоб Я виконав їх, ті справи, що Я їх чиню, самі свідчать про Мене, що Отець Мене послав!» (Івана 5:36).

Ми повинні розуміти, що й сьогодні Ісус залишається Господом і в силі вплинути на труднощі або пробле-

ми в житті кожного з нас. Коли ми довіряємося Йому, він бажає робити чудеса й у нашому власному житті, і ці чудеса можуть бути як явними, так і зовсім для нас непомітними.

Господь Ісус названий Словом (Івана 1:1,14)

Він – головна тема Біблії (вірш 1). З перших слів Євангелії від Івана Писання описує Ісуса як Володаря й Творця всього суцього. Бог, що сформував націю Ізраїля, також створив і весь світ і все, що його наповнює. Оскільки Бог існував ще до того, як усе з'явилося, ніяка річ, існуюча або створена пізніше, не має в собі божественності. Господь Бог – це єдиний істинний Бог. Іншого немає. І Він був не тільки Творцем усього, у тому числі й життя, але Він також і Бог, Який викупив людину від влади гріха.

Міркуючи про творення, Іван називає Творця всього творіння Словом. Стосовно Того, про Кого говорить Іван, не виникає ані найменшого сумніву. Термін «Слово» в описі Христа використовується в *Івана 1:1,14; 1 Івана 1:1 і Одкровенні 19:31.*

Він – звістка Євангелії (вірш 14). Можливо, іноді важко усвідомити, Ким насправді є Ісус Христос, і прийняти факт, що Людина Ісус – це Бог. Але якщо це важко для нас, тільки уявіть, наскільки це було важко для учнів Ісуса! Адже вони краще кожного з нас були знайомі з Його людською сутністю, разом з Ним ходили, їли, відпочивали. Найімовірніше за все, запитання, яке вони висловили голос – «Хто ж це такий, що вітри та море слухняні Йому?» (*Матвія 8:27*) – з'являлося в їхніх думках не один раз.

Тільки уявіть себе на місці Петра або Івана, або будь-якої іншої людини з тих, хто перебував у човні тої ночі на Галілейському морі... Ви відпочивали, дивилися на людину, що спала поруч із вами на кормі, і, можливо, думали про те, хто ж вона. Учень Христа був вправі ставити собі запитання: «Чи правда це? Чи може ця людина бути вічним Богом? У чому ж секрет Ісусової сутності, і де розгадка Його чудесного приходу?» Не дивно, що учні постійно між собою міркували про Нього. І, проте, починаючи опис життя Ісуса Христа, Іван у першу чергу говорить нам про Його Божественну сутність.

Євангелія дають нам відповідь на запитання, чому Христос може робити те, чого не можуть зробити інші: Він – Бог, Він – Той, Хто все створив, Він тому має над усім силу й владу, що Він – Бог, що прийшов у тілі.

Господь Ісус відгукується на потреби людей (Івана 2:1-5)

Він відвідав «непрестижне» місце. Кана Галілейська не згадується ніде в Новому Заповіті за винятком Євангелія від Івана. Це маленьке поселення на Галілейській пагорбах на шляху в Капернаум. З погляду значимості це було «дуже невідповідне» місце для здійснення першого чуда. Можливо, деякі люди вважали, що коронація Царя й початок Його правління відбудеться в палаці або у храмі, але Цар почав Своє служіння в маленькому містечку на звичайному весіллі. Але це саме Той Господь, Яким Ісус хотів бути. Він відгукувався й піклувався про потреби людей, навіть тих, які, як нам здається, не заслуговують нашої уваги.

Він робить «просто» чудо. Записуючи свою Євангелію, Іван намагається надати докази або свідчення, які допоможуть нам повірити в те, що Ісус є Христос, Божий Син. Перетворення води на вино, можливо, не робить такого величезного враження, як, наприклад, воскресіння мертвого. З погляду людей, це чудо настільки незначне, що багато хто, можливо, навіть не чув про нього. На цьому весіллі в Кані були присутні Марія, Мати Ісуса, і п'ятеро з Його учнів, які вже пішли за Ним. Під час святкування весілля закінчилося вино. Весілля в часи Ісуса Христа були набагато серйознішою подією, ніж сьогодні. Тоді весілля зазвичай тривало тиждень або навіть більше. Родина, у якій святкувалося весілля, забезпечувала їжею й питвом усіх гостей протягом усього цього періоду. Нестача продовольства була серйозним прорахунком, цей недогляд лягав ганьбою на нареченого й усю його родину, тому, коли закінчилося вино, для родини це була катастрофа, а для гостей – велика неприємність. Це не була родина царя, вона не була навіть знатною – звичайна родина, що зіткнулася із проблемою. Але те, як повівся Ісус у цій ситуації – це настільки на Нього схоже! Він почав Своє служіння людям з того, що вирішив невелику проблему простої родини. Роблячи це, Він виявив співчуття, яким відзначилося все Його служіння.

Застосування Ним Божественної сили. Зверніть увагу, наскільки просто і потай діє Ісус. Він просто говорить: «Наповніть водою посудини». І вони наповнили їх доверху, вливши десь 450-680 літрів води. Тоді Ісус

сказав: «Тепер зачерпніть, і занесіть до весільного старости». Не було ніяких закликів до тиші для молитви, ніяких повелінь воді перетворитися на вино. Він просто сказав слугам «занесіть до весільного старости». Не помітна жодна дія, що могло б повернути до Нього увагу людей. Вода просто стала вином. Те, яким чином сталося це чудо, відбувається в житті кожного з нас, тільки трохи інакше. Бог продовжує робити тихі й непомітні чудеса в житті кожного з нас, коли ми стикаємося з важкими життєвими обставинами. Перетворення, що у звичайному житті вимагає тривалої підготовки й великих людських зусиль, Ісус зробив миттєво, без чийсь допомоги й навіть без зайвих слів. Він – Господь чудес!

Господь Ісус проявляє владу (Івана 2:6-11)

Його влада над слугами. Незважаючи на те, що на цьому весіллі Ісус був запрошеним, Він бере на Себе роль керівника. На Його веління слуги наповнили посудини водою й, зачерпнувши, понесли розпорядникові бенкету. Навіть не припускаючи, що зробить Ісус, вони просто корилися Йому, одному Його слову.

Його влада над хімічними елементами. Вода зробилася вином. Той, Хто споконвічно створив воду, міг змінити її склад таким чином, щоб вона стала чимсь зовсім іншим. Ісус пропускає такі складові, як посадка лози, догляд за нею, очікування дощу – все те, через що доводиться проходити виноградареві, що залежить від Бога й від природи. Господь Чудотворець взяв звичайну воду й зробив її вином. У такий спосіб Він

продемонстрував Свою здатність управляти законами природи за Своєю волею.

Його влада над Своїми учнями. Ісус став Господом для п'яти учнів, які вірували в Нього. Іван назвав цю подію: «Такий початок чудам зробив Ісус» (Івана 2:11). Грецьке слово, що перекладається як «чудо», означає не просто щось, що виходить за межі розуміння, воно також має значення «знаки» тобто чудо, яке щось означає або про щось говорить. Чудеса Ісуса несуть якусь істину, що не могла бути доведена до слухачів іншим чином. Коли учні побачили цей «знак» вони повірили в Ісуса набагато більше, ніж вірили до цього. Вони побачили, що Він – Той, Хто може творити. Ісус зміг перетворити просту річ, воду, у щось коштовне й рідкісне. Вони повірили в Нього.

Господь Ісус виявив Свою славу (Івана 2:11)

Що це за вияв слави? Івана 1:14 говорить нам про славу Ісуса як про благодать і істину в Божественній

повноті. У перетворенні води на вино можна побачити Його благодать і істину. По Своїй благодаті Він дав коштовний дар родині, ім'я членів якої ми навіть не знаємо. Через це чудо Ісуса була виявлена істина, що Ісус – Господь усього створеного, тому що має владу творити.

Хто спостерігав Його славу? Всіх людей, які перебували на цьому бенкеті, можна поділити на три категорії. Марія – представниця категорії людей, які знали, Ким Ісус був, і вона просила Його допомогти. Весільний староста представляє категорію тих, кому однаково, Хто Такий Ісус, але вони зустрічаються з Його справами. Учні представляють категорію тих, хто бажає довідатися, Хто ж Він такий, і коли бачить Його справи, вірить у Нього.

Чи були ви свідком слави Ісуса Христа, що проявляється в чудесах, які допомогли вам увірувати в Нього? Нехай ці уроки допоможуть вам зміцнити віру вашого серця в Господа Ісуса Христа, Який сьогодні робить чудеса й у вашому житті.

Спілкування з Богом

Понеділок (дата) *Св. Письмо: Йова 38:1-18*

Що Бог говорить мені

Як мені чинити

Я молюся за свою родину

Вівторок (дата) *Св. Письмо: Йова 38:19-41*

Що Бог говорить мені

Як мені чинити

Я молюся за друзів

Середа (дата) *Св. Письмо: Йова 40:1-9*

Що Бог говорить мені

Як мені чинити

Я молюся за місіонерів

Четвер (дата) *Св. Письмо: Йова 40:10-27*

Що Бог говорить мені

Як мені чинити

Я молюся за невіруючих

П'ятниця (дата) *Св. Письмо: Йова 41*

Що Бог говорить мені

Як мені чинити

Я молюся за владу і начальство

Субота (дата) *Св. Письмо: Йова 42:1-10*

Що Бог говорить мені

Як мені чинити

Я молюся за свою церкву

Неділя (дата) *Св. Письмо: Псалом 18(19)*

Що Бог говорить мені

Як мені чинити

Я молюся за себе

Текст: Марка 1:21-28, 32-34

Істина: Христос має абсолютну владу, у тому числі над усіма силами сатани

«І Йому було дане панування й слава та царство, і всі народи, племена та язики будуть служити Йому. Панування Його – панування вічне, яке не спиниться, а царство Його не буде зруйноване»
(Даниїла 7:14)

Коли Гавриїл повідомив Марії про майбутнє народження Христа, він сказав так: «І ось ти в утробі зачнеш, і Сина породити, і даси Йому ймення Ісус. Він же буде Великий, і Сином Всевишнього званий, і Господь Бог дасть Йому престола Його батька Давида» (Луки 1:31-32). Грецьке слово, що тут перекладається як «великий» відоме в наш час як частина слова «мега». Гавриїл виразив це просто – Ісус буде Великим. І найкраще це можна зрозуміти із чудес Ісуса.

Чудеса Господа

Всі чудеса Ісуса показують, як Бог може міняти життя людей. Чоловік, який нічого не бачив від народження, раптом став бачити. Жінка, що хворіла дванадцять років і розтратила на лікарів увесь свій статок, раптом отримала повне зцілення, просто доторкнувшись до краю одягу Христа.

Крім того, чудеса наочно показують любов і милість Господа Ісуса. Просто спробуйте собі уявити стан родини, коли Христос повідомляє батькам, що їхня дівчинка вже не мертва. Можна бути впевненим, що дивлячись, як скаче зцілений кульга-

вий, Ісус теж тишився й усміхався. Уявіть собі Його радісне й любляче обличчя, коли Він дивився на людину, яка тільки що стала на ноги, а недавно немічно лежала на ложі, спущеному на мотузках через дах. О, як же Ісус любить людей!

Далі чудеса Ісуса показують Його величезну силу та владу. Одним тільки словом Він міг заспокоїти бурхливе море. У Його присутності всі сили зла тремтіли. Він дійсно великий і могутній, і Його чудеса доводять це.

Можливо, вам здається, що авторитет і влада Христа ні в кого не викликала сумніву. Проте у серці духовних керівників того часу постійно було присутнє бажання противитися й суперечити Ісусові. Коли Він очищав храм (Матвія 21; Марка 11; Луки 20), первосвященники й старші ставили запитання: «Якою Ти владою чиниш оце? І хто Тобі владу цю дав?» (Матвія 21:23). Сила завжди привертає увагу людей. Чи то чемпіон, чи успішний бізнесмен або відомий політик – люди з повагою будуть спостерігати за тими, хто має владу й силу. Перебування в середовищі впливових людей може бути «приваба-

ливим і захоплюючим». Багато хто прагне зустрітися й поговорити з тими, кого цей світ вважає «великими». Деякі навіть одружуються з людиною, що займає високий пост, не керуючись при цьому любов'ю.

Відразу ж після того, як Ісус вийшов переможцем зі спокушування в пустелі, Він покликав чотирьох рибалок, щоб вони стали Його учнями (*Марка 1:16-20*). Багато хто, можливо, сумнівався, що Ісус зробив правильний вибір. Місцем, де жив Петро, був, швидше за все, Капернаум, і саме це місто стає основним місцем подій на початку служіння Ісуса в Галілеї. Саме тут, у синагозі, виник конфлікт із людською владою із приводу того, якою силою і владою Ісус здійснював служіння.

Справи людей (*Марка 1:21-22*)

Влада в руках людей, на жаль, не завжди застосовується в інтересах суспільства й для турботи про нього. Через те, що зіпсована гріхом людська природа бажає використовувати владу для власних інтересів, ми спостерігаємо корупцію на кожному кроці. З другого боку, через Святе Письмо ми знаємо приклад Христа, як Він застосовує силу й владу так, щоб це було до вподоби Богові. Зауважте, що Він використовує владу не для власних інтересів, а для служіння іншим, показуючи людям любов і милість Божу, при цьому закликаючи людей навернутися до покаяння через Нього. *Вірш 22* описує Ісуса, що Він говорив «як можливо-владний». Але порівняйте Його справи зі справами людей.

Людина жадає влади. Оскільки колись у людство ввійшов гріх, людина

прагне жити по-своєму. Кожний хоче зберегти свої права й свою владу, ніхто не бажає підкорятися кому-небудь. Такі прояви людини, як егоїзм і власні амбіції, не дають можливості скоритися іншій людині й навіть Богові. Через гріховну природу в людині з'являється гордість і бажання володарювати або володіти чим-небудь. Коли сатана обдурив Адама та Єву в Еденському саду, він не думав про те, щоб послужити людині, а про те, щоб нашкодити Богові й мати владу й силу, подібну до Божої. Це ж саме ми можемо простежити й у характері людини: бажання мати владу змушує людей робити необачні вчинки, при цьому завдаючи шкоди іншим людям.

Людина обмежена у владі. У Капернаумі, поруч із одержимією людиною, стала явною вся обмеженість влади людини. Присутні в синагозі були просто неспроможні допомогти хворому. Їхніх сил було недостатньо, щоби зв'язати сили зла, які керували одержимим. Більше того, є всі підстави стверджувати, що ця людина була не випадковим відвідувачем синагоги, а бувала там досить часто. Але нещасний чоловік завжди повертався додому після служби в такому ж стані, у якому й ішов. Можливо, деякі й звертали на нього увагу й бажали допомогти, але були не в змозі.

Справи сатани (*Марка 1:23-26*)

Сила й влада Христа була не тільки більшою, ніж влада кожного з людей, вона також була могутнішою за владу сатани. Та влада, завдяки якій Він звільнив одержиму людину в синагозі, була однією з ознак того,

що Він – Месія, Який прийшов у світ. Як говорив пророк, коли прийде Месія, Він буде робити зцілення й чудеса, подібні до цих: «Тоді-то розплющатся очі сліпим і відчиняться вуха глухим, Тоді буде скакати кривий, немов олень, і буде співати безмовний язик, бо води в пустині заб'ють джерелом, і потоки в степу!» (Ісаї 35:5-6).

Зіпсована природа справ сатани. Людина в синагозі перебувала під владою сили, що названа «нечистою». Це слово означає «зіпсована, не свята». В Івана 8:44, говорячи про сатану, Ісус сказав так: «Він був душолюб споконвіку, і в правді не встояв, бо правди нема в нім. Як говорить неправду, то говорить зо свого, – бо він неправдомовець і батько неправді».

Духовна сторона справ сатани. Марко відкрито говорить про те, що сила, яка діяла в цій бідній людині, була «демоном» тобто духи існують незважаючи на те, що в них немає тіла. У Луки 11:14-23 Ісус говорив, що чоловік німий через те, що в ньому нечистий дух. Коли Він звільнив цю людину, чоловік заговорив. Через це деякі люди гомоніли: «Виганяє Він демонів силою Вельзевула, князя демонів...», під яким мався на увазі сатана. Ісус зауважив на те, що якби Він виганяв демонів бісівською силою, то царство сатани мало б розділитися й упасти. Можна зробити висновок, що люди були впевнені в тому, що царство сатани насправді існує. Ісус говорив про сатану як про особистість, царство якої за своєю природою духовне, але, проте, реальне.

Зла мета справ сатани. Коли чоловік, що мав демона, у той час, що

призначений для побожного поклоніння Господу, закричав гучним голосом, люди, що стояли навколо, швидше за все, були перелякані. Що ж могло стати причиною такої поведінки людини? В Івана 10:10 Ісус говорить про три завдання, до яких прагне сатана: украсти, убити й знищити. Це його головні завдання стосовно кожної людини. Сатана надзвичайно хитрий, підступний і злий. Він може навіть приймати вигляд ангела світла (2 Коринтян 11:14). Його мета стосовно нашого життя – украсти в нас усе. Він здатний дати насолоди, матеріальні блага або славу для того, щоб забрати в людини найцінніше і найважливіше. І коли сатані вдається обдурити людину, людині залишається тільки мучитися й терзати себе.

Кінцевий результат справ сатани. Коли демони закричали «Ти прийшов погубити нас!» вони розуміли, про що кажуть, і набагато краще, ніж люди, що були при цьому в синагозі й чули ці слова. Те, заради чого прийшов Ісус, дійсно призвело їх до загибелі й до руйнування справ диявола. Їхній силі та владі наставляв кінець, тому що тут вони зустрілися з більшою силою й більшою владою Ісуса Христа. Суд над злом – це частина Його місії.

Справи Ісуса (Марка 1:27-28,32-34)

Прояв через Ісуса Божої сили став доказом того, що Він насправді був Месією. Сила та влада, яку Він проявляв, і справи, які Він творив, не були від Нього Самого. Це було те, що Отець доручив Йому виконати. Ісус говорив, що вчення, якому Він нав-

чає – це не Його слова, а слова Його Отця, що Його послав. Також Ісус говорив, що робить тільки те, що робить Його Отець. Ісус завжди вказував на Бога Отця як на Джерело Його сили та влади.

Слова Ісуса відображали Його силу та владу. Коли в часи Старого Заповіту пророк говорив «так говорить Господь», далі він писав слова Бога. Коли Бог хотів донести до людей якесь повідомлення, Він говорив ці слова пророкові, а пророк просто передавав ці слова людям. Пророки говорили ЗА Бога, книжники говорили ПРО Бога, але Ісус відрізнявся від них тим, що Він говорив ЯК Бог. Ісус говорив як АВТОР Писання! За словами Марка, люди не тільки дивувалися, але навіть «жахалися» коли чули слова Ісуса (*вірш 27*). Він використовував слова з глибоким змістом і значенням. Коли Ісус сказав: «Замовчи, і вийди» дух тієї ж миті залишив людину. Наскільки ж велика Його сила й влада!

Справи Ісуса показували безмежність Його влади. Чи мав Ісус силу та владу? На підставі Нового Заповіту можна сміливо стверджувати, що Він володів і силою (здатністю діяти й творити), і владою (правом використовувати цю силу). Дуже важливо розуміти й пам'ятати, що Ісус має й

одне, і друге, тому що одне без другого не має значення. Влада й сила Ісуса Христа простирається як у матеріальному світі, так і в духовному.

Люди одержували благословення, коли Ісус використовував Свою владу. До Ісуса в Капернаум приходили люди з найрізноманітнішими проблемами, але кожний з них отримав допомогу. Багато століть місце розташування Капернаума залишалося невідомим. На початку двадцятого сторіччя група німецьких ченців заснувала монастир на березі Галілейського моря. Протягом Другої світової війни вони перебували «під домашнім арештом» британської влади (на той випадок, якщо вони виявляться нацистськими шпигунами), і їм було заборонено залишати монастир. Оскільки робити їм було нічого, вони вирішили перекопати двір, і вгадайте, що сталося... Вони виявили давнє місто Капернаум! Після цього було проведено більш серйозні розкопки, і сьогодні на вході в цей монастир висить табличка «Ласкаво просимо в Капернаум, рідне місто Ісуса». Незважаючи на те, що Ісус виріс у Назареті, Капернаум можна по праву назвати містом Ісуса, бо саме в ньому велика кількість людей побачили Його силу й визнали Його Господом влади.

Спілкування з Богом

Понеділок <input type="text"/> (дата) <i>Св. Письмо: Матвія 8:28-34</i>	
Що Бог говорить мені	Як мені чинити
Я молюся за свою родину	
Вівторок <input type="text"/> (дата) <i>Св. Письмо: Матвія 9:27-38</i>	
Що Бог говорить мені	Як мені чинити
Я молюся за друзів	
Середа <input type="text"/> (дата) <i>Св. Письмо: Матвія 12:22-30</i>	
Що Бог говорить мені	Як мені чинити
Я молюся за місіонерів	
Четвер <input type="text"/> (дата) <i>Св. Письмо: Матвія 17:14-27</i>	
Що Бог говорить мені	Як мені чинити
Я молюся за невіруючих	
П'ятниця <input type="text"/> (дата) <i>Св. Письмо: Марка 5:1-20</i>	
Що Бог говорить мені	Як мені чинити
Я молюся за владу і начальство	
Субота <input type="text"/> (дата) <i>Св. Письмо: Луки 10:1-20</i>	
Що Бог говорить мені	Як мені чинити
Я молюся за свою церкву	
Неділя <input type="text"/> (дата) <i>Св. Письмо: Ефесян 6:10-18</i>	
Що Бог говорить мені	Як мені чинити
Я молюся за себе	

Текст: Луки 1:26-38

Істина: народження Христа від Діви було виконанням Божої обітниці

«Скільки-бо Божих обітниць, то в Ньому “Так”, і в Ньому “Амінь”, – Богові на славу через нас»

(2 Коринтян 1:20)

У наш час дуже часто можна почути різноманітні прогнози. Економісти публікують прогнози розвитку ринку. “Жовта преса” намагається вгадати, хто зі світових зірок залишиться в шлюбі, а чий шлюб розпадеться. Політики пророкують, який закон буде затверджено, а в якого немає шансу. Багато газет і журналів обіцяють пророчити нам найближче майбутнє. Навіть лжепророки іноді пророкують те, що збувається – адже навіть непрацюючі годинники справно показують точний час двічі на добу! Однак пророцтва Божі точні й виконуються завжди й повністю. Чудесне народження Ісуса підкреслює цю істину якнайкраще.

Обіцаний Син

Обітницю про спасіння по благодаті через віру в смерть і воскресіння Ісуса Христа можна виявити вже на перших сторінках Біблії. І значення кожного, навіть найменшого вірша, завжди пов'язане з контекстом спасіння через Христа. Завжди, читаючи Старий Заповіт, очікуйте зустрічі з Христом. Старий Заповіт настільки насичений обітницями про Христа, наскільки Новий Заповіт насичений Його описом.

Всі пророцтва про Ісуса у точності були виконані. Вони включають пророцтва про місце Його народження (Михея 5:2); надприродне Його народження (Ісаї 7:14); місце Його служіння (Ісаї 9:1-2); те, що Він буде проданий за тридцять срібняків (Захарія 11:12); силу Його страждань (Псалом 21(22):15); а також Його замісну жертву (Ісаї 53:4-6). Всі ці події були передвіщені за сотні років до їхнього виконання.

Один професор попросив учнів обчислити ймовірність того, що вісім з 333 пророцтв про Ісуса Христа могли здійснитися в житті якої-небудь людини. Результатом їхньої роботи було зіставлення один до десяти в сімнадцятому ступені (тобто одиниця й сімнадцять нулів). Для порівняння, ймовірність зіткнення великого астероїда з нашою землею по підрахунках учених становить усього один до 909 000. Всі ці цифри наведені тут з єдиною метою – показати вам, що, виходячи зі старозаповітних пророцтв і їхнього новозаповітного виконання, Бог гідний абсолютної довіри!

Цей урок – про непорочне зачаття Ісуса Христа, Сина Божого. Про це було написано в пророцтвах раніше.

Обіцяний син жінки (Луки 1:26-31)

Божий задум спасіння був задуманий і в точності виконаний через народження Ісуса, Спасителя. Проаналізувавши розглянуті нижче деталі, ви будете вражені тим, що в Бога жодна дрібниця не залишилася неврахованою. «Як настало ж виповнення часу, Бог послав Свого Сина, що родився від жони, та став під Законом, щоб викупити підзаконних, щоб усиновлення ми прийняли» (Галатів 4:4-5).

Народження Ісуса було виконанням першої обітниць Біблії (Буття 3:15). Після гріхопадіння Бог промовив слова суду на Адама, Єву та змія. Але ці слова також містили обіцянку про викуплення. Бог сказав, що насіння жінки вразить змія в голову. Ця обіцянка називається «протоєвангелія» тобто перша згадка Доброї Звістки. Незважаючи на те, що наслідки гріха були величезні, ця обіцянка давала надію для людської раси. Змій не завжди буде перемагати.

Народження Христа відбулося відповідно до Божого задуму. Нічого не говорячи про батька за тілом, Гавриїл каже Марії: «В утробі зачнеш...». Оскільки Марія була з дому Давида, Ісус став тим, кого в народі давно не було – Царем з роду Давида (Луки 1:27).

Народження Ісуса було чудом. Незважаючи на те, що Марія була заручена з Йосипом, вони ще не були одружені й не жили разом, як подружжя (Матвія 1:24-25). Місце Писання *Ісаї 7:14* говорить про це унікальне народження. Все християнство визнає непорочне зачаття. Бог

запланував, щоб ця подія приголомшила землю. Це дійсно було такою подією, що люди, вглядаючись в історію, можуть сказати: «Тільки Бог міг таке зробити».

Народження Христа було спасаючим. Марія повинна була назвати Свого Сина «Ісус», що означає «Спаситель». Один із єврейських істориків перераховує двадцять три чоловіки на ім'я Ісус. У єврейських родинах, називаючи дітей цим ім'ям, люди волали до Бога про спасіння. Але цей Ісус не був звичайною дитиною. Він був «Еммануїл» – «з нами Бог» (Матвія 1:23).

Обіцяний Син Всевишнього (Луки 1:32)

Вираз «Сином Всевишнього звання» просто означає, що Ісус – Син Божий, як це написано й у вірші 35. Пізніше, одержима демоном людиною сказала про це так: «Що до мене Тобі, Ісусе, Сину Бога Всевишнього? Благу Тебе, не муч мене!» (Луки 8:28).

Його походження Божественне. Стосунки Ісуса з Його Небесним Отцем були унікальні. Потім Ісус скаже Своїм учням, що їхній прояв любові до навколишніх також є підтвердженням того, що вони – сини Всевишнього (Луки 6:35). Але це не означає, що Ісус був просто одним із синів Бога. Зі слів Гавриїла можна чітко побачити, що Ісус – Божий Син у тому значенні, у якому ніхто й ніколи бути не зможе.

Його велич була передвіщена. Коли Ісус урочисто входив у Єрусалим, велика кількість людей кричала «Осанна Сину Давидовому! Благословенний, хто йде у Господне ім'я!

Осанна на висоті!» (*Матвія 21:9*). Схоже, вони не знали або не розуміли слів Гавриїла – Ісус був не прийдешнім в ім'я Господне, Він був прийдешнім Господом!

Обіцяний син Давида (*Луки 1:32*)

В Ісусові була виконана Божа обіцяння Давидові (2 Самуїлова 7:16). Коли Давид став царем Ізраїля й побудував собі будинок, він загорівся бажанням побудувати дім і для Бога. І незважаючи на те, що йому це не було дозволено, Бог уклав з Давидом заповіт, що коли він умре, його нащадки будуть займати царський трон. Більше того, у цих словах містилася обіцянка, що царство Давида буде тривати вічно (*2 Сам. 7:12-16*). Ось як псалмоспівець запам'ятав цю Божу обіцянку: «Свою милість для нього навіки сховаю, і Мій заповіт йому вірний, і насіння його поклади Я навіки, а трона його – як дні неба!» (*Псалом 88(89):29-30*).

Ісус виконав обіцянку, підтверджену пророками (Ісаї 9:6-7). Пророк Ісаїя бачив прийдешнє Дитя, Яке буде правити як Князь миру. Він писав: «Без кінця буде множитися панування та мир на троні Давида й у царстві його, щоб поставити міцно його й щоб підперти його правосуддям та правдою відтепер й аж навіки, – ревність Господа Саваота це зробіть!».

Інші пророки, що жили в різні часи, також пророкували про прихід Ісуса: *Даниїла 2:44; 4:3,34; 6:26; 7:13-14; Єзекіїля 34:23-24; 37:24-25.*

Ісус має владу правити. Очевидно, що жодне земне царство не може претендувати на вічне правління. Одні царства й уряди розпадаються,

інші з'являються. Так було і в Ізраїлі. Через 350 років правління видиме царювання роду Давида скінчилося. Незважаючи на те, що за 586 років до народження Христа династія Давида впала, юдеї продовжували вірити в Божу обіцянку, дану Давидові. Але як же могло царство Давида бути вічним? Тільки тоді, якби воно перейшло в руки Того, Хто живе вічно – Месії, Царство Якого ніколи не скінчиться. Тільки Він має право правити вічно.

Обіцяний Син Божий (*Луки 1:34-38*)

Чи можете ви усвідомити, як це можливо, щоб через майже дві тисячі років після смерті Ісуса третина населення землі продовжувала говорити про Нього? Чому два мільярди чоловік пов'язують себе з Кимсь, Хто жив у невеликому Краї, що перебуває далеко від більшості з них? Вас це теж захоплює й дивує? Ніхто за всю історію людства так не привертав уваги інших! Господь Ісус Христос учив про любов, про милість і дарував благодать тим, хто бажав і мав потребу в ній. Збоку може здатися, що Він вів тихе, спокійне життя, але Його серце боліло за душі людей, і тому Він докладав усіх зусиль, старання й ретельність, щоб донести святі слова про Царство Небесне. Христос показав, як жити на землі, застосовуючи істини Божі, і це вело людей за Ним.

Незвичайний Своїм народженням. Ангел сказав Марії: «Дух Святий злине на тебе, і Всевишнього сила обгорне тебе» (*Луки 1:35*). Його народження було передвіщено, Він був народжений від непорочної Діви Ма-

рії, Його народження було відзначено явленням ангелів і дарами мудреців... Для кожної родини народження дитини – це радість, але народження Христа від Діви Марії принесло радість усьому світу – адже саме завдяки Його народженню в кожній людині з'явилася можливість мати вічний мир.

Незвичайна Людина. Ісус названий «Синоном Божим». Якщо порівняти Ісуса з «великими» світу цього, то нічого «особливо видатного», у мирському розумінні, Він не зробив. Він не був царем або президентом, Він навіть не був депутатом. Він не закінчив ніякого вищого навчального закладу Свого часу, не був пастором великої церкви, не створив корпорації й навіть не написав жодної книги. Але це була незвичайна Людина! Його вплив продовжує зростати. Тоді, як великі й впливові люди вмерли й

були поховані, Ісус – вічно живий, перебуває в честі й продовжує царювати та впливати на цей світ.

Незвичайна обітниця. Поява Ангела з цією звісткою, так само як і старозаповітні пророцтва про Месію, була частиною Божого задуму та Божих дій. На них можна покластися, їм можна повністю довіряти. Тому кожній людині потрібно прийняти Ісуса і вірити в Нього (*Луки 1:37; 2 Коринтян 1:20*). Різдво – це час, коли в будинках стоять прикрашені ялинки, вулиці й будівлі оздоблені іграшками, лампочками, серпантинном і гірляндами. Родини збираються для втіхи й спілкування. Та не так часто зустрінеш серед декорацій Дитину в яслах. Але ж саме народження Ісуса є причиною всієї цієї радості й самого свята Різдва. Він – виконання найголовнішої Божої обітниці!

Спілкування з Богом

Понеділок

(дата)

Св. Письмо: 2 Самуїлова 7:1-16

Що Бог говорить мені

Як мені чинити

Я молюся за свою родину

Вівторок

(дата)

Св. Письмо: Ісаїя 9:1-7

Що Бог говорить мені

Як мені чинити

Я молюся за друзів

Середа

(дата)

Св. Письмо: Ісаїя 42:1-10

Що Бог говорить мені

Як мені чинити

Я молюся за місіонерів

Четвер

(дата)

Св. Письмо: Ісаїя 61

Що Бог говорить мені

Як мені чинити

Я молюся за невіруючих

П'ятниця

(дата)

Св. Письмо: Ісаїя 53

Що Бог говорить мені

Як мені чинити

Я молюся за владу і начальство

Субота

(дата)

Св. Письмо: Луки 1:26-38

Що Бог говорить мені

Як мені чинити

Я молюся за свою церкву

Неділя

(дата)

Св. Письмо: Луки 2:25-33

Що Бог говорить мені

Як мені чинити

Я молюся за себе

Текст: Івана 5:5-17

Істина: Ісус завжди готовий відновити розбите життя

«Ось як глина в руці ганчара, так в руці Моїй, доме Ізраїля, й ви!»
(Єремії 18:6)

Може й у вашому житті були ситуації, які неможливо змінити. У житті кожної людини бувають такі дні, тижні, місяці або навіть роки. Тоді людина почуває себе не в змозі що-небудь змінити, і краще, на що вона сподівається в таких обставинах, це що настане час, коли буде хоч трохи, та легше. Якщо це так, для вас є гарна новина: навіть коли вам здається, що обставини неможливо контролювати, є Той, хто це може робити. Його звуть Ісус Христос, і Він – Господь нового початку.

Чоловік в купальні Віфесда

Обставини життя ставлять нас перед запитаннями «чому?» або «за що?». І чим більше ці обставини завдають нам страждань, тим більш насущним стають ці запитання. Чому стільки страждань у світі? Чому відбуваються такі трагедії? Чому спалахують війни або коїться несправедливість? Чому Бог мовчить і не вживає заходів?

Можливо, чоловік в купальні Віфесда відчував, що обставини його життя нестерпні, але він нічого вдяти із цим не міг. Становище, у якому він перебував, тривало уже тридцять вісім років. Швидше за все, він втрапив усяку надію. Але те, чого не міг змінити він, міг змінити Ісус.

Цей урок про нові можливості, про новий початок. Як правило, ми найчастіше говоримо про це напередодні Нового року. Але коли мова заходить про нужденну людину, для Ісуса немає обмежень у днях або датах. Може, й у вашому житті склалася «безвихідна» ситуація, тоді знайте, що Ісус хоче дати вам зцілення й волю, дати те ж, що й хворому у Віфесді – новий початок.

Безнадійна ситуація (Івана 5:5,7)

Багато років місцезнаходження купальні Віфесда залишалось загадкою, прихованою в глибині століть. Однак кілька років тому це місце виявили, і там було проведено розкопки. Ця купальня розташовувалася до півночі від святої гори, недалеко від воріт, відомих під назвою Ворота Святого Стефана, в оточенні п'яти арок з колонами. У цих арках, на сходах, розміщувалися хворі люди: паралізовані, сліпі, кульгаві й з іншими різними захворюваннями. Всі вони збиралися сюди на свята й чекали, поки ангел порушить воду – це було сигналом до того, що зараз станеться чудо. Але оскільки зцілення одержував тільки один з усіх, то надія була дуже невеликою. Серед людей, що

потребували зцілення, був чоловік, чия ситуація здавалася безвихідною.

Хвороба. Ця людина була хвора й, мабуть, пересувалася з великим зусиллям. У цих віршах використовується два різних грецьких слова, але обидва означають слабкість, безсилля, немічність. Судячи з усього, чоловік не міг стояти. З безлічі хворих Ісус вибрав саме цю людину. Він не зцілив усіх, хто перебував у купальні. Без сумніву, саме безпорадність каліки привернула до нього Христа. Таким чином, це чудо теж розкриває характер Ісуса й показує нам, як Він ставиться до людських слабостей.

Безпорадність. Хворий говорить Ісусові: «Не маю людини, щоб вона, як порушено воду, до купальні всадила мене». Цікаво, куди ж ділися люди, які допомогли йому дістатися до купальні? На жаль, вони залишили його там вирішувати свої проблеми самостійно. Він був безпомічний, самотній, покинутий близькими.

Безнадія. Людина перебувала в такому стані тридцять вісім років. Можна бути впевненим, що чоловік провів у хворобі більшу частину свого життя. Тридцять вісім років не принесли поліпшення стану його здоров'я. Йому могло допомогти тільки чудо, завдяки якому він почав би нове життя.

Можливо, вам також необхідна допомога від Господа у вашій ситуації. Кожний з нас виявляється паралізованим у своїх діях, коли обставини складні й важко щось змінити. Фізична або духовна хвороба завдає нам болю і страждання та робить нас нездатними ходити дорогами Госпо-

да так, як належить. Ця історія була включена до Євангелії саме для того, щоб ми усвідомили, що Бог пропонує нам допомогу через служіння Христа.

Зустріч із Ісусом (Івана 5:6)

З величезної й різноманітної юрби хворих людей, що очікували чуда в купальні Віфесда, Ісус вибрав того, хто більше за всіх потребував допомоги від Великого Цілителя. Господь не очікував, поки ця людина підійде до Нього або хоча б звернеться. Але для того, щоб Христос надав допомогу, потрібно було, щоб людина виявила бажання. Першими словами Господа були: «Хочеш бути здоровим?»

На перший погляд, дуже дивно ставити таке запитання людині, яка перебуває у хворобі тридцять вісім років! Запитання «хочеш?» ставиться й до тих людей, які хоч і страждають, але не готові облишити свої людські зусилля й довіритися Богові. Вони продовжують борсатися у своїх проблемах. Вони не хочуть визнати, що самі нездатні їх вирішити. Вони прийняли тверде рішення потрапити у воду відразу по її порушенні, і їх не цікавлять інші методи й рішення. Таким людям Ісус не в змозі допомогти.

Можливість почати нове життя (Івана 5:8-9)

У купальні Віфесда перебувала людина, у якої не було ніякого сподівання на поліпшення в майбутньому. Чоловік розумів, що обставини його існування не можуть поліпшитися, бо його хвороба – це на все життя... Тільки Бог може допомогти йому.

Ісус може зробити те, що здається неможливим. Може, ви собі казали так: «Бог може робити великі справи. Він навіть може творити чудеса, але мій стан – надто безнадійний». Також можливо, що, спостерігаючи за життям інших, ви визначили ті сфери, у яких «навіть Богові складно що-небудь зробити». І тому, навіть приймаючи те, що Бог може творити чудеса, ви не вірите в те, що Бог може змінити щось у вашій конкретній ситуації. Тоді дайте відповідь, чи дійсно Бог здатний творити чудеса для вас? Чи може Він робити у вашому житті «неможливе»? Чи може Він вирішувати «нерозв'язне»? Ісус – Господь, що творить неможливе! Для чоловіка в купальні Віфесда й для нескінченної кількості людей Він робив те, що інші вважали неможливим.

Ісус може миттєво змінити життя. Якщо дотримуватися людської логіки, то для м'язів і суглобів, що перебували без руху тридцять вісім років, необхідно кілька місяців або навіть років, щоб набути нормального стану. Але Ісус зробив хворого здоровим відразу – «зараз». У присутності Христа тридцять вісім років страждань миттєво стали просто частиною спогадів.

Хвора людина жадала отримати зцілення. Багато хто з людей, перебуваючи в розпачливому стані, докладають усіх зусиль для того, щоб вирішити свої проблеми. Але, на жаль, найбільше вони страждають від того, що не знають, що саме є причиною їхніх страждань і труднощів. Але Ісус знає! Він завжди готовий допомогти нам, якщо ми Його про це попросимо.

Свідчення про нове життя (Івана 5:10-17)

Навряд чи хворий чоловік у купальні знав, хто йому дійсно може допомогти, але він точно знав, що після зустрічі із Христом його життя стало абсолютно іншим. Ця зустріч змінила його настільки, що він хотів, щоб усі довідалися про цю дивовижну зміну в його житті.

Свідчення про те, що зробив Ісус. Коли Юдеї попросили колишнього хворого описати, Хто зробив над ним чудо, він не знав, що відповісти. Він не тільки не знав, Хто, але й не знав, як. Він знав тільки те, що був хворий і не міг ходити, а тепер повністю здоровий.

Свідчення про те, Хто такий Ісус. Пізніше Ісус зустрівся зі зціленим у храмі й заговорив з ним. Цей чоловік знав, що отримав зцілення не від ангела або води, або від священика. Довідавшись ім'я Того, від Кого він отримав зцілення, чоловік без сорому та ніяковості розповідав про це іншим.

Свідчення про те, що сказав Ісус. Ісус сказав йому: «Ось видужав ти. Не гріши ж уже більше» (Івана 5:14). Ці слова підбивають підсумок того, що мало місце в житті цієї людини. Зовнішнє зцілення відобразило необхідність істинного, духовного зцілення. Він більше мав потребу у внутрішньому, ніж у зовнішньому видужанні. Його гріхи, а не хвороба, принесли йому найбільше страждань.

Можливо, ви також відчуваєте необхідність у тому, щоби розпочати життя спочатку. Навіть якщо ви віруюча людина, Господь може забрати ваш біль, утішити вас, але ви по-

винні бажати залишити те, що заважає вашому спілкуванню з Ним. Ісус говорить: «Отець Мій працює аж досі, працюю і Я». Слова «працюю і Я» сказані в теперішньому часі – Ісус

продовжує змінювати життя тих, хто зневірився, подібно до людини в купальні Віфесда. Запам'ятайте, що Ісус – Господь, Який дає людині нове життя!

Біля купальні, що Віфесда звали,
Лежав недужий, мав надії мало,
Порушення води намарне він чекав,
Ніхто йому руки не подавав.
Так він страждав, боровся з болем тим,
І знать не міг, що Бог стоїть над ним.

Та сам Христос спитав його з любов'ю:
«Чи хочеш мати знову ти здоров'я?»
«Так, Пане, та немає допомоги,
І з близьких поруч не бува нікого!
Поки дійду я, інший спритний дуже
У воду ввійде, я ж лежу недужий!»
І тут сказав Господь: «Та ж ти здоровий,
Устань, ходи, лиш скинь гріхів окуви,
Щоб гіршого чого не сталось в тебе!»
Ні, Лікаря нам іншого не треба,
Коли святою кров'ю наш Господь
Нам зцілює і душу, й дух, і плоть!

Спілкування з Богом

Понеділок <input type="text"/> (дата) <i>Св. Письмо: Івана 3:1-18</i>	
Що Бог говорить мені	Як мені чинити
Я молюся за свою родину	
Вівторок <input type="text"/> (дата) <i>Св. Письмо: Івана 4:1-15</i>	
Що Бог говорить мені	Як мені чинити
Я молюся за друзів	
Середа <input type="text"/> (дата) <i>Св. Письмо: Івана 8:1-12</i>	
Що Бог говорить мені	Як мені чинити
Я молюся за місіонерів	
Четвер <input type="text"/> (дата) <i>Св. Письмо: Івана 14:1-15</i>	
Що Бог говорить мені	Як мені чинити
Я молюся за невіруючих	
П'ятниця <input type="text"/> (дата) <i>Св. Письмо: Луки 19:1-10</i>	
Що Бог говорить мені	Як мені чинити
Я молюся за владу і начальство	
Субота <input type="text"/> (дата) <i>Св. Письмо: Луки 24:36-48</i>	
Що Бог говорить мені	Як мені чинити
Я молюся за свою церкву	
Неділя <input type="text"/> (дата) <i>Св. Письмо: 1 Тимофія 1:12-17</i>	
Що Бог говорить мені	Як мені чинити
Я молюся за себе	

Текст: Марка 2:1-12

Істина: найбільша потреба людини – прощення гріхів

«Помилуй мене, Боже, з великої милости Твоєї,
і з великого милосердя Свого загладь
беззаконня мої!»

(Псалом 50(51):3)

Ернест Хемінгвей у своєму великому оповіданні «Ріг бика» згадує про одного чоловіка з Іспанії, у якого був син на ім'я Пако. Вони розсталися, очевидно, через сварку. Коли серце батька зм'якло, він дав у газету оголошення такого змісту: «Пако, чекаю тебе в готелі Монтана, вівторок, дванадцять, усе простив, тато». Оскільки Пако було дуже розповсюдженим іменем, на місце зустрічі зібралось... вісімсот чоловік із цим ім'ям, які юрмилися біля офісу газети, очікуючи прощення свого батька!

Тільки прощення має силу дати справжню волю, зняти тягар гріха й повернути нам радість. Воно – як ковток прохолодної води у спекотний день. Воно – ліки, які можуть зцілити ваш внутрішній стан.

Що таке прощення

Кожний з нас має потребу в прощенні. Гріх одного може бути більшим або меншим, ніж гріх іншого. Але якщо людина перебуває в гріху, це обов'язково приведе її до духовної смерті. Єдине, що необхідно грішній людині – це прощення та спасіння. Давид волав до Бога про прощення після того, як усвідомив гріховність свого вчинку з Вірсавією (2 Самуїлова 11): «Помилуй мене,

Боже, з великої милости Твоєї, і з великого милосердя Свого загладь беззаконня мої!» (Псалом 50(51):3).

Слово, яке у Біблії перекладене як «прощення» означає «простити борг». Прощення – це не почуття або емоційне переживання, це рішення. Рішення не вимагати ніякої відплати або покарання стосовно людини, яка скривдила вас або вчинила з вами несправедливо. Коли ми повірили в Христа, Бог просив наші гріхи й більше про них не згадує.

Перші місіонери, які приїхали до ескімосів, зустрілися з величезною проблемою – у їхній мові не було слова «прощення»! Тому, коли вони створили нове слово, що складається з ланцюжка вже відомих, вийшло приблизно таке: «Прийняти рішення більше про це не згадувати».

Цей урок – про зцілення паралізованої людини. Але найбільшим у цій історії є не зцілення, а те, що ця людина одержала прощення! Бог прийняв рішення більше не згадувати про її гріхи. Це чудо вказує на те, що людина має потребу в прощенні, і тільки Христос має владу прощати.

Вчинок друзів (Марка 2:1-4)

Як тільки Ісус прийшов у Капернаум, новина про це облетіла все мі-

сто. Можливо, Він зупинився в домі Петра. Зібралася величезна юрба людей, які хотіли чути, чого навчає Ісус, а також подивитися, чи не зробить Він чогось незвичайного й великого. Лука, описуючи цю же подію, пише, що тут зібралися фарисеї та закончителі з Галілеї, Юдеї і Єрусалима (*Луки 5:17*). Можливо, ці люди прийшли для того, щоб скласти звіт про Ісуса для вищого керівництва в Єрусалимському храмі.

Чотири чоловіки, у яких був паралізований друг, також почули про те, що Ісус відвідав їхнє місто. Можливо, вони подумали: «Якщо нам удасться принести товариша до Ісуса, то він буде здоровий». Тому вони взяли свого друга й понесли на постелі до Ісуса.

Тверда віра. Ці чотири чоловіки не просто хотіли самі побачити Ісуса, вони хотіли, щоб Його побачив їхній друг. З наявних у нас даних не можна визначити, чи був цей чоловік паралізованим з дитинства і яким чином у нього з'явилася хвороба. Але саме це й не головне в чуді, що сталося. Важливо те, що ці чотири чоловіки були впевнені: тільки Ісус може щось змінити в житті їхнього друга.

Рішучість, яку ніщо не могло зупинити. Коли ці четверо принесли свого друга до дому, де перебував Ісус, то виявили, що пробратися через натовп не вийде. Людей було так багато, що вони навіть не могли наблизитися до Нього. Більшість будинків того часу – це одноповерхові споруди невеликих розмірів із пласким дахом. На одному з боків, як правило, розташовувалися сходи – для того щоб засушувати продукти

на даху, а в спекотний час і спати там. Оскільки ці люди вирішили будь-що-будь принести свого друга до Ісуса, вони піднялися на покрівлю, яка будується, як правило, із глини, гілок і палок, і почали розбирати її. Якби їхнє рішення не було настільки твердим, у них була б серйозна причина повернутися додому, побачивши юрбу людей. Але вони продовжували шукати способи пробратися всередину й зустрітися з Ісусом. Їхній товариш перебував у стані, змінити який міг тільки Він. Друзі не здавалися доти, доки не побачили Христа.

Відповідь Ісуса (*Марка 2:5*)

Ісус бачить щире віру. Марко робить особливий наголос на тому, що Ісус перебував і вчив у домі. Будинок був переповнений людьми настільки, що всі входи були заблоковані. Четверо друзів зробили все, що було в їхніх силах, і Ісус бачив їхню віру. Друзі розслабленого зважилися здолати всі перешкоди, і їхню віру було видно через справи. Принести друга до Ісуса виявилось досить непросто. Коли Ісус побачив їхню віру, ця подія відразу ж стала уроком для інших. Щоразу, коли в Євангеліях ми бачимо, як Ісус зустрічався з вірою різних людей, Він обов'язково підкреслював це. Чи бачить Він у вашому житті віру в дії?

Прощення раніше за зцілення. Він простив гріхи людини ще до того, як зцілив її, тому що це – головна проблема кожної людини. Особисті гріхи паралізованого могли бути причиною його хвороби, а могли й не бути – ми цього не знаємо. Джон Ньютон, що нам знайомий як автор

псалма «О, благодать» в останні роки свого життя мав проблеми з пам'яттю. Йому навіть доводилося записувати для себе тему своєї проповіді, тому що інакше він забував про це. Але він пам'ятав головне й говорив про це так: «Моя пам'ять фактично відмовляє мені, але дві речі я все-таки пам'ятаю: я – грішник, а Ісус – мій Спаситель!». Ми також можемо забувати багато чого. Головне – щоб ми не забули те, що Христос – наш Господь.

Влада Бога (Марка 2:8-11)

Ісус є Бог. Книжники говорили у своїх серцях, що Христос не може прощати гріхи, тому що таку владу має тільки Бог. Але вони також вірили в те, що саме гріх є причиною всякої хвороби. Коли ж Ісус сказав про те, що гріхи людини прощені, Він по-

казав, що Він – Бог, справжній Месія. А зцілення паралізованого підтвердило Його владу над усім.

Чудеса Ісуса показують Його владу. Прочені й зцілені люди були доказом того, що Ісус є Спаситель світу. Свідки чудес дивувалися. Реакцією людей на те, що сталося, було: «Ніколи такого не бачили ми!». Вони дійсно ще ніколи не бачили, щоб хто-небудь чинив з такою милістю й благодаттю, як Ісус. Тому вони «дивувались і славили Бога».

Якщо ви маєте потребу в прощенні, не відкладайте на потім. Зверніться до Господа, і Він дасть вам волю й радість прощення. Шукайте тих, кого ви скривдили, і відновіть із ними взаємини. Не носіть багаж образ і болю. Господь любить вас і дасть вам сили зробити крок назустріч до прощення.

Спілкування з Богом

Понеділок (дата) *Св. Письмо: Псалом 24(25):1-11*

Що Бог говорить мені

Як мені чинити

Я молюся за свою родину

Вівторок (дата) *Св. Письмо: Псалом 32(33)*

Що Бог говорить мені

Як мені чинити

Я молюся за друзів

Середа (дата) *Св. Письмо: Псалом 84(85)*

Що Бог говорить мені

Як мені чинити

Я молюся за місіонерів

Четвер (дата) *Св. Письмо: Псалом 98(99)*

Що Бог говорить мені

Як мені чинити

Я молюся за невіруючих

П'ятниця (дата) *Св. Письмо: Псалом 102(103):6-22*

Що Бог говорить мені

Як мені чинити

Я молюся за владу і начальство

Субота (дата) *Св. Письмо: Псалом 131(132)*

Що Бог говорить мені

Як мені чинити

Я молюся за свою церкву

Неділя (дата) *Св. Письмо: Псалом 85(86)*

Що Бог говорить мені

Як мені чинити

Я молюся за себе

Текст: Луки 7:11-16

Істина: Ісус може заспокоїти тих, хто перебуває в переживаннях

«Прийдіть до Мене, усі стурдовані та обтяжені, – і Я вас заспокою!»
(Матвія 11:28)

Відповідно до закону, записаного в Старому Заповіті, заслужена помста була допустимою та виправданою: «А якщо станеться нещастя, то даси душу за душу, око за око, зуба за зуба, руку за руку, ногу за ногу, опарення за опарення, рану за рану, синяка за синяка» (*Вихід 21:23-25*). Основою цього закону було те, що покарання не має бути більшим за заподіяний збиток. Але коли прийшов Ісус, Він навчав співчуття стосовно один одного. Він говорив: «А Я вам кажу не противитись злому. І коли вдарить тебе хто у праву щоку твою, – підстав йому й другу» (*Матвія 5:39*). Ісус знав, що людині властиво нанести більше болю, ніж вона отримала.

Право на співчуття

Для того, щоб зрозуміти людську природу, досить проаналізувати власне життя та вчинки. Коли нам зробили боляче, у нас з'являється бажання відплатити ще сильніше – це частина гріховної природи людини. Але Ісус на власному прикладі показував те, чого вчив. На словесні напади Він реагував лагідно, Його реакція підтверджувала істину із *Приповістей 15:1* – «Лагідна відповідь гнів відвертає, а слово вразливе гнів підіймає». Стикаючись із фізич-

ними нападами й страждаючи від людей, Ісус не вимагав «свого законного права на помсту». Навпаки, Він молився за кривдників. Описуючи свої спостереження, Петро зазначав: «Коли був лихословлений, Він не лихословив взаємно, а коли Він страждав, не погрожував, але передав Тому, Хто судить справедливо» (*1 Петра 2:23*). Ісус показував нам, що в Бога є прекрасний задум для кожного. Він закликає вас не відплачувати кривдникам, а прощати. Ви можете стати живим свідченням Його милості.

На жаль, часто від навколишніх доводиться очікувати саме ставлення «око за око» навіть від, здавалося б, найближчих людей. І не так вже й часто, як хотілося б, можна зустріти розуміння й співчуття.

Кожна людина стикається із труднощами, втратами й проблемами, перешкодами й іншими випробуваннями, через які потрібно пройти, тому співчуття необхідне кожному з нас. До труднощів у житті неможливо звикнути; вони починаються з нашого народження, але не зникають і до старості. Вони можуть бути більшими або меншими. Буває, що ви дивуетесь: «Ну, чому мене ніхто не розуміє? Чому навіть друзі від мене відвертаються?» Пам'ятайте, що є

Той, Хто вас розуміє й підтримує. Це люблячий і співчутливий Господь.

Любов і співчуття Христа були дуже ясно виражені у випадку з удовою з Наїна. Ісус вирушив туди незабаром після зцілення слуги сотника (Луки 7:1-10). Він воскрешає мертву людину з Наїна, і це є свідченням всемогутності Ісуса Христа – Сина Божого. Але все-таки це чудо дає нам ще один, особливий урок. Крім сили та влади Ісуса Христа це чудо дозволяє нам побачити Його безмежну любов і співчуття до людей. Турботливий і люблячий Господь Ісус співчуває, розуміє та підтримує у важку хвилину. І коли ви отримуєте спокій і звільнення від свого тягаря, ви можете прославити Його й свідчити про Нього іншим.

Стан людини (Луки 7:11-12)

Значення назви Наїн можна перекласти як «приємний» або «прекрасний». Але того дня він таким не здавався тому, що в ньому помер один з його мешканців. З контексту стає зрозуміло, що чоловік той був ще молодим. Ісус, звертаючись до нього, каже «юначе». Того часу це слово зазвичай вживалося щодо підлітків. З усього видно, що юнак був незнайомий з Ісусом Христом.

Коли Ісус підходив до міста, з нього саме виходила похоронна процесія. Мати юнака разом із друзями й родичами йшла за гробом. У такому стані вони й зустрілися з Ісусом. Сум, скорбота й страждання наповнювали все навколо. Незважаючи на те, що кожен похорон є скорботною подією, деякі з них бувають трагічнішими, ніж інші. Наприклад, коли

мирає дуже стара людина, родина й друзі хоч і переживають, але в них є можливість залишатися вдячними за те, що життя цієї людини було довгим, корисним або що тепер він, нарешті, звільнився від болю й страждань, від якоїсь важкої хвороби. Але коли умирає хлопець, то здається, що це «несправедлива» смерть. Коли батьки ховають своїх дітей, це наповнює їхні серця і серця навколишніх надприродним болем. Умер юнак. Мати ховає свого сина. Оскільки вона названа «удовою», стає зрозумілим, що вона вже ховала й свого чоловіка. Тепер вона залишилася зовсім сама, і це сповнювало її серце гіркотою й сумом.

Божественна милість (Луки 7:13)

Ісуса схвилював її смуток. Слова «змилосердивсь над нею» означають, що серце Христа переживало біль скорботної жінки. Ці слова означали співчуття й жаль, сум і глибоке розуміння. Сльози цієї матері доторкнулися до серця Христа, глибоко схвилювали Його. Так само, як смерть є невід'ємною частиною нашого життя, нас завжди супроводжують сльози. Коли молодий Давид, боячись переслідування з боку Саула, втік у Гат (1 Самуїлова 21:10-15), він написав: «Полічив Ти тиняння моє, помісти ж мої сльози перед Собою, чи ж вони не записані в книзі Твоїй? Тоді-то мої вороги повтікають назад, того дня, як я кликати буду. Те я знаю, що Бог при мені» (Псалом 55(56):9-10). Давид розумів, що Бог, Який знає й бачить кожну сльозу, завжди перебуває поруч, щоб надати допомогу.

Ісус хоче забрати вашу печаль. Господь, звертаючись до плачучої жінки, говорить їй «не плач». Наскільки приємно завжди мати поруч Спасителя, Який співчуває, співпереживає вашому болю й стражданню. Але ще приємніше те, що Він бажає забрати ваші печалі. Він названий «страдник, знайомий з хоробами, і від Якого обличчя ховали, погорджений, і ми не цінували Його... Направду ж Він немочі наші узяв і наші болі поніс» (*Ісаї 53:3-4*).

Господнє чудо (*Луки 7:14-15*)

Він може замінити смерть життям. В *Івана 11:35* міститься коротка фраза: «І закапали сльози Ісусові...». Перебуваючи перед гробом Лазаря, Ісус теж заплакав. Чи були це сльози співчуття через те, що Лазар помер? Навряд чи. Адже Ісус знав, що через кілька хвилин він вийде зі свого гробу. Чому ж тоді Ісус заплакав? Тому що плакали сестри Лазаря – Марія і Марфа. Їхній біль і страждання торкнулися серця Ісуса й стали Його болем і Його стражданням. Ісус виявляє таке співчуття до кожного, але Він є «воскресіння й життя» (*Івана 11:25*). Він велить мертвим, вони встають, живуть, ходять і розмовляють (*Луки 7:14-15*)! Вдова, що вже попрощалася зі своїм сином, зустріла Ісуса, і «його Він віддав його матері». Те, що, здавалося б, відійшло навічно, Ісус повернув! Постарайтеся собі уявити, як відбувалося це чудо воскресення хлопця. Можливо, люди юрмилися, щоб поглянути на нього й навіть доторкнутися. Але одна жінка зі слідами сліз на змученому обличчі продовжувала дивитися

на нього, не відриваючи погляду. Ще кілька секунд тому всі її сподівання було поховано, всі мрії зруйновано. А тепер невимовна радість наповнила її серце! Коли ви засмучуєтеся, то незалежно від ситуації Ісус продовжує трудитися. Настане день, коли Він замінить ваш сум радістю!

Він може дати вам сили й радість посеред смутку. У безлічі народу, який ішов з Наїна, печаль змінилася радістю. І саме Ісус був джерелом цієї зміни. В 1973 році юрист із Чикаго, якого звали Гораціо Спаффорд, отримав від лікаря рекомендації взяти додаткову відпустку для відновлення свого здоров'я та здоров'я дружини. Вони вирішили провести відпустку в Європі, і Спаффорд відправив дружину й четверо своїх дочок до Європи, маючи намір приєднатися до їхнього відпочинку трохи згодом. 22 листопада 1973 року цей корабель, зіткнувшись із іншим судном, затонув в Атлантичному океані за лічені хвилини. Загинули всі чотири дочки, лише дружину рятувала бригада рятувальників. Її відвезли до Кардифа (в Уельсі, Великобританія). Звідти вона відправила телеграфом повідомлення, що вижила тільки вона. Спаффорд негайно сідає на корабель, щоб підтримати дружину в скорботі за загиблими дочками. Чи можете ви уявити стан цих двох людей? Коли корабель, на якому перебував Спаффорд, пропливав над місцем, де затонулий корабель забрав життя його дочок, він вперше проспівав написаний ним гімн «Тече життя мирно, неначе ріка...». Саме під час нашої скорботи Господь перебуває так близько, як ніколи, і під-

тримує нас, даючи нам силу. І ми не перестаємо дивуватися Його силі і Його любові, виявленим через Його присутність і підтримку.

Служіння поклоніння (Луки 7:16)

Наші взаємини з Богом визначають наші стосунки з навколишніми і наш стан у важких обставинах. Саме наші стосунки з Богом допоможуть нам або довіряти й поклонятися Йому, або сумніватися в Його здатності допомогти нам у будь-яких важких ситуаціях.

Спостерігаючи чудо, поклоняйтеся Господу. Люди, бачачи це надзвичайне чудо, наповнилися страхом і поклонилися Богові. Вони розуміли, що «великий Пророк з'явився між нами». Коли Господь відвідує вас, підтримує й дає сили, поклоняйтеся Йому.

Говоріть про Господа, Який співчуває й підтримує. Люди казали:

«зглянувся Бог над народом Своїм!». Бог не десь далеко, Він – Емануїл, Він з нами. Він бачить ваш сум (Луки 7:11), ваш біль (Луки 7:13) і хоче змінити обставини вашого життя у відповідності зі Своєю волею (Луки 7:14).

Апостол Іван, бачачи одкровення від Ісуса Христа, розумів, що ніхто не гідний того, щоб розгорнути цінну книгу, що перебуває на небі (Об'явлення 5:1-7). Він плакав через це доти, доки один зі старців, що перебувають біля престолу Божого, не сказав: «Не плач! Ось Лев, що з племені Юдиного, корень Давидів, перемиг так, що може розгорнути книгу, і зламати сім печаток її» (вірш 5). З тих пір ці слова стали особливим посланням для Церкви Господа чудес: не плач, тому що Ісус – Господь милості й доброти!

Ісус готовий зробити для вас те, чого ви, можливо, навіть не очікуєте, адже Він – Господь співчуття!

Спілкування з Богом

Понеділок (дата) *Св. Письмо: Івана 4:46-54*

Що Бог говорить мені

Як мені чинити

Я молюся за свою родину

Вівторок (дата) *Св. Письмо: Івана 5:1-9*

Що Бог говорить мені

Як мені чинити

Я молюся за друзів

Середа (дата) *Св. Письмо: Луки 8:40-56*

Що Бог говорить мені

Як мені чинити

Я молюся за місіонерів

Четвер (дата) *Св. Письмо: Луки 9:1-11*

Що Бог говорить мені

Як мені чинити

Я молюся за невіруючих

П'ятниця (дата) *Св. Письмо: Марка 8:1-9*

Що Бог говорить мені

Як мені чинити

Я молюся за владу і начальство

Субота (дата) *Св. Письмо: Івана 11:1-45*

Що Бог говорить мені

Як мені чинити

Я молюся за свою церкву

Неділя (дата) *Св. Письмо: 2 Коринтян 1:1-14*

Що Бог говорить мені

Як мені чинити

Я молюся за себе

Текст: Луки 9:27-36

Істина: слава Христа була показана відкрито

«А про Сина: Престол Твій, о Боже, навек віку; берло
Твого царювання берло праведности» (Євреїв 1:8)

Людей завжди приваблювало й цікавило сонце. Стародавні греки вважали сонце живою істотою й називали його Геліос. Вони вважали, що Геліос щодня виїжджав з океану на сході та на своїй вогняній колісниці вирушав у подорож на захід. Сьогодні в людей інтерес до сонця більш «науковий». Сучасна наука вважає сонце звичайною зіркою, однією з близько мільярда зірок, що входять до нашої галактики. Воно – найбільший об'єкт у нашій Сонячній системі, і його маса становить 99,8% всієї маси Сонячної системи. Діаметр сонця може вмістити всю нашу Землю 109 разів. А якщо подивитися на об'єм, то усередину сонця помістилося б 1,3 мільйони планет за розміром таких, як Земля. Але навіть у наш час, коли науці відомі всі ці факти, ми, прокидаючись вранці і дивлячись на небо, не згадуємо про статистику, а насолоджуємося теплотою, красою й сяйвом цього дивовижного Божого творіння.

Можливо, саме такими були почуття Матвія, коли він описував преображення Христа. Ісус «перед ними переобразився: обличчя Його, як те сонце, засяло, а одяга Його стала біла, як світло» (Матвія 17:2). Матвій вважає преображення Ісуса найве-

личнішою подією із всіх, які довелося побачити учням.

Його слава прихована (Луки 9:27-28)

Преображення Ісуса розкрило Його сутність як Господа слави. Це звання згадується ще в месіанському псалмі, де ставиться запитання: «Хто ж то Цар слави? – Господь сильний й могутній, Господь, що потужний в бою!» (Псалом 23(24):8). Чудо преображення показує Христа у славі, що затьмарювала навіть сонце.

Ісус взяв із собою тільки трьох учнів: Петра, Якова й Івана, щоб усамітнитися на горі. Ця подія описана в трьох із чотирьох Євангелій (Матвія 17:1-9; Марка 9:1-10 і Луки 9:27-36). Судячи з висоти й близькості до Кесарії Пилипової, де Ісус тільки що здійснював служіння, це, швидше за все, були гори Гермон. Деякі із цих гір піднімаються на висоту до 300 метрів над рівнем Йорданської долини. Лука оповідає нам, що Ісус із учнями пішов на гору помолитися. Але навіть якщо Він повів Своїх учнів для молитви так далеко й високо? Згадайте, що всього за шість днів до цієї події Господь відкрив їм, що Він повинен страждати й умерти. Вони були здивовані тим, що Він сказав.

Більше того, Петро намагався відговорити Ісуса від смерті. Учням необхідна була духовна підтримка, тому що «покривало» Його тіла не давало їм побачити, Ким Ісус був насправді і яка Його слава.

Ісус – Син Божий серед людей (Луки 9:18-20). Коли Ісус покликав учнів іти вслід за Ним, вони дуже мало розуміли, хто Він. Можливо, вони не могли повірити, що Ісус – Месія, Бог богів і Господь панів. Але коли учні пробули з Ним якийсь час, в них з'явилось дуже серйозне запитання: «Хто ж такий Ісус?» Якби Він був просто доброю людиною, учителем, пророком або священиком, у вас могли б залишатися причини для сумнівів у Його словах і в проходженні за Ним. Але оскільки Він – Син Божий, то залишається тільки одне – коритися Йому й іти вслід за Ним. Тому, коли подібне запитання було звернене до Петра, той сказав, що вважає Ісуса «за Христа Божого» (Луки 9:20).

Ісус – Син Божий, Якого відцураться (Луки 9:21-22). Ісус пояснив учням Євангелію, Добру Звістку. Виявилось, що для цього потрібно щось більше, ніж Його безгрішне життя на землі, Його мудре вчення, великі чудеса і Його чудовий взірець. Необхідна була безгрішна жертва Сина Людського, який би пішов на хрест і помер як Агнець Божий. Тому без проповіді Христа на хресті Євангелія не може бути повною.

Ісус – взірець того, як нести свій хрест (Луки 9:23-25). Так само, як Ісус був слухняний до хресної смерті, ми як Його учні повинні нести свій хрест. Забути себе й узяти свій хрест – це ознака справжнього учня

Христа. Хрест – це щось більше, ніж просто подія в історії життя людини. Це її спосіб життя, це принцип життя кожного віруючого. Взяти свій хрест означає щодня присвячувати себе тому, щоб іти вслід за Ісусом, щодня жити для Нього. Взяти свій хрест означає підкорити Йому свою волю й усе своє життя.

Ісус – величний Господь, Який незабаром прийде (Луки 9:26). Учні думали, що хрест – це ознака приниження. Але тільки завдяки Своїй смерті на хресті Ісус зміг виявити Себе як величний Господь. Після воскресіння Христа Петро проголосував: «Ото ж, нехай увесь Ізраїлів дім твердо знає, що і Господом, і Христом учинив Бог Його, Того Ісуса, що Його розп'яли ви!» (Дії 2:36).

Ісус – Спаситель, тіло Якого приховувало те, Ким Він був насправді (Луки 9:27-28). Ісус привів Своїх учнів на гору для того, щоб підтримати їх і підготувати до прийдешніх випробувань. Для будь-якого стороннього спостерігача це був просто юдейський рабин із трьома учнями, які перебували на горі. Але Бог знав, що ці люди згодом повинні побачити істинного Господа.

Об'явлення Його слави (Луки 9:29-35)

Божа слава Ісуса Христа. При всій величчї цієї події, вона описана простою і доступною мовою. Лука написав, що коли Ісус молився, «вигляд лица Його переобразився, а одежа Його стала біла й блискуча» (Луки 9:29). Марко описує просто: «І Він переобразивсь перед ними» (Марка 9:2). Це преображення стало виявом внутрішньої слави Христа. Яв-

ним доказом Його слави було видиме сяйво, для учнів Він ніби сяяв, випромінював світло. Його одяг також зробився білим, блискучим. Його лице сяяло подібно до сонця. Він преобразився, тобто з'явився перед учнями в іншому образі, іншому вигляді.

Добра воля Отця. Якби одного преображення Ісуса було недостатньо для того, щоб здивувати учнів, то як щодо з'явлення Мойсея та Іллі? Це були два найвидатніші чоловіки у всій історії Ізраїля. Мойсей зустрівся з Богом на горі Сінай, а Ілля – на горі Кармел. Кожний з них зустрівся зі славою Божою, перебуваючи на вершині гори. Тих, хто знаходився на горі, оточила хмара слави Божої, і вони почули Божий голос, що промовляв: «Це Син Мій Улюблений, Його слухайтеся!» (Луки 9:35). Ми також повинні слухати ся Його.

Переживання Його Слави (Луки 9:36)

Преображення було унікальною подією в історії християнства. І якщо ви мірою ви також можете пережити її.

Пережити преображення через Писання (2 Петра 1:16-21). Згадуючи цю подію, Петро, який був очевидцем величчя Ісуса і чув голос Небесного Отця, порівнює її з тим, що Бог відкриває людям через Своє Слово. Через Боже Слово, Біблію, кожний з нас може побачити Ісуса Таким, Яким Він є.

Пережити преображення через освячення (2 Коринтян 3:18). Коли ви проводите час наодинці з Ісусом, ваш дух також буде перетворюватися. І якщо ви будете тримати свій погляд на Христі, замість того щоб розсіювати його на всілякі речі цього світу, ви також зможете побачити Божу славу.

Пережити преображення через Другий прихід (Луки 21:27). Ісус незабаром прийде із владою та з великою славою. Його слава буде показана такою, як вона є!

Чи бажаєте ви вірити в Ісуса, Господа слави?

Одного разу в 1860 році величезний натовп людей спостерігав за тим, як відомий канатоходець, Блонден, перетнув Ніагарський водоспад. Він кілька разів пройшовся по канату, довжина якого була понад 300 метрів і який перебував на висоті 50 метрів над вируючою водою. Підійшовши канатом до юрби людей, він запитав: «Хто вірить у те, що я можу перенести людину на інший бік?». Вся юрба збуджено зашуміла: «Ми, ми віримо!» Тоді він підійшов до одного чоловіка й сказав: «Сідай мені на спину», але людина відмовилася...

Погодитися з тим фактом, що Христос умер на хресті за ваші гріхи – це ще не віра. Віра – це коли ви усвідомлюєте й готові прийняти Христа й усе, що Він казав і зробив на хресті саме заради вас. Ви зможете повірити Йому, усвідомивши, що Ісус – Господь слави.

Спілкування з Богом

Понеділок (дата) *Св. Письмо: Дії 10:1-16*

Що Бог говорить мені

Як мені чинити

Я молюся за свою родину

Вівторок (дата) *Св. Письмо: Дії 10:17-33*

Що Бог говорить мені

Як мені чинити

Я молюся за друзів

Середа (дата) *Св. Письмо: Дії 10:34-48*

Що Бог говорить мені

Як мені чинити

Я молюся за місіонерів

Четвер (дата) *Св. Письмо: Дії 11:1-18*

Що Бог говорить мені

Як мені чинити

Я молюся за невіруючих

П'ятниця (дата) *Св. Письмо: Дії 11:19-30*

Що Бог говорить мені

Як мені чинити

Я молюся за владу і начальство

Субота (дата) *Св. Письмо: Дії 13:1-12*

Що Бог говорить мені

Як мені чинити

Я молюся за свою церкву

Неділя (дата) *Св. Письмо: Дії 13:13-42*

Що Бог говорить мені

Як мені чинити

Я молюся за себе

Текст: Луки 17:11-19

Істина: гріх заразний і призводить до осудження, але Ісус виявляє милість і очищає нас

«Уста мої оповідатимуть правду Твою, про спасіння Твоє – увесь день, бо числа їх не знаю» (Псалом 70(71):15)

У дні Ісуса були люди, які вважалися негідними товариства інших людей. Уражені проказою вважалися «недоторканими». Ця хвороба не тільки смертельна, але й заразна, тому люди були нечисті не тільки фізично, але й церемоніально (тобто не могли брати участі в богослужіннях і перебувати серед людей). І все-таки Ісус надавав їм допомогу, не виганяв їх, а очищав і цілював прокажених.

Страшна хвороба

До появи СНІД, проказа була хворобою, якої більшість людей боялася найбільше. У багатьох старих церквах, побудованих у середні віки в Європі, можна виявити в стінах «вікна для прокажених». Через них хворі проказою люди могли спостерігати за тим, що відбувається в церкві, перебуваючи зовні, тому що їм не дозволялося заходити всередину. Оскільки проказа була жадливою хворобою, від якої не було методів лікування, відомих науці того часу, вона сторіччями наганяла жах на тих, хто не був нею заражений. Але в 1874 році доктор Герхард Хансен виявив, що причиною цієї хвороби служить бактеріальна інфекція, тому сьогодні цю хворобу називають «хвороба Хансена».

Вам може здатися, що питання прокази було вирішено дуже давно, але, ґрунтуючись на звіті Всесвітньої організації охорони здоров'я, за станом на 2003 рік у світі налічувалося 513 798 нових випадків прокази. І незважаючи на те, що більша частина нових випадків прокази виявлена в Південно-Східній Азії, ця хвороба поширена в усьому світі.

Порівняйте проказу з «чорною смертю» – чумою, якою була вражена Європа в другій половині XIV сторіччя, коли вимерла третя частина населення. Однак проказа мучила людство з початку його історії. Більшістю африканських і азіатських мов ця недуга звучить як «велика хвороба» через те величезне руйнування, яке вона наносить душі й тілу людини, що хворіє.

Біблія часто говорить про цю хворобу. Слово «проказа» або «прокажений» зустрічається в ній 68 разів. Іноді Біблія зв'язує проказу із гріхом. Наприклад, коли Уззійя, цар Юдеї, вирушив кадити для Бога в храмі, що було дозволено робити тільки священикам, Бог уразив його проказою (2 Хроніки 26:19-21).

У Новому Заповіті про проказу говориться трохи м'якше, але й тут можна побачити, що ця хвороба ві-

докремлює прокажених від інших людей. Проаналізувавши текст, ви побачите, що сліпих і глухих Ісус зціляв, а прокажених – очищав. Саме тому Біблія неодноразово говорить про проказу як про символ гріха.

Аретаїус із Кападокії, лікар початку другого століття, писав про прокажених так: «Коли людина перебуває в такому жахливому стані, то хто не відвернеться від неї? Чи батько, чи син або брат?» Можливо, більшим питанням було б: «Хто зможе повернутися до людини, що перебуває в такому стані, і очистити її?» Хто захоче повернутися до неї, а не відвернутися від неї? Звичайно ж, Господь очищення!

Серйозність наслідків гріха (Луки 17:11-12)

Книга Левит описує жахливий стан, у якому перебуває заражена проказою людина: «А прокажений, що проказа на ньому, – одежа його буде роздерта, а голова його буде відкрита, і по уста закриє, і буде кричати: Нечистий, нечистий! По всі дні, коли болячка на ньому, буде нечистий, – він нечистий. Самітний буде пробувати він, – поза табором оселя його» (Левит 13:45-46).

Можна виявити дивну паралель між проказою й гріхом. Можливо, ніхто з тих, хто читає ці слова, не тільки не хворіє на проказу, але навіть не знає нікого, хто хворіє нею. Але кожний з нас має іншу жахливу недугу, з якою рівняється проказа – недугу гріха. Подивіться на схожість між гріхом і проказою, якою хворіли десять чоловіків, що зустрілися з Ісусом.

Ці десять чоловіків є прикладом дії гріха. На декількох попередніх занят-

тях ви бачили, як Ісус зціляв одержимого демонами, кульгавого в куपालні Віфесди, паралізованого, воскресив сина вдови. Тепер же Ісус зіткнувся з людьми, які мають небезпечну хворобу.

Результат гріха. У біблійні часи не було нічого страшнішого, ніж почути слова: «Так, у тебе проказа». Жахало те, що зовнішні ознаки були оманними й навіть слабкі зовнішні прояви могли дуже швидко розвиватися. Додайте до цього те, що в давні часи медицина не могла вилікувати проказу, що прокажених виганяли з родини й із суспільства, що тіло людини поступово розкладалося, і це призводило до смерті. Точно те ж саме робить і гріх – жахає, обманює, руйнує й знищує. Він невиліковний медичними методами, народними засобами, замовлянням ворожок, здоровим способом життя тощо.

Духовне зцілення від гріха – відділення. Прокажені не могли поклонятися Богові в храмі, вони не могли підійти до жодної людини. Так, фізично проказа протікала дуже болючо, але фізичний біль не був найстрашнішим. Прокажені були відрізаними, вигнаними із суспільства й відділеними від усіх. Їм було заборонено зустрічатися з родичами й зі своєю сім'єю. Їх більше не запрошували друзі. У юрбі людей, що йдуть на поклоніння до храму, їм також не було місця. Але найжахливішим було те, що вони були відділені від Бога. І ось поруч перебуває Ісус – єдиний шлях до спасіння, але їм доводиться фізично бути від Нього на відстані. У таке ж становище веде нас і гріх.

Волення грішників (Луки 17:13)

Їхнє прохання до Єдиного, Хто міг допомогти. Ці прокажені волали. Облишивши свою звичайну ізоляцію від суспільства, вони шукали Ісуса. Вони знали, що ніхто інший допомогти їм не зможе. Так само кожний із нас був народжений зі смертельною хворобою гріха. Ви одержали цю недугу від батьків, вони – від своїх батьків... цю лінію можна продовжити аж до Адама та Єви. Якщо ви не маєте особистих взаємин з Ісусом, то усередині вас розвивається жажлива, невидима, але смертельна пухлина гріха. Однак Боже Слово дає спасіння в Ісусові Христі від цієї хвороби.

Влада Ісуса над хворобою. Прокажені звернулися до Ісуса зі словами «Ісусе, Наставнику». Слово «наставник» у Новому Заповіті використовується не надто часто. Це звертання означає, що прокажені визнали Його «главою, начальником». Вони дивилися на Ісуса, як на Господа очищення. Ісус міг змінити ту ситуацію, у якій вони перебували, тому що Він – Господь. Вони запросили Христа, щоб Він вирішив їхню проблему. Коли прокажені побачили Ісуса, вони заволали до Нього всі в один голос: «Ісусе, Наставнику, змилуйсь над нами!». Кожний прокажений розумів, що він може незабаром померти, і шукав можливості спасіння від хвороби. На жаль, занадто багато людей сьогодні живуть, відкидаючи свої проблеми. На відміну від цих прокажених, вони відкидають свій духовний стан. Вони просто продовжують жити із хворобою гріха так, начебто у них усе гаразд.

Милість Спасителя (Луки 17:14)

Його співчутливий погляд. Ісус побачив десять прокажених і зрозумів, що вони мають потребу в чуді. Ось історія, яка також ілюструє Боже милосердя. Йосип Дамієн був місіонером і служив прокаженим людям на острові Молокаї на Гаваях. Люди на цьому острові, що страждали від прокази, дуже любили його й цінували його жертвну любов і служіння. Одного разу вранці, готуючись до ранкового богослужіння, місіонер кип'ятив воду й ненавмисно розлив її собі на босу ногу. Якийсь час він не міг зрозуміти, що відбувається, але потім усвідомив, що не відчуває ніякого болю. Враз жажливий здогад пронизав його, він зрозумів, що це може означати. Він взяв ще окропу й вилив на те ж місце, але знову нічого не відчув. Тепер він знав, у чому проблема. Коли він, ледве стримуючи сльози, почав проповідь, мало хто звернув увагу на те, що його перші слова відрізнялися від того, як він звичайно починав свою проповідь. Зазвичай він говорив: «Мої дорогі віруючі». Сьогодні ж він почав словами: «Мої прокажені брати». Всі роки до цього він служив їм із жалості. Із цього ж дня він став служити їм зі співчуття. Ісус міг і не звертати уваги на десятьох прокажених, але Він зробив це. Чому? Тому що Його серце переповняли милосердя, любов, доброта й співчуття. Це було природним виявом Його характеру. Його співчутливе серце відкрите і для вас, коли вам боляче, тому що Він любить вас.

Його слова милості. Ісус сказав прокаженим: «Підійть і покажіться священикам!». Незважаючи на те,

що священники не могли зцілити цю хворобу, вони мали владу підтвердити відсутність прокази й оголосити людину чистою. Зверніть увагу на те, що прокажені були зцілені не миттєво, а коли йшли, скоряючись словам Ісуса. Так само й у випадку із гріхом: коли ми робимо крок віри до Ісуса, відбувається зцілення наших душ.

Прославлення вдячного серця (Луки 17:15-19)

«Гучним голосом» один зі зцілених прокажених славив Бога. З тією ж силою, з якою він волав про допомогу, тепер він прославляв Спасителя. На жаль, сьогодні дуже багато хто голосно волає про допомогу, а дякує тихо. Але ви повинні дякувати й прославляти Бога з тією же завзя-

тістю й наполегливістю, з якими волали до Нього про допомогу. Чи змінюється тон нашого голосу при промовлянні слів «Боже, будь милостивий до мене грішного!...» (Луки 18:13) і «Благословенний Бог і Отець Господа нашого Ісуса Христа, що великою Своєю милістю відродив нас до живої надії через воскресення з мертвих Ісуса Христа» (1 Петра 1:3)?

Тільки один прокажений повернувся й упав до ніг Ісуса, віддаючи Йому подяку. З Божої милості цього «недоторканного» торкнулося Боже цілюще слово, і він повернувся подякувати Тому, Хто зцілив його не за заслугами.

Наступного тижня намагайтеся щодня віддавати подяку Господу за те, що Він очистив вас від гріха.

Спілкування з Богом

Понеділок

(дата)

Св. Письмо: **Вихід 24:12-18**

Що Бог говорить мені

Як мені чинити

Я молюся за свою родину

Вівторок

(дата)

Св. Письмо: **Вихід 33:17-23**

Що Бог говорить мені

Як мені чинити

Я молюся за друзів

Середа

(дата)

Св. Письмо: **Вихід 34:1-9**

Що Бог говорить мені

Як мені чинити

Я молюся за місіонерів

Четвер

(дата)

Св. Письмо: **Вихід 40:17-38**

Що Бог говорить мені

Як мені чинити

Я молюся за невірних

П'ятниця

(дата)

Св. Письмо: **2 Петра 1:21**

Що Бог говорить мені

Як мені чинити

Я молюся за владу і начальство

Субота

(дата)

Св. Письмо: **Об'явлення 21:21-27**

Що Бог говорить мені

Як мені чинити

Я молюся за свою церкву

Неділя

(дата)

Св. Письмо: **Ефесян 1:11-23**

Що Бог говорить мені

Як мені чинити

Я молюся за себе

Текст: Марка 10:46-52

Істина: істина робить нас вільними у Христі й дає здатність іти
вслід за Ним

«І пізнаєте правду, – а правда вас вільними зробить!»

(Івана 8:32)

Створюючи око людини, Бог створив щось абсолютно унікальне. У середньому людина кліпає двадцять п'ять разів на хвилину. Кліпання триває близько однієї п'ятої частки секунди. Таким чином, якщо ви перебуваєте за кермом протягом десяти годин, то близько 50 хвилин з них ваші очі були заплющені. Причому в деяких людей ця цифра може бути більшою. Після кліпання, коли ви розплющуєте очі, кожне око починає знову отримувати світло й обробляти його. Усвідомлюєте ви це чи ні, але ви багато разів протягом навіть однієї секунди, насолоджуєтесь здатністю бачити. Тільки уявіть собі, що ви б не могли бачити! Уявіть той похмурий світ, який оточував би вас без цієї прекрасної здатності! Біблія каже, що цей світ перебуває в темряві доти, доки не одержить Божого об'явлення.

Труднощі, з якими стикаються люди (Марка 10:46-48)

Сліпий на ім'я Вартимей жив у цьому темному світі. Він сидів при дорозі, просячи милостиню (*вірш 46*). У нього не було другого виходу. В інших людей була можливість бачити і йти, куди вони бажали, а він міг тільки сидіти. Але коли він почув про Ісу-

са, то став волати про допомогу. Тільки Ісус міг звільнити цю людину від темряви. Господь може забрати межі та бар'єри, які заважають тобі йти вслід за Христом.

У житті Вартимея було мало змін. Його життя, як і життя всіх сліпих, було обмеженим і неповноцінним. Це можна сказати не тільки про фізично сліпу людину, але й про тих, хто ще не побачив світла Божої істини. Вартимей сидів при дорозі до Єрихона можливо тому, що жив на вулиці. Він може і мріяв про інше життя, але йому випадало завжди залишатися при дорозі.

Вартимей був сліпий. Він не бачив краси заходу, не спостерігав за зірками, ніколи не бачив усмішки дитини. Швидше за все, він досить довго перебував у цьому стані. У наш час є багато відомих і багатих людей, які сліпі з народження або втратили зір, але в першому сторіччі в Палестині сліпота означала крайню вбогість. Вартимей не мав можливості працювати. Єдине, на що він був здатний – це сидіти при дорозі й просити милостиню в надії, що який-небудь подорожній змилосердиться й дасть сліпому кілька дрібних монет. Ніяких операцій на очах для відновлення зору в ті часи

не проводилося. Тому не дивно, що в пророцтві про прихід Месії мовиться й про те, що він очі відкриє незрячим (*Ісаї 42:7*).

Таким чином, майбутнє Вартимея виглядало досить похмурим. Він не мав можливості чимсь насолоджуватися або чомусь радіти. Коли Вартимей почав волати до Ісуса, «сварились на нього багато-хто, щоб мовчав». В очах людей, що йшли вслід за Ісусом, Вартимей не був людиною, яка заслуговує поваги чи хоча б уваги.

Однак у Вартимея була одна дуже важлива чеснота. Незважаючи на те, що він не мав можливості бачити, він був дуже уважний до того, що відбувається в нього в серці. Він мав чудовий внутрішній зір, тому почав кликати до Господа. Є дуже влучний вираз: «Набагато краще бути сліпим фізично, але бачити серцем, ніж жити з двома очима, але нічого не бачити».

Світло, яке дає Ісус (*Марка 10:49-51*)

Можливо, людям був неприємний цей сліпий, і вони вважали, що Ісусові не варто витратити на нього час. Якщо Ісус не відреагував з першої секунди, виходить, Вартимею, замовчи й сиди тихо... Але, подібно до інших мужів віри, Вартимей продовжував кликати доти, доки Ісус не звернув на нього уваги й не дав йому прозріння.

Вартимей вірив, що Ісус вислухає його й надасть допомогу, адже надія була тільки на Нього. Тому він продовжував волати й не хотів угамовуватися. Господь не відвертається від тих, хто просить Його

про допомогу, і Його зупинила зовсім не гучність слів Вартимея. Він ніколи не проходив повз незрячих. І тут, біля стін Єрихона, і в Капернаумі, де він зцілив двох сліпих (*Матвія 9:27*), й у Віфсаїді, де Він зцілив ще одного (*Марка 8:22*) – Ісус завжди виділяв час на те, щоб допомогти їм і послілкуватися з ними. Навіть перед Своєю смертю, у Єрусалимі, Він зцілив сліпого, коли той підійшов до Нього в храмі. І це незважаючи на те, що первосвященники й книжники постійно стежили за Ним (*Матвія 21:14-15*).

«І спинився Ісус та й сказав: "Покличте його!"». Тільки уявіть, Цар усього світу, йдучи дорогою у Своїх справах, приділив увагу людині, від якої відмовилися всі. Багато хто був упевнений, що Ісусові не варто навіть розмовляти з цією людиною, але Ісус вирішив зустрітися з ним. Вартимей раптом став об'єктом уваги всієї юрби – Сам Ісус уважний до цієї людини й бажає допомогти!

Підкликавши Вартимея, Ісус запитав: «Що ти хочеш, щоб зробив Я тобі?» За кілька секунд до цього, сліпий «скинув плаща свого». Його одяг символізує його минуле життя, воно була символом його проблем і нездатності змінити що-небудь. Але Господь звільнення дає надію!

Воля, яку мають християни (*Марка 10:52*)

Коли ж Ісус сказав «іди», чоловік, що «сидів і просив при дорозі», раптом став у стані йти – і «пішов за Ісусом дорогою». Він отримав волю від труднощів і проблем, які тримали його при дорозі. У Христі може знайти волю будь-який Вар-

тимей. Як можете ви здолати перешкоди й труднощі, які є у вашому житті? Падіння, складнощі й проблеми – це неминучі супутники нашого земного життя. Усвідомте, що тільки Христос може виправити вашу ситуацію. Коли вам стане несила, ви зрозумієте, що тільки Бог здатний розв'язати всі проблеми у вашому житті.

Відкиньте все, що заважає вам іти за Христом. Якщо є які-небудь перешкоди, які в стані забрати тільки

Христос – будьте впевнені, що Він це зробить. Прислухавшись до голосу Божого, ідіть за ним. Якщо ви маєте бажання, Господь допоможе вам досягти й виконати Його волю у вашому житті. Ісус Христос нагороджує тих, хто йде за Ним. Просіть в Нього волі, яку може дати тільки Він. Подібно до Вартимея, використовуйте свою волю для того, щоб іти вслід за Ісусом. Простуйте за Тим, Хто звільнив вас – за Господом звільнення!

Спілкування з Богом

Понеділок <input type="text"/> (дата) <i>Св. Письмо: Левит 14:1-20</i>	
Що Бог говорить мені	Як мені чинити
Я молюся за свою родину	
Вівторок <input type="text"/> (дата) <i>Св. Письмо: Числа 12:1-15</i>	
Що Бог говорить мені	Як мені чинити
Я молюся за друзів	
Середа <input type="text"/> (дата) <i>Св. Письмо: 2 Царів 5:1-19</i>	
Що Бог говорить мені	Як мені чинити
Я молюся за місіонерів	
Четвер <input type="text"/> (дата) <i>Св. Письмо: 2 Царів 7:1-11</i>	
Що Бог говорить мені	Як мені чинити
Я молюся за невірних	
П'ятниця <input type="text"/> (дата) <i>Св. Письмо: Матвія 11:1-15</i>	
Що Бог говорить мені	Як мені чинити
Я молюся за владу і начальство	
Субота <input type="text"/> (дата) <i>Св. Письмо: Марка 1:40-45</i>	
Що Бог говорить мені	Як мені чинити
Я молюся за свою церкву	
Неділя <input type="text"/> (дата) <i>Св. Письмо: Тита 3:1-7</i>	
Що Бог говорить мені	Як мені чинити
Я молюся за себе	

Текст: Луки 24:1-12

Істина: Господь Ісус Христос переміг сили смерті – ворога кожної людини

«Промовив до неї Ісус: “Я воскресення й життя. Хто вірує в Мене, – хоч і вмере, буде жити”...»
(Івана 11:25)

Відомий атеїст Джин-Пол Сартр приблизно за місяць до своєї смерті сказав, що настільки наполегливо унікав у своєму житті почуття розчарування, що щодня повторював собі: «Померти я теж повинен з надією!» Але потім із глибокою скорботою він зізнався: «Але ж для надії потрібно мати підставу...»

Чи не здається вам, що іноді обставини життя стискають вас із усіх боків? Чи не здається вам, що невидимі бар'єри стоять у всіх напрямках? Чи боїтеся ви того, що або самі не витримаєте, або вас хтось підведе? Кожний з нас переживає подібні періоди в житті. Іноді нас навіть огортає почуття безвиході, нам здається, що ніщо вже не зміниться. Наші сподівання та мрії, якими ми жили і які так ретельно плекали, раптом виявляються розбитими. Учні Ісуса, звичайно ж, переживали подібні почуття того дня, коли їхнього Учителя розп'яли на хресті. Без сумніву, Його раптова страта перекреслила для них все Його вчення й усі Його чудеса. Що їм тепер робити? Яке в них тепер майбутнє? Невже всі ці три роки було витрачено марно? Після розп'яття вони не знали, що робити, і їхнє життя втратило мету...

Сенс воскресіння

Вирішення заплутаних проблем, з якими ми стикаємося в цьому житті – це складне завдання. Іноді нас долає почуття безпорадності через проблемами, що тягарем лягли на плечі, через обставини, які неможливо розв'язати. Тоді, подібно до учнів Христа, ми повинні шукати, де ж можна знайти надію.

Настрій більшості людей сучасності можна виразити давнім римським висловом, який був висічений на одній могилі: «Мене не було, я був, мене немає, мені однаково». Якщо про це задуматися серйозно, то буде логічним висновок: «Життя без Господа не має надії». Правда людського життя полягає в тому, що без Господа воно порожнє, безглузде й розчаровує. Саме Господь дає надію в житті. І Він робить це через Своє воскресіння. Він є живий і вічний Бог!

Для того, щоб підкреслити важливість воскресіння, Павло пропонує вам уявити, що було б, «коли ж бо Христос не воскрес, то проповідь наша даремна, даремна також віра ваша!» (1 Коринтян 15:14). Яке страшне «коли ж бо»! Наскільки могло б усе бути по-іншому, якби не воскресіння! Якщо Христос не воскрес, то в нас немає підстави для ві-

ри. Всі апостоли від Петра до Павла сміло заявляли, що саме воскресіння довело, що Ісус – дійсно Бог. Тисячі й тисячі проповідників, учителів, письменників, поетів і авторів гімнів наслідували їхній приклад у проголошенні істини про воскресіння Ісуса. Якби Христос не воскрес, у чому була б ваша надія на життя після смерті? Не було б ніякої надії, ми б усе ще перебували в наших гріхах (1 Коринтян 15:17). Не було б ніякого прощення. Вам не залишалося б нічого іншого, як боятися майбутнього, боятися завтрашнього дня, боятися смерті.

Але воскресіння є доказом того, що Ісус – Господь життя. Він дає надію.

Трагічний день? (Луки 24:1)

Група жінок наближалася до гробу, несучи приготовлені пахощі, що свідчило про завершення історії людини, про її смерть. Вони несли пахощі, бо не розраховували зустрітись з воскресінням. Історія сторіччями доводила факт, що кожна людина помирає, після чого її тіло розкладається. Пахощі, які несли жінки, були призначені для того, щоб сповільнити процес розкладання, який символізував прокляття смерті ще від Адама.

Смерть приходить і до багатих, і до бідних, до високоосвічених, і до тих, хто взагалі не вчився. Немає таких родинних зв'язків, яких не могла б зруйнувати смерть. Щодня ми повинні жити, усвідомлюючи, що кожний із нас в кінцевому результаті помре (Євреїв 9:27). Іноді ми навіть можемо замислюватися: «А навіщо ми взагалі живемо, якщо однаково

вмремо?» Ми можемо наполегливо працювати, отримувати різні ступені й звання, збирати величезні статки й досягти значних успіхів... але до чого все це, якщо ми однаково колись зустрінемося зі смертю й опинимося під впливом її влади?

Повернення життя

(Луки 24:2-11)

Учні Христа саме проходили найтрагічніший, найважчий період свого життя. Їхній Лідер, їхній Учитель, їхній Друг, їхній Герой був незаконно заарештований і прибитий до хреста. Всі надії учнів померли разом із Ним. Втрата їхньої надії ґрунтувалася на обставинах, що склалися. Всього лише тиждень тому вони спостерігали, як величезна юрба вітала в'їзд Ісуса до Єрусалима, розмахуючи галуззям і розстеляючи свій одяг на дорогу перед Ним (Луки 19:28-40). Тепер же Христос мертвий. Вони самі бачили, як римський солдат прибивав цвяхами Його руки й ноги до хреста. Вони бачили, як воїни піднімали хрест. Вони бачили, як Він помирав. Вони знали, що Йосип з Ариматеї захотів поховати Ісуса у своїй новій гробниці. Коли Його тіло поклали до гробу, все скінчилося... Принаймні, так думали учні.

Коли жінки підходили до гробу, їх турбувала тільки одна думка: хто відвалить їм величезний камінь, що закривав гріб? Тільки уявіть, що вони пережили, коли, підійшовши до гробу, побачили, що камінь відвалений! Вони, дивуючись, у страху, підійшли до гробу й побачили, що він – порожній! Ця картина була настільки незвичайною, що жінки здивувалися

неабияк (*вірш 4*). Учні ніяк не могли пригадати, що Ісус пророкував їм це (*вірш 8*), бо вони не могли воскресіння вмістити у свій розум.

Як ви думаєте, навіщо був відвлений камінь? Ну, вже точно не для того, щоб Ісус міг вийти назовні! Йому це не було перешкодою. Через короткий час, коли учні перебували в кімнаті, де були зачинені всі двері й вікна, це не стало перешкодою для Ісуса. Йому не потрібні були двері. Ніякі стіни не могли втримати Його (*Луки 24:36-44*). У Своєму новому, воскреслому тілі Він легко міг пройти через стіни печери, у якій Його поклали. Ні, камінь був відвлений для того, щоб ви могли заглянути всередину! Гробниця, відкрита для огляду людей, є головним доказом воскресіння Ісуса Христа. Багато хто намагався знайти цій обставині «розумне» пояснення, але не зміг. Відкрита гробниця є доказом того, що Христос живий, Він воскрес, Він – Господь життя й Переможець смерті!

Наша планета заповнена мільйонами гробниць і могил. Деякі з них стоять на видному місці, але більшість віддалена від людей. Єгипетські піраміди насправді – гробниці. Тадж-Махал в Індії – також мавзолей. Імператори династії Мінг поховані в масивних гробницях у Китаї, кожна із цих гробниць – цілий комплекс будов, що займають величезні території землі. Але ви не знайдете гробниці, у якій лежить тіло Ісуса!

Порожня гробниця, відсутність у ньому тіла є доказом воскресіння, але це ще доповнюється явленням живого Господа. Люди, які особисто

бачили порожню гробницю й зустрічалися з воскреслим Господом, свідчать нам про те, що Він переміг смерть.

Незважаючи на те, що учні це забули, Ісус пророкував, що воскресне з мертвих (*Матвія 20:17-20; Марка 10:32-34; Луки 18:31-34*). Більше того, про цей день говорив і Старий Заповіт (*Ісаї 25:8; Осії 13:14*). У *Дії 2:25-31* Петро цитує *Псалом 15(16):8-11* із твердою впевненістю, що це не могло бути сказано про царя Давида, бо він на той час був давно мертвий.

Порожній гріб засвідчив про те, що триумф Ісуса відбувся. Це вказує на те, що Він – Господь життя. Можливо, ви приймаєте тільки історичний факт воскресіння тіла Христа, але не розумієте духовний зміст воскресіння. Крім того, що воскресіння – це факт, давайте подумаймо, яке це має значення для нас сьогодні.

Воскресіння означає, що Ісус – дійсно Господь! Якщо воскресіння не сталося, то сьогодні ви б навіть не знали, Хто Такий Ісус. Його вплив і Його слава були б поховані разом із Ним. Історія переповнена людьми, які володіли різними дарами й мали величезну кількість послідовників, але після їхньої смерті пам'ять про них розвіялася, мов дим. Воскресіння підтвердило, що Ісус дійсно Син Божий.

Воскресіння означає, що ви насправді можете мати життя. Смерті не уникнути нікому, але що відбувається з людиною після смерті? Багато з людей вважають і намагаються перекопати в цьому інших, що могила – це кінець, але воскресіння Христа дає нам можливість

мати впевненість у тому, що смерть на землі – це ще не кінець. Також воно означає, що якщо ви живете з воскреслим Христом зараз, то у вас є надія й підтримка в найважчих ситуаціях життя.

Звістка про Воскресіння

(Луки 24:12)

Уявіть собі стан Петра, коли він, дивуючись, іде вже від гробу. Чи можете ви собі уявити, як він намагається зрозуміти, що сталося? Якщо Христос воскрес... що тоді? Воскресіння Христа означає, що для вас є надія в майбутньому, яке буде після смерті.

Незважаючи на те, що для нас смерть є загадкою, вона не є такою для Бога. Смерть – це просто двері з нашого земного життя у вічне життя. Ми не бачимо, що відбувається за тим боком дверей, але для Господа все зрозуміло й просто. Ми зв'язані часом: ми бачимо народження людини, її життя, смерть, і нічого більше. Бог же живе поза часом: Він бачить і наше народження, і життя, і смерть, і життя, що триває після цього.

Давайте жити сподіванням, що за могилою є інше життя, яке дає Ісус, що помер на хресті. І нехай Він буде Господом вашого життя!

«Христос воскрес! Христос воскрес!»
Співає ліс і гори...
«Христос воістину воскрес!» -
Спасенних сонми вторять.
Христос воскрес! Нам дав життя
І на безсмертя право!
Душа у радості буття
Творцю складає славу.
Христос воскрес! Воскреснем ми!
І кожному, хто вірить,
І не живе у владі тьми
Христос відчинить двері.

Спілкування з Богом

Понеділок (дата) *Св. Письмо: Ефесян 1:1-10*

Що Бог говорить мені

Як мені чинити

Я молюся за свою родину

Вівторок (дата) *Св. Письмо: Ефесян 2:1-10*

Що Бог говорить мені

Як мені чинити

Я молюся за друзів

Середа (дата) *Св. Письмо: Ефесян 2:11-22*

Що Бог говорить мені

Як мені чинити

Я молюся за місіонерів

Четвер (дата) *Св. Письмо: Ефесян 3*

Що Бог говорить мені

Як мені чинити

Я молюся за невіруючих

П'ятниця (дата) *Св. Письмо: Ефесян 5:8-16*

Що Бог говорить мені

Як мені чинити

Я молюся за владу і начальство

Субота (дата) *Св. Письмо: Ефесян 6:1-9*

Що Бог говорить мені

Як мені чинити

Я молюся за свою церкву

Неділя (дата) *Св. Письмо: Ефесян 10:1-10*

Що Бог говорить мені

Як мені чинити

Я молюся за себе

Текст: Луки 24:36-45

Істина: воскреслий Ісус дає мир зламаному й розбитому серцю

«Зоставляю вам мир, мир Свій вам даю! Я даю вам не так, як дає світ. Серце ваше нехай не тривожиться, ані не лякається!»
(Івана 14:27)

Сьогодні багато з людей намагаються поспішати в ногу з часом, щоб усе в житті встигнути зробити. Преса й телебачення рекламують «прискорене» життя людей. Всесвітня організація охорони здоров'я стверджує, що на сьогодні люди перебувають у більш стресовому стані, ніж коли-небудь раніше. За станом на 1996 рік було виявлено, що понад 75 % населення проводять як мінімум один день на тиждень у стані глибокого стресу, розчарування, а понад 33% піддаються впливу стресу двічі й більше разів на тиждень. Для порівняння, в 1983 році у дослідженнях цієї ж організації йшла мова про 55% людей, які стикаються з важким психологічним станом раз на тиждень.

Кожний десятий житель планети має проблеми зі здоров'ям, які пов'язані зі стресом. Останнім часом послугами психоаналітиків користується величезна кількість людей. Кожний з нас має фізичні потреби – їжа, дах над головою, одяг і здоров'я, і якщо якісь наші потреби не задовольняються довгий час, це може відбитися на фізичному здоров'ї й стати причиною погіршення нашого стану.

Але зовнішні потреби не є нашою єдиною проблемою. Є питання, які

хвилюють серце людини, і їх варто вирішити, не гаючись. Це необхідність людини в тому, щоб її любили, приймали, поважали, бажання внутрішнього миру й спокою, надії, віри, радості. У якомусь розумінні ці потреби навіть важливіші, ніж фізичні, бо якщо вони не будуть задоволені, то навіть задоволення фізичних потреб сприйметься як набагато менше благо. Після розп'яття Христа учні перебували в пригніченому, духовно розбитому стані. Їхній мир зруйнувався, їхні душі не знаходили спокою. І саме тоді, коли Ісус-Наставник був потрібний їм найбільше, Ісус, що воскрес із мертвих, з'явився посеред них і приніс мир та надію.

Симптоми розчарування (Луки 24:36-38)

Збентежені серця. Першими словами Ісуса до учнів були: «Мир вам». Вони не мали миру, були налякані, стурбовані й збентежені. Чому ж, побачивши Ісуса, вони не стали тішитися, а навпаки, зникли? Учні не очікували побачити Ісуса, вони бачили порожню гробницю (Луки 24:2), пам'ятали пророкування Ісуса про Своє воскресіння (вірш 8) і багато часу провели в міркуванні про те, що все це означає (вірш 12). Чому ж

для них Його явлення стало шоком? Їхні обставини, те, що вони бачили розп'яття, і пережиті душевні страждання збентежили їхні серця. Чи траплялося у вашому житті, що важкі обставини лягали на вас нестерпним тягарем? Якщо так, то ви розумієте учнів!

Їхній розум був сповнений марновірств. Учні злякалися того, що Ісус – дух. Кімната, де вони перебували, була замкненою з усіх боків (*Івана 20:19*), тому поява Ісуса посередині була чимсь надзвичайним. Як Йому вдалося у звичайному людському тілі ввійти до кімнати через стіну? “Дух” – єдине пояснення, яке вони змогли знайти цьому.

Їхня віра була слабкою. Коли воскреслий Ісус з'явився посеред учнів, стало очевидним, що їхня віра у воскресіння була дуже слабкою. Суть у тому, що для учнів було легше повірити в те, що Ісус – привид, ніж у те, що Ісус у буквальному розумінні перебуває тут. Ісус з'явився Одинадцяти, коли вони їли, і дорікав їм за маловір'я, що вони не повірили тим, хто бачив Його після воскресіння (*Марка 16:14*). Учні забули те, що говорив їм колись Ісус.

Зміна, яку зробив Ісус (*Луки 24:39-41*)

Поява Ісуса змінила стан учнів. Докази, що Він має плоть і кров, були незаперечними й достатніми для того, щоб переконати їх. Цю зміну можна відстежити за допомогою розбору віршів за фразами.

Налякані (вірш 37). Коли відбувається щось дивне, наші емоції беруть гору, і ми чинимо необачно. Це відбувається з кожним із нас. Дуже

рідко хто, як той камінь, завжди може залишатися в одному стані. Наші почуття можуть виявлятися через злість, сумнів, неприйняття, розчарування, нехтування, нерозуміння, непростення й навіть ненависть. Дуже часто подібні почуття викликають у нас страх перед чимсь невідомим. Господь у Своєму Слові звертається до нас і каже неодноразово: «Не бійтеся!».

Стривожені, у сумнівах (вірш 38). Слово «стривожились» означає заплуталися. Ісус ставить учням запитання «Чого ви стривожились?». Що у вашому сьогоднішньому житті є причиною тривоги і страждань? У цьому світі ви будете зустрічати негаразди і страждання, але Господь може дати вам мир серед усього цього. Ісус сказав: «Це Я вам розповів, щоб мали ви мир у Мені. Страждання зазнаєте в світі, – але будьте відважні: Я світ переміг!» (*Івана 16:33*).

Раділи й дивувалися (вірш 41). Після того, як учні побачили Ісуса, їх наповнив мир (*вірші 39-40*). Замість того, щоб боятися, вони повірили Ісусові. Якщо ви будете витрачати час на вивчення й аналіз неприємних і важких ситуацій у вашому житті, ви будете розгублені і перебувати в пригніченому стані. Дивіться на Господа Ісуса, і Він дасть вам мир і спокій!

Нагадування, що дають спокій (*Луки 24:42-29*)

Ісає писав, що Месія прийде, «щоб радість вчинити сїонським жалобникам, щоб замість попелу дати їм оздобу, оливу радості замість жалоби, одержу хвали замість темного духа! І

будуть їх звати дубами праведности, саджанцями Господніми, щоб прославивсь Господь!» (Ісаї 61:3). Попіл, що покриває голову людини, свідчить про пережиті нею скорботу й страждання, але Бог може перемінити попіл і душевний тягар на прекрасний вінець. Олива служила прообразом Святого Духа – Бог хоче помазати ваше життя оливою Духа Святого, Котрий дає радість і покриває всі негаразди. Можливо, вас переслідують розчарування й мучать труднощі життя – Господь Ісус пропонує вам нові, славні шати!

Після того, як прохання Ісуса про їжу переконало учнів у реальності Його присутності поруч із ними, Господь нагадав їм про Свої пророцтва. Він приніс мир у їхні серця. Такий же мир Він може принести сьогодні й вам!

Вся Біблія говорить про Ісуса (вірші 42-46). Те, що Його відкинуть, Він буде страждати, помре й воскресне, було передвіщено в Писаннях. Все, що сталося з Христом, не було несподіваним для Бога, хоча й послужило для учнів причиною розчарувань. Бог знав і контролював усе. Коли вам здається, що все виходить

з-під контролю, пам'ятайте, що Бог знає вас, керує всім і все зробить у Свій час для вашого добра.

Євангелія має проповідуватися серед усіх народів (вірші 47-48). На учнів була покладено величезне завдання. Велика Божа справа – поширення Доброї Звістки про спасіння всім народам – була вручена саме їм. Тепер, коли учні переконалися в тому, що Ісус насправді живий, коли вони отримали мир і спокій замість страху, вони продовжили працю Христа. Наша місія також полягає в тому, щоб нести Євангелію миру розбитим серцям по цілому світу!

Влада Христа буде супроводжувати Його трудівників (вірш 49). Святий Дух зійшов на Церкву в день П'ятидесятниці й дав їй силу. У результаті цього Петро сміливо проповідував, і три тисячі людей отримали спасіння. Протягом трьох століть слово Євангелії поширилося по всій тодішній Римській імперії. Сьогодні ж воно проповідується практично в кожному народі. Як могли кілька стривожених учнів перевернути весь цей світ звісткою про Христа? Вони зустрілися з Господом миру!

Спілкування з Богом

Понеділок (дата) *Св. Письмо: Дії 2:22-32*

Що Бог говорить мені

Як мені чинити

Я молюся за свою родину

Вівторок (дата) *Св. Письмо: Дії 3:1-11*

Що Бог говорить мені

Як мені чинити

Я молюся за друзів

Середа (дата) *Св. Письмо: Дії 3:12-26*

Що Бог говорить мені

Як мені чинити

Я молюся за місіонерів

Четвер (дата) *Св. Письмо: Дії 17:1-7*

Що Бог говорить мені

Як мені чинити

Я молюся за невірних

П'ятниця (дата) *Св. Письмо: Дії 17:22-34*

Що Бог говорить мені

Як мені чинити

Я молюся за владу і начальство

Субота (дата) *Св. Письмо: Дії 24:1-16*

Що Бог говорить мені

Як мені чинити

Я молюся за свою церкву

Неділя (дата) *Св. Письмо: Колосян 3:1-15*

Що Бог говорить мені

Як мені чинити

Я молюся за себе

Текст: Івана 21:1-19

Істина: Ісус хоче відновити в служінні Собі кожного учня,
що спіткнувся

«Коли ми свої гріхи визнаємо, то Він вірний та праведний, щоб гріхи нам простити, та очистити нас від неправди всіякої»
(1 Івана 1:9)

Коли Томас Едісон завершував роботу над створенням лампочки, група його помічників протягом двадцяти чотирьох годин без перерви працювала над тим, щоб зробити перший примірник. Едісон узяв лампочку в руки, ретельно оглянув, посміхнувся й передав своєму помічникові, який із трепетом поніс її сходами. Хлопець страшенно переживав і стежив за кожним своїм рухом. Йому адже було довірено такий цінний винахід, у нього було вкладено стільки праці! Здогадайтеся, що трапилося далі. Бідний юнак випустив лампочку з рук, перебуваючи вже на самому верху сходів. Всій групі довелося знову працювати цілу добу, щоб зробити другу. Коли роботу було завершено, втомлений, виснажений Едісон знову постав перед питанням, як перенести цю лампочку сходами в інший кабінет. І він знову дав її тому ж юнакові!

Ще один шанс

Чи зустрічалися у вашому житті обставини, коли вам був просто необхідний ще один шанс, ще одна можливість? Ніхто з нас не захищений від падінь і помилок. Можливо, ви думаєте, що успіх складається з

серії перемог, які йдуть одна за другою. Але, наприклад, у світі спорту це не так. Іноді переможець, що посідає перше місце на змаганнях, до цього проходив через безліч поразок. Єдине, що надавало йому сили після поразок знову йти вперед – це думка «якби ж тільки в мене був ще один шанс! Я б переміг».

Багато хто з нас, спостерігаючи, як падають, роблять помилки інші люди, думали: «я б такого ніколи не зробив». Якщо такі думки й слова з'являються в нашому розумі, це означає, що ми просто ще не до кінця усвідомили, наскільки ми слабкі, грішні й можемо упасти.

У кожного з нас у минулому є про що шкодувати й каятися. Як ви справляєтеся зі своїми минулими помилками й падіннями? Ви можете намагатися не звертати на них уваги й робити вигляд, що нічого не сталося. Або, що ще гірше, ви можете намагатися знайти виправдання, чому ця дія в тих обставинах була прийнятною, і заперечувати те, що ваша дія була неправильною.

Якщо ж ви усвідомлюєте, що в тому, що сталося, є ваша провина, то що зможе звільнити вас від тягаря провини? Чому б вам не принести

ваші неправильні рішення або дії до Ісуса? Він готовий дати вам волю, коли ви визнаєте свій гріх перед Богом. Це чимсь нагадує першокласника, що стоїть перед учителем з аркушем, де він повністю зіпсував все завдання. «Я неправильно зафарбував... Можна я ще спробую?» І як же тішитися ця дитина, коли отримує чистий аркуш і ще один шанс! Або, як написав про це Давид у *Псалмі 31(32):1* «Блаженний, кому подарований злочин, кому гріх закрито».

Знання про те, що Бог милостивий, не має бути приводом для навмисного здійснення гріха. Павло сказав: «Що ж скажемо? Позостанемося в гріху, щоб благодать примножилась? Зовсім ні! Ми, що вмерли для гріха, як ще будемо жити в нім?» (*Римлян 6:1-2*). Чи не прекрасно усвідомлювати, що якщо ти зробив щось не так, Господь дає тобі ще одну можливість?!

Сьогоднішнє заняття – про розмову Ісуса з Петром (*Івана 21:15-19*). Петрові був необхідний другий шанс. Господь оновлення звільняє Петра від почуття провини й дає особливе служіння. Коли Ісуса заарештували і розп'яли, Петро й інші учні залишили Ісуса, але Ісус хоче поговорити з Петром та іншими учнями, щоб відновити спілкування з ними й благословити їх на працю. Це показує, що Христос готовий простити й відновити в служінні тих, хто виявився Йому невірним. Він хоче спілкуватися з вами й хоче, щоб ви трудилися для Нього.

Петро (*Івана 21:1-3*)

Петро, апостол Ісуса Христа, був простою людиною. З усіх Дванад-

цяти він здається найбільш відкритим і найбільш емоційним. Ніхто, крім Петра, не з'являється так само відкрито, щиро й не перебуває в центрі уваги. Чи то потопуючий чоловік або випадок у саду з мечем, Петро найбільше привертає увагу в будь-якій ситуації. Життя Петра сповнене постійних злетів й падіннь, але його серце було віддане Ісусові, і він був готовий служити і йти до кінця за своїм Господом.

Служіння Петра. Коли брат Петра, Андрій, привів його до Ісуса, це змінило й життя Петра, і його ім'я (*Івана 1:4-42*). Із цього моменту його злети включали ходіння по воді (*Матвія 14:27-33*), спостереження преображення (*Матвія 17:1-4*), його сповідання віри в Кесарії Пилиповій (*Матвія 16:13-18*). Після воскресіння він проповідував у день П'ятидесятниці й був на чолі Першої Церкви (*Дії 1:15; 2:14; 4:13*). Незважаючи на ці злети, можна також знайти й кілька «падіннь», у яких виявлялася його людська емоційна природа.

Зречення Петра. Петро думав, що він не просто вірний Ісусові, але найбільше вірний, якщо порівняти з усіма іншими. Коли Ісус сказав, що Його залишать усі учні, Петро відповів: «Якби й усі спокусились про Тебе, я не спокушуся ніколи» (*Матвія 26:33*). Вимовляючи це, без сумніву, Петро насправді всім своїм серцем був відданий Ісусові, але він не знав, наскільки його дух слабкий! У нашому житті також дуже часто трапляється подібне. Петро був переконаний, що зможе до смерті боротися за Ісуса (*Івана 13:37*). У цьому не доводиться сумніватися, бо коли воїни прийшли взяти Ісуса в Гефсима-

нії, Петро дістав меч і відсік вуха од-
ному з рабів первосвященника.
Умерти за Ісуса для Петра не було
складним. Складніше було жити для
Нього... І перед лицем страху він
тричі відрікся від Христа (*Марка*
14:29-31,66-72). Так, у житті Петра
зустрічалися й падіння.

Його людська реакція. Коли Пе-
тро усвідомив, що зробив, він пока-
явся. Його вчинок простромив його
серце так само, як це сталося й у
житті Юди. Але Петро вирішив своє
питання по-іншому. Він плакав і ши-
ро покаявся перед Богом. Він вва-
жав, що Ісус не захоче більше спіл-
куватися з учням, які відвернулися
від Нього. Читаючи історію в *Івана*
21:3, ми бачимо, що Петро каже:
«Піду риби вловити». Інакше кажу-
чи, «на що ще придатна така люди-
на, як я? Доведеться просто повер-
нутися до того, чим я займався рани-
ше». Чи почували ви себе коли-або
негідним того, щоб служити Хри-
сту? Ідіть до Господа, Який обно-
вить вас для служіння!

Господнє чудо (*Івана 21:4-7*)

Протягом сорока днів після Свого
воскресіння Ісус час від часу являвся
Своїм учням. Він уже не ходив з ни-
ми постійно, як це було раніше. У
якийсь із цих сорока днів Петро й ін-
ші учні перебували в Галілеї. До цьо-
го часу Петро, без сумніву, знав, що
Ісус воскрес (*Івана 20:6-8*) і що про
Нього, як про Спасителя, потрібно
розповісти цілому світові (*Івана*
20:19-23). Тому його рішення все ж
таки повернутися до лову риби може
свідчити про те, що він сумнівався,
що Господь може використовувати
його, звичайного рибалку, що не

встояв і покинув Ісуса в останні годи-
ни Його випробувань. Петро почував
себе негідним для служіння, яке Гос-
подь міг йому дати. Але Господь
прийшов на зустріч із Петром та ін-
шими учнями, щоб забрати геть усі
сумніви.

Забуваючи падіння. Без Ісуса Пе-
тро й інші учні, незважаючи на те,
що трудилися всю ніч, не піймали ні-
чого. Можливо, коли вони так рибали-
лили, Петро згадував ту риболовлю,
коли поруч був Ісус і при Його благо-
словенні вони мали великий улов
(*Луки 5:1-11*). «От були дні, коли Ісус
перебував поруч!» – можливо, думав
він. «Шкода, що це було так давно,
ще до того, як я від Нього відвернув-
ся...» Можливо, Петро забув про те,
що Ісус Христос може зробити чудо
й у його житті. Але перед тим, як до-
помогти Петрові, Ісус звернувся до
всіх учнів із простим запитанням:
«Чи не маєте, діти, якоїсь поживи?». У-
чням довелося зізнатися, що їм са-
мим нема чого їсти. Їм довелося ус-
відомити, що самі по собі вони ні на
що не здатні, що тільки Бог може да-
ти їм і фізичний, і духовний хліб.

Веління Ісуса. Ісус сказав: «За-
киньте невода праворуч від човна, то
й знайдете!». Петро й інші учні були
досвідченими рибалками. Вони доб-
ре знали, коли, де і як ловити рибу.
Але вони таки кинули невода право-
руч човна й уже не могли витягти йо-
го через безліч пійманої риби. Петро
був спритним рибалкою, але Ісус був
Творцем. Саме тому покора Йому
завжди приносить благословення.

Певна мета. Кожне чудо Ісуса не-
сло в собі певну мету. У цьому ви-
падку чудо мало подвійне призна-
чення. Воно показало людську без-

порадність (незважаючи на свій багаторічний досвід, учні не піймали нічого) і Божу всемогутність (коли вони корилися, успіх перевершив всі їхні очікування). Тому, підбиваючи підсумок всім чудесам Ісуса, можна сказати, що Він – Господь. Ісус – Господь чудес, Господь усього. Як Ісус раніше благословляв Петра (*Луки 5:1-11*), так Він благословив Його й зараз.

Милість Ісуса (*Івана 21:8-19*)

Коли Петро усвідомив, що та людина на березі – не хто інший, як Сам Ісус, він відразу стрибнув у воду й поплив до берега. Прибувши на берег, він побачив Ісуса і палаюче багаття, а на багатті – рибу й хліб. Слова про розкладений вогонь ви зможете знайти в Біблії ще тільки один раз – коли Петро грівся біля багаття у внутрішньому дворі будинку Кайяфи (*Івана 18:18*). Христос приготував їжу, але їжа ця була незвичайною. Багаття має ні на що не схожий запах. Як вам здається, чи згадав Петро ту ніч, коли він відрікся від Господа, тепер, коли підійшов до багаття, щоб швидше висохнути? Крім цього, на багатті готувалася риба. Грецьке слово, використане тут, означає, що там була одна рибина. Отже, Ісус приготував її для одного. Можливо, це чудо Ісус зробив спеціально для Петра. Христос шукав його й хотів обнови-ти для служіння.

Ісус шукає того, хто заблукав. Петро пішов у Галілею, Ісус пішов за ним. Господь знайшов його над морем Тіверіядським – біля того ж місця, де Він колись покликав Петра стати ловцем людей. Замість того,

щоб дорікати Петрові за його падіння, Ісус дає йому ще одну можливість. Ісус не нагадав Петрові про його негідний вчинок, Він бачив у Петрові Свого служителя й те, що він зможе зробити в майбутньому. Найімовірніше, Петро пам'ятав притчу Ісуса про загублену вівцю (*Луки 15:4-6*), але ніяк не міг припустити, що Ісус буде шукати його. Серце Петра було звільнено, любов Христа знову наповнила його душу, і він був готовий з радістю спілкуватися з Ісусом.

Благословення Ісуса. Ісус не змінився. Ким Він був для Петра раніше – його Господом (*Луки 5:5-8*) – тим Він і залишився. Ісус благословляє Петра Своїм спілкуванням. Вони знову розмовляють, як це було протягом останніх трьох років. Петро знову насичує духовно свою душу від Господа. Як давно спілкувалися з Господом ви? Коли у вашому житті останній раз був момент, що вам не потрібний ніхто, крім вашого Господа? Бесіда з Ним виліковує всі наші рани, прощає всі наші помилки й надає нового змісту нашому життю.

Прагнення Ісуса простити. Петро тричі відкрито відрікся від Господа і тричі Ісус ставить йому те саме запитання – «Чи ти любиш Мене?» (*Івана 21:15-19*). Ісус отримав від Петра завірення в тому, що його любов і вірність присвячені Господу. Ісус простив і обновив Петра не тому, що той заслужував цього, але з Божої милості.

Можливо, ви ніколи не відрікалися від Господа, як це зробив Петро. Але, подібно до нього, багато хто з нас у різних життєвих ситуаціях від-

вертався від Христа. Не дозволяйте своїм минулим помилкам утримувати вас від служіння Йому, не дозволяйте спогадам про минуле

затмарювати любов Ісуса! Христос хоче простити й оновити вас на служіння Собі. Він – Господь чудес, Господь оновлення.

До Небес підймаю я очі –
Наді мною Божественний храм...
Серед дня, серед темної ночі
Вірний захист і відповідь там.

Там мій Бог, мій Творець, мій Спаситель
Допомогу подасть Він мені.
В спеку сонцю мене не спалити,
Ані місяцю в ночі сумні.

Вихід мій і дорога до входу
У святих Всемогутніх руках.
Маю радість в житті й насолоду,
Я люблю християнський мій шлях!

До висот підймаю я очі,
Там Спаситель, що з мертвих воскрес.
Бачу вічність! І темрява ночі
Не зупинить мій шлях до Небес!

Віра Керусенко-Бікман

Спілкування з Богом

Понеділок <input type="text"/> (дата) <i>Св. Письмо: Псалом 3</i>	
Що Бог говорить мені	Як мені чинити
Я молюся за свою родину	
Вівторок <input type="text"/> (дата) <i>Св. Письмо: Псалом 26(27)</i>	
Що Бог говорить мені	Як мені чинити
Я молюся за друзів	
Середа <input type="text"/> (дата) <i>Св. Письмо: Псалом 55(56)</i>	
Що Бог говорить мені	Як мені чинити
Я молюся за місіонерів	
Четвер <input type="text"/> (дата) <i>Св. Письмо: Псалом 63(64)</i>	
Що Бог говорить мені	Як мені чинити
Я молюся за невірних	
П'ятниця <input type="text"/> (дата) <i>Св. Письмо: Псалом 111(112)</i>	
Що Бог говорить мені	Як мені чинити
Я молюся за владу і начальство	
Субота <input type="text"/> (дата) <i>Св. Письмо: Дії 27:1-17</i>	
Що Бог говорить мені	Як мені чинити
Я молюся за свою церкву	
Неділя <input type="text"/> (дата) <i>Св. Письмо: Дії 27:18-44</i>	
Що Бог говорить мені	Як мені чинити
Я молюся за себе	

Текст: Луки 24:45-48; Дії 1:4-9; 2:42; 1 Коринтян 11:1

Істина: Господь дає силу й наповнює християнина Духом Святим для свідчення й виховання учнів

«Та ви приймете силу, як Дух Святий злине на вас, і Моїми ви свідками будете...»
(Дії 1:8)

Чи маєте ви мету в житті? Для того, щоб досягти мети, необхідний план, за яким ви будете діяти. Всі ваші вчинки незмінно будуть показувати на мету, якої ви прагнете досягти.

Коли Христос давав Своїм учням веління проповідувати покаяння й прощення гріхів і навчити народи, Він дав мету учням на все їхнє земне життя. Веління Христа не можна змінити або скасувати. Остання заповідь нашого Господа повинна стати нашою молитвою й нашим служінням до кінця наших днів на землі.

Задум Господа

Христос – взірець досконалості. Але як Сам Господь ніс свідчення у цей світ? Його учні наочно мали можливість спостерігати за Ним. Вони відпочивали, їли, спілкувалися й трудилися разом протягом кількох років. Знаючи кожного з учнів, їхні слабкості, їхні гріховні нахили, Христос не «заміняв» їх на когось іншого, а продовжував трудитися над їхнім характером.

Дні Христа в тілі були нічим іншим, як реалізацією Божого задуму із самого початку. Він його ніколи не втрачав із поля зору, маючи намір спасти для Себе зі світу людей і створити Церкву Духа Святого, ко-

тра не загине. Він бачив перед Собою той день, коли Царство Його прийде в славі й силі. Цей світ належав Йому, як Творцеві, але Він не прагнув зробити його постійним місцем Свого перебування. Його оселя була на Небесах, і Він бажав приготувати там Своему народові місце, яке мало б вічну основу.

Бог хоче, щоб усі люди спаслися та прийшли до пізнання істини. Ісус віддав Самого Себе для спасіння всіх людей від усіх їхніх гріхів. Умираючи за кожного, Він помер за всіх. Його метою була проповідь Євангелії усьому світові, це визначало Його життя. Все, що Ісус робив і говорив, було часткою загального задуму. У житті Христа не було нічого випадкового: ні марно витраченої енергії, ні порожніх, даремних слів. Він цілком був зайнятий справою Божою (Луки 2:49). На перший погляд може здатися, що в Ісуса не було ніякого плану – Він просто ходив з одного міста в інше, зціляв, навертав людей до Себе й просто чекав, коли минуть ці три роки, щоб здійснити рятівну місію. Але це зовсім не так. Син Божий не міг поклатися на випадковість. Зважаючи кожен можливість і кожний мінімальний фактор людського досвіду, Гос-

подь розробив план, що не міг зазнати невдачі.

Кілька учнів

На початку Ісус покликав кількох людей іти за Собою. Його головним завданням було не захопити програмами дії безліч народу, а привернути окремих людей, за якими могли б прямувати маси. Христос почав збирати цих людей ще до того, як виголосив першу проповідь. Люди були Його методом придбання світу для Бога. Ісус обрав для служіння тих, хто свідчив би про Його життя й продовжив Його справу після Його повернення до Отця.

Жоден з учнів не виглядав спочатку, як ключова фігура. Ніхто не займав чільних постів у синагозі, ніхто з них не належав до левитського священства. У більшості випадків це були звичайні трудівники, люди, які, швидше за все, не мали ніякої професійної підготовки, крім елементарних знань, необхідних для виконання їхніх робіт. Можна дивуватися, як Ісус взагалі міг використати їх для Своєї справи. Це були імпульсивні, темпераментні, вразливі люди. Світ називав їх «невчені та прості» (*Дії 4:13*), але Ісус бачив у них зовсім інших людей. Хоча вони часто помилялися у своїх судженнях і повільно засвоювали духовні істини, але їхні серця, за винятком Юди, прагнули пізнати Господа й справжню сутність Його життя. Христос шукає сьогодні людей, які жадають спілкування з Ним, повністю довіряють Його обітницям і готові виконувати Його веління.

Кількість людей, що прямували за Господом, була, звичайно, дещо

більша ніж 12 учнів, і деякі з них стали видатними працівниками Церкви (Сімдесят, Марко й Лука, Яків – рідний брат Ісуса). Ясно одне, що Ісус хотів, щоб «обрані» учні мали виняткові привілеї й обов'язки в праці для Небесного Царства. Більшу частину життя на землі Ісус присвятив декільком учням. Незважаючи на те, що світ намагався зробити з учнями, Ісус завжди тримав Свою мету перед ними – *спасіння світу*. Вони повинні були зрозуміти істину й бути освячені нею (*Івана 17:17*). Від їхньої вірності залежало, чи ввірує світ у Нього «ради їхнього слова» (*Івана 17:20*).

Ісус безупинно проповідував юрбам людей, яких привертало Його чудотворне служіння. Він навчав їх, годував, зціляв, виганяв бісів, благословляв дітей. При будь-якій можливості Ісус піклувався про них. Він з легкістю міг повалити всі людські царства до Своїх ніг, і все, що необхідно було б Йому зробити – це задовольнити тимчасові пристрасті й цікавість народу Своєю надприродною силою. Але саме цим спокушав Його сатана в пустелі, запропонувавши Ісусові перетворити камені в хлібини, кинутися з наріжника храму, щоб Ангели підхопили й понесли Його, отримати всі царства світу (*Луки 4:1-13*). Обманщик людей прекрасно знав, що Ісус вступив би в тимчасове, земне володіння царствами світу, якби тільки відвернувся від того, що має значення у вічному Царстві. Але Ісус не збирався перетворювати Своє служіння в здійснення бажань юрби людей. Навпаки, Він неодноразово докладав особливих зусиль,

щоб послабити поверхневий ентузіазм людей, викликаний Його силою та владою. Він часто просив зцілених нічого не казати про це, щоб уникнути бурхливого масового захоплення. Коли навколо Ісуса піднімався ажіотаж, Він непомітно віддалявся зі Своїми учнями в інші місця для служіння.

До кінця земного служіння Христа серед відданих Його послідовників нараховувалося не набагато більше 500 чоловік, яким Він з'явився після воскресіння (*1 Коринтян 15:6*). Ісус піклувався про потреби людей, але Свій дорогоцінний час Він виділив для виховання окремих і «розум розкрив їм, щоб вони розуміли Писання» про Месію, Спасителя світу, про Якого вони повинні будувати свідчити.

Ділитися життям з іншими

Чому Ісус свідомо зосередив Своє життя на порівняно невеликій кількості людей? Хіба Він не прийшов для того, щоб спасти світ? Він трудився для того, щоб звіщати Царство, а це значило знайти людей, які могли б повести до Христа інших людей. Якби Він спонукав народ прямувати за Ним, згодом залишивши їх без належного нагляду й наставлення на духовній дорозі, яку користь це принесло б у Його кінцевій меті?

Люди були готові прямувати ледве не за кожним, хто пообіцяв їм достаток. Шляхетні пориви людей легко пробуджувалися проповідями Ісуса, але вони так само швидко вгасали через тиск релігійної влади, що керували людьми.

Тому Христос шукав тих, хто б вів та зберігав інших в істині. Ісус усві-

домлював мінливість людської природи, так само як і підступництво сатанинських сил, що ополчилися на тих, хто жадає «води живої». Безліч тих, хто впав серцем і спантеличений душею, готові були йти за Христом, але Він не міг забезпечити кожному окремо тієї особистої турботи, якої вони потребували.

Натхненні прикладом життя Ісуса, учні продовжили подібне служіння й у Церкві. Приймавши веління, «щоб у Ймення Його проповідувалось покаяння, і прощення гріхів» (*Луки 24:47*), а пізніше «приймавши силу» Духа Святого, вони не мали страху й побоювання говорити про Христа, про Його рятівну жертву за гріхи світу. Але пам'ятаючи приклад Ісуса, коли Він проводив бесіди з ними наодинці, пояснюючи таємниці Царства Небесного, вони продовжували опікуватися людьми, які нещодавно ввірували, перебуваючи з ними в спілкуванні й наставляючи їх.

Духовні діти

Світ уперто шукає кого-небудь, за ким можна було б іти вслід. Те, що люди будуть за кимсь іти, не викликає ніякого сумніву, але чи буде це людина, що знає дорогу Христа, чи вона буде подібна до них самих, ведучи їх тільки в ще більш похмуру темряву?

На власному прикладі Христос не закликає християн до масових евангелізацій, але до піклування про душі, які жадають духовного хліба. Огляньтеся, і ви побачите, як багато тих, хто тільки починає робити перші кроки із Христом, або тих, хто ослаб дорогою. Всім цим людям потрібний духовний приклад проходження за

Ісусом. «Будьте наслідувачами мене, як і я Христа!», – казав апостол Павло, виховуючи учнів (*1 Коринтян 11:1*). Хто вкаже їм справжню дорогу? Хто підбадьорить їх на шляху?

Сила Духа Святого дана кожному відродженому християнинові. Ви маєте Духа Святого. На ваш духовний шлях Господь приводить людей, які мають потребу у вашій допомозі, у вашому прикладі, у вашій молитві. Найкраща робота завжди відбувається з небагатьма. Краще присвятити рік або два одному або двом людям, які зрозуміють, що значить жити для Христа, ніж витратити ціле життя, дбаючи лише про зовнішню релігійність. Важливо навчитися віддавати своє життя іншим і передавати цю істину своїм учням. У наслідку ваші «духовні діти», побачивши приклад Христа у вас, будуть передавати духовний досвід іншим. Це й було метою життя Христа – непомітне служіння Своїм учням через особисте наставлення й допомогу за простою вечерею або прямуючи через пшеничне поле. Його учні, перейнявши цей досвід, із силою Духа Святого продовжили свідчити й наставляти тих, що ввірували в Христа, в такий же спосіб. Сьогодні ми бачимо плоди цієї праці: наскільки велика

сім'я Божа в усьому світі, і це було досягнуто не великими євангелізаційними кампаніями, а простим свідченням і підтримкою вогню Христового в серцях через особисті наставляння!

Повертаючись до запитання на початку уроку, скажіть, яка мета вашого життя?

Чи віддаєте ви свій час земному і тимчасовому, чи вкладаєте у вічне, допомагаючи іншим прямувати за Христом? Моліться, щоб Господь показав вам людину, яка має потребу почути Добру Звістку вперше, і моліться, щоб силою Духа Святого ви змогли стати добрим свідком такій людині. А може, Господь покаже вам тих, хто потребує духовної допомоги, взірця проходження за Господом через щоденне спілкування з Богом, через регулярне читання Писання, завчання віршів з Біблії, кому потрібна порада в боротьбі зі спокусами, у правильному керуванні фінансами, у здійсненні справ в ім'я Христа... У простому спілкуванні за чашкою чаю ви будете передавати вічні істини, які мають значення в Царстві Божому. Присвятивши себе іншим, ви знайдете благословення й велику радість, бо ваш скарб збирається на Небесах!

Спілкування з Богом

Понеділок <input type="text"/> (дата) <i>Св. Письмо: Матвія 4:18-22; Марка 3:13-19</i>	
Що Бог говорить мені	Як мені чинити
Я молюся за свою родину	
Вівторок <input type="text"/> (дата) <i>Св. Письмо: Марка 4:34; Луки 24:13-27</i>	
Що Бог говорить мені	Як мені чинити
Я молюся за друзів	
Середа <input type="text"/> (дата) <i>Св. П.: Матвія 14:25-31; 16:13-19, 21-23</i>	
Що Бог говорить мені	Як мені чинити
Я молюся за місіонерів	
Четвер <input type="text"/> (дата) <i>Матвія 18:21-22; 26:33-35, 69-75; Івана 21:15-17</i>	
Що Бог говорить мені	Як мені чинити
Я молюся за невіруючих	
П'ятниця <input type="text"/> (дата) <i>Св. Письмо: Дії 11:21-26; 15:35-41</i>	
Що Бог говорить мені	Як мені чинити
Я молюся за владу і начальство	
Субота <input type="text"/> (дата) <i>Св. П.: 1 Коринтян 11:1-2; 1 Тимофія 2:1-2</i>	
Що Бог говорить мені	Як мені чинити
Я молюся за свою церкву	
Неділя <input type="text"/> (дата) <i>Св. Письмо: 1 Солунян 1:17-20, 4:1-7</i>	
Що Бог говорить мені	Як мені чинити
Я молюся за себе	

Частина 3

ХАРАКТЕР УЧНІВ ХРИСТА

Вступ

Бог, Який дає життя і є його джерелом, має повне право на нас, Своє творіння. Він – наш Небесний Батько, і в Нього є право очікувати від нас слухняності й любові. Оскільки ми – Його діти, Він прагне до спілкування з нами.

Христос обрав Собі кількох учнів, не схожих за характером, різних за професією, відмінних у всьому. Він обрав їх, «щоб із Ним перебували» (*Марка 3:14*). Він жадав спілкування з ними й, звичайно ж, готував їх для великих справ. Більшу частину свого часу Христос провів у товаристві учнів, яким розкривав таємниці Царства Божого. Навіть наприкінці земної дороги Ісуса їхній характер був не найкращим. Але Христос, знаючи всі недоліки учнів, говорить їм: «Я полюбив вас» (*Івана 15:9*). Останні 13 уроків оповідають нам про учнів і послідовників Ісуса Христа. Кожен, хто зважився йти за Христом, можливо, впізнає в собі риси одного з тих, хто був з Ісусом. Ми не повинні бути копією когось із учнів, а покликані йти за Самим Христом.

Часто ми маємо неправильне уявлення про християнське життя. Побачивши обдарованого, успішного християнина, ми прагнемо наслідувати його. Здається, що «в чужому саду і трава зеленіша». Коли ми розуміємо, що наші досягнення набагато скромніші, а то й зовсім їх не помітно, ми впадаємо в розпач і перестаємо зауважувати прекрасні можливості, які Бог щодня відкриває для кожного з нас.

Остання серія уроків розкриває нам, що кожен християнин може зростати у вірі та приносити рясний плід для Царства Божого. Пам'ятаймо, що ми покликані служити Христу, а не самим собі.

Текст: Дії 2:1,14, 22-24; 4:8, 10-12

Істина: для росту церкви необхідні люди, які будуть вести за собою людей до Христа

«І Він, отож, настановив одних за апостолів, одних за пророків, а тих за благовісників, а тих за пастирів та вчителів, щоб приготувати святих на діло служби для збудування тіла Христового»

(Ефесеям 4:11-12)

В усі віки для здійснення Свого Божественного задуму Господь використовував простих людей. Перш ніж послати кого-небудь на служіння, Бог спочатку готував Своїх служителів. Коли ми вивчаємо багатьох героїв Біблії, може здатися, що це були якісь особливі люди, які сьогодні вже перевелися. Насправді ж усі біблійні герої були простими людьми. Ці люди не мали якихось особливих здібностей, а лише просто мали велике бажання йти вслід за Господом, і саме завдяки Божій руці стали взірцем для наслідування на всі віки.

Наприклад, Петро був звичайною людиною, що не має особливої освіти. Релігійні лідери того часу зробили спостереження, що він і Іван «люди обидва невчені та прості» (Дії 4:13). Професія Петра також не була чимсь особливим – він був звичайним рибалкою. У характері Петра можна виявити і самовпевненість, і запальність. Але за три з половиною роки Христос відшліфував його характер. І коли в житті цієї звичайної людини почав діяти Дух Святий, після піднесення Христа Петро стає на чолі, щоб вести людей до пізнання Бога.

Час навчання

Книга Дій святих апостолів починається зі становлення Церкви й зі шестя Святого Духа в день П'ятидесятниці, коли Бог дав Своїй Церкві силу для свідчення й служіння. Потім відбувається навернення Павла, який став лідером місіонерського руху в Першій Церкві. Завдяки своїм місіонерським подорожам у країні Середземномор'я Павло став відомий як апостол поган (Римлян 11:13).

Кожний період історії, який ми розглядаємо в Біблії, характерний тим, що Бог ставить Своїх лідерів. Всі їх, так само як і лідерів, що настановляє Бог нині, відрізняють дві спільні риси.

Здатність до служіння. Бог завжди використовував заздалегідь передбачені обставини для підготовки обраних Ним лідерів. Спостереження й дослідження того, як Бог трудився серед Свого народу в минулому, дозволяє нам зробити висновок про те, як Він трудиться серед нас сьогодні. Можливо, вам здається, що у вашому житті немає ніякого плану. Можливо, іноді здається, що життя протікає якось не так, або взагалі

«нічого незвичайного» не відбувається. Але, незалежно від того, що ви думаєте про своє життя, Бог продовжує працювати над вами за допомогою тих обставин, у яких ви перебуваєте, щоб зробити вас такими, якими Він хоче вас бачити.

Здатність виконати свою місію. За їхнім власним визнанням, ні Мойсей, ні Гедеон, ні Єремія не були людьми, що підходять для тої мети, яку Бог поставив перед ними. Можливо, і ви вважаєте, що не впораєтеся з тим, що Господь вам доручає. Але пам'ятайте, що Господь завжди поруч із вами. Петро не був підготовлений до того, щоб вести Церкву, але Бог дав йому цю здатність і силу.

Важливість служіння

(Дії 2:1,14)

Важливість керівництва. До початку Книги Дій відбулося кілька важливих подій. Господа розп'яли, Він воскрес із мертвих. Ісус з'явився багатьом учням. Він говорив їм про Боже Царство. І Він піднісся в небеса на їхніх очах. Без сумніву, Петро питав сам себе: «А що ж далі?» Як тепер їм жити в цьому безбожному світі без Ісуса? Що мало змінитися в його житті після зустрічі з Ісусом? Господь звелів йому, як і решті учнів, проповідувати Євангелію Царства всім людям, але як це здійснити практично? Хто буде організовувати Церкву, про яку говорив Ісус? Хто буде її вести? Так само, як і Петрові, нам часто доводиться шукати відповіді на безліч запитань. Прийти до Христа – це всього лише початок. Але з початком християнського життя з'являється багато різних запитань, на які ми самі не можемо знай-

ти відповіді. Нам також доводиться боротися із численними проблемами й долати побоювання. Нам потрібний помічник, добрий духовний наставник – керівник.

Природа керівництва. Людям властиво створювати ієрархії – чи то діти, які граються в пісочниці, чи директори, які зібралися на нараду – всі виясняють хто старший. І все-таки Ісус не любив такого стану речей. Більше того, Він засуджував його. Лідерів Ізраїлю він називав лицемірами, божевільними, сліпими вождями, побіленими гробами, родом зміїним. Христос дав чудесний урок для лідерів в останній вечір земного життя (*Івана 13:14-17*). Бути християнським керівником – це насамперед навчитися служити, навчитися бути меншим, бути в підпорядкуванні (*Марка 10:42-45*). Багато хто з учнів часто намагалися зайняти «перше місце», але Ісус постійно нагадував про те, що важливіше служити іншим. Тепер же, коли Церква очікувала, що буде відбуватися далі після піднесення Господа, Петро вже не шукав можливості бути першим.

Три фрази з 2-ого розділу Дій можуть засвідчити, що було причиною того, чому Петро встав у день П'ятидесятниці. Перше: він був свідком того, що Бог стримав Свою обіцянку й дав силу згори апостолам «коли ж почався день П'ятдесятниці» (*вірш 1*). Друге: замість того, щоб намагатися встати самому, Петро встав «із Одинадцятьма» (*вірш 14*). І третє: в нього тепер були інші мотиви, бо «всі вони однодушно знаходилися вкупі» (*вірш 1*). У день П'ятидесятниці Петро усвідомив, до чого Господь його

вів, бо Бог наділив Церкву силою згори для виконання покладеного на неї завдання – нести Євангелію про розп'ятого й воскреслого Спасителя усьому світу.

Здібності лідера

(Дії 2:22-24; 4:8, 10-13)

У Євангеліях ми бачимо, як Петро різко виявляв свій характер і виділявся серед усіх учнів, але в Діях ми бачимо вже іншу людину зі зміненим характером, готову послужити іншим. На прикладі Петра ми можемо визначити якості християнського керівника.

Суспільне визнання. Петро відкрито і сміло проповідував Добру Звістку про Христа в день П'ятидесятниці (Дії 2:14, 22-24). Він показав, що є керівником, коли вирішив устати й відкрито казати про Христа. Сім тижнів тому він відрікався, що взагалі знав Христа, але тепер він відкрито свідчив. Визнання іншими лідерських здібностей людини – важливий аспект у керівництві. Він не рвався бути керівником, але його служіння й дари підтримали інші апостоли.

Божественний вияв. Завдяки дії Божої сили Петро й Іван роблять чудо незабаром після дня П'ятидесятниці (Дії, 3 розділ). Це чудо стало доказом Божої дії в житті Петра. Навіть якби всі люди обрали його на роль керівника одногосно, у нього не було б успіху без доказів із Божого боку, що саме Бог поставив його.

Христос насамперед. Петро звертав увагу людей не на себе, а на Христа (Дії 4:8, 10-13). Петро вже усвідомив, що істинним керівником є не він, а Христос. Саме від Христа він навчився не звеличувати себе. Навіть зробивши явне чудо, він звеличує не себе, а Христа (Дії 3:12,16).

Служіння разом з іншими. В 2-ому розділі Петро встав з Одинадцятьма, в 3-ому розділі – з Іваном. Трудитися самому дуже складно, нікому дати пораду, спрямувати і підтримати. Для керівника є дуже важливим моментом виховання собі заміни й підготовки інших до служіння. Сатана шукає всілякі шляхи, щоб зупинити служіння Господа на землі, і ймовірність падіння висока саме тоді, коли ви самі.

Рішучість. Петро встав сміливо (Дії 4:13). Незважаючи на свої слабкості й недоліки, Петро вирішив діяти. Навіть коли він перебував перед впливовими релігійними керівниками у Єрусалимі, його сміливість була очевидною.

Уявіть собі, якби учні після вознесіння їхнього Вчителя повернулися додому до своїх колишніх занять. Вони б усе ще знали істину, але не змогли б поділитися нею з іншими. Хто б доніс Євангельську звістку до нас? Але коли справою керує Бог, все відбувається за задумом Господнім. Бог послав Церкві силу згори, а Петро став керівником, щоб служити Христу й вести до Нього людей. А яка ваша роль у Царстві Небесному?

Спілкування з Богом

Понеділок <input type="text"/> (дата) <i>Св. Письмо: Дії 1:1-11</i>	
Що Бог говорить мені	Як мені чинити
Я молюся за свою родину	
Вівторок <input type="text"/> (дата) <i>Св. Письмо: Дії 1:12-26</i>	
Що Бог говорить мені	Як мені чинити
Я молюся за друзів	
Середа <input type="text"/> (дата) <i>Св. Письмо: Дії 2:1-13</i>	
Що Бог говорить мені	Як мені чинити
Я молюся за місіонерів	
Четвер <input type="text"/> (дата) <i>Св. Письмо: Дії 2:32-40</i>	
Що Бог говорить мені	Як мені чинити
Я молюся за невіруючих	
П'ятниця <input type="text"/> (дата) <i>Св. Письмо: Дії 2:41-47</i>	
Що Бог говорить мені	Як мені чинити
Я молюся за владу і начальство	
Субота <input type="text"/> (дата) <i>Св. Письмо: 1 Петра 5:1-11</i>	
Що Бог говорить мені	Як мені чинити
Я молюся за свою церкву	
Неділя <input type="text"/> (дата) <i>Св. Письмо: Матвія 16:3-19</i>	
Що Бог говорить мені	Як мені чинити
Я молюся за себе	

Текст: Дії 3:1-4,7-8; 1 Івана 4:7-11

Істина: мотив християнина для служіння – любов

«Улюблені, – любім один одного, бо від Бога любов, і кожен, хто любить, родився від Бога та відає Бога!»

(1 Івана 4:7)

Наприкінці Другої світової війни земля була виснажена. Посиротілі діти вмирали на вулиці з голоду. Холодним ранком на одній з вулиць міста маленький хлопчик вткнувся носом у скло пекарні. Він спостерігав за тим, як пекар діставав з печі цілий лист свіжої випічки. Хлопчина навіть перестав кліпати, спостерігаючи за кожним рухом пекаря. Це помітив солдат, що проходив повз пекарню.

- Хочеш їх скуштувати? – запитав він хлопчика.

- Ще б пак! – видихнув хлопчисько.

Солдат зайшов до крамниці, купив з десяток ще гарячих булочок і віддав пакет хлопчикові. Той подякував чоловікові й уже було зібрався йти, як раптом обернувся й запитав: «Дядьку, а ви, випадково, не Бог?».

Божа любов

Біблія навчає нас, що ми найбільш схожі на Бога саме тоді, коли робимо що-небудь у любові. Більше того, Бог хоче, щоб ми не просто робили щось, ґрунтуючись на любові, Він хоче, щоб ми жили в любові. «...Поводьтесь в любові, як і Христос полюбив вас, і видав за нас Самого Себе, як дар і жертву Богові на приємні пахощі» (Ефесян 5:2).

Ми знаємо, що означають слова «поводитися» і «любов», але чи розуміємо ми, що значить «поводьтесь в любові?»

Деякі носять при собі фотографії своїх дітей або онуків, щоб показати, що вони їх люблять. Вони готові говорити про них і поділитися цією радістю з кожним! Якщо хлопець полюбив дівчину, то, як би він не намагався, не зможе мовчати про це. Таким чином, «поводитися в любові» означає щось більше, ніж час від часу виявляти свою любов. Це швидше радість і насолода від того, що ви можете виявити до когось Божу любов, яка постійно горить у вашому серці. Це те, що ви любите найбільше на світі!

Іван описує любов, як ніхто інший з новозаповітних письменників. Він і його брат Яків спочатку були рибалками, поки Ісус не покликав їх (Матвія 4:19; Марка 1:17). Іван залишив усе, кинув сіті й пішов за Ісусом. І саме він пише Євангелію, що більше за інші говорить про любов і співчуття; у ньому Іван називає себе учнем, «якого любив Ісус» (Івана 13:23).

Ще одна відмінність, що ставить Івана окремо від інших апостолів, – він жив довше за всіх із них. Саме

Йому належить остання книга Нового Заповіту – Об’явлення. Уже після того, як всі інші апостоли були замучені, Іван продовжує писати про Божу любов, особливо у своєму Першому посланні. Більше того, він – єдиний з апостолів, хто присутній із Христом з перших днів Його служіння до самого хреста, всі інші учні розбіглися. Якщо Петра можна назвати видатним керівником ранньої церкви, то Івана можна сміло назвати письменником і розповсюджувачем християнської любові.

Пізнання Божої любові (Дії 3:1)

Незабаром після дня П’ятидесятниці «Петро та Іван на дев’яту годину молитви йшли разом у храм». Із цього простого твердження видно, що в Івана в серці була любов до людей (він ішов разом з Петром), і любов до Бога (вони йшли в храм). Усього кілька днів тому Іван, як і інші учні, отримав дар Духа Святого, а також йому було дано для служіння те, що багато хто бажав би мати – влада й сила. Але коли люди отримують владу, то часто використовують її з корисливою метою. Сила часто псує як тих, хто нею володіє, так і тих, ким керують сильні. Люди часто використовують силу для того, щоб принижувати, кривдити, перемагати й навіть знищувати інших. У результаті таких дій люди часто виявляються в становищі, коли їх більше ніхто не любить, ніхто не шанує. Найсумніше те, що це псує людину зсередини. Але сила та влада може мати позитивний бік, якщо вона нерозривно пов’язана з любов’ю.

У день П’ятидесятниці на учнів зійшла сила згори. Саме завдяки цій посланій Богом силі група людей, які сумнівалися, перебували на грані розчарування, розпачу, перетворилася на активних виконавців Господнього доручення. Адже вони отримали обіцяного Богом Духа Святого, Котрий наділив їх силою згори! Але для чого ж їм була потрібна ця сила? Чи отримали вони її для того, щоб просто «на душі полегшало»? Ні! Вони отримали цю силу для того, щоб свідчити світові про Ісуса Христа! Ця сила дала їм здатність задовольняти потреби людей і ділитися з ними Звісткою Євангелії про Ісуса Христа, яка дає волю. Протягом попередніх трьох років Іван мав можливість бачити цю силу в дії, і дозволив любові Ісуса наповнити його.

Ким був Іван до зустрічі з Ісусом. За своїм характером Іван був людиною неспокоїною. Він разом зі своїм братом Яковом отримав ім’я «сини громові» (Марка 3:17). Іван був людиною, що не виявляла терпіння стосовно інших людей. Досить згадати той приклад, коли Іван із Яковом запропонували Ісусові, щоб вогонь зійшов з неба та знищив самарійське місто, яке не захотіло їх прийняти (Луки 9:51-56). На той момент у ньому виявилось мало турботи й любові до людей.

Ким був Іван під час служіння Ісуса. Петра, Якова й Івана можна назвати найближчими учнями Христа, бо вони були свідками більшої кількості особливих подій у житті Ісуса, ніж інші дев’ять (Луки 8:51; 9:28; Марка 14:32-33). У багатьох випадках Іван чув слова й бачив справи Ісуса, про які не знали інші учні, то-

му з життя Івана можна зробити висновок, що спілкування з Ісусом змінило його.

Ким був Іван після того, як Ісус його змінив. Уявіть собі старого чоловіка, якому понад вісімдесят років. Він ослаб, погано бачить, важко пересувається. Його руки постаріли, обличчя змарніло. Але все-таки його дух горить сильно і яскраво, як ніколи раніше. Дух Святий сходить на нього, він схиляється над невеликим старим столиком, опускає перо в чорнильницю й записує Євангелію. Він записує натхненні Богом слова, завдяки яким він згадає події шістдесятирічної давнини, коли ще перебував з Ісусом. Час не зміг спотворити його спогадів, він не відвів своєї уваги від Бога і Його Царства. Ворог душ людських не зміг вплинути на його серце. Записуючи слова Євангелії через шістдесят років після подій, описаних в 3 розділі Книги Дій, Іван каже про себе: 1) як про учня, якого любить Ісус; 2) як про людину, що любить Ісуса. Саме завдяки Ісусові Іван навчився любити людей, яких колись не сприймав.

Вияв Божої любові (Дії 3:2-4)

Перше чудо, що відбулося після дня П'ятидесятниці, показує, наскільки людина має потребу в Божій любові й наскільки Його любові досить для задоволення будь-якої потреби людини. Коли Петро й Іван ішли в храм для поклоніння Богові, до них звернувся кривий (кульгавий), просячи милостині. Він сидів біля воріт, які називалися «Красними», тобто «красивими». Історичні згадки про ці ворота підтверджують

їхню красу й велич. Більша їхня частина складалася із бронзи, яку привозили з Коринта. Більше того, ці ворота були прикрашені чистим золотом. Сонячного дня ворота переливалися сяючим блиском і їх було видно за багато кілометрів. Й отут, під величним творінням рук людських, поруч із такою пишнотою й красою, перебувала людина, яка страждала через свою фізичну ваду.

Людина, що потребує Божої любові. У цих віршах ми бачимо доказ того, що Божа сила може зціляти. Людина отримала фізичне зцілення, але пам'ятайте, що людина може знайти зцілення в будь-якій сфері свого життя. Зверніть увагу на опис цієї людини.

1. Нужденний від дня народження. «Кривий був з утроби своєї матері». Поміркуйте, наскільки трагічною була доля цього чоловіка. Він ніколи не міг стояти, ходити й тим більше бігати і гратися з іншими дітьми. Він постійно мав потребу в чийсь допомозі, щоб його переносили. Все, що він міг – просто просити милостиню. Подібно до цієї людини, ви також були народжені кривими, хоча, можливо, фізично ви повністю здорові. Але кожна людина народжується духовно кривою.

2. Нездатний усвідомити найважливішу потребу. Коли він побачив Петра й Івана, він дивився на них, «сподіваючися щось дістати від них». Він хотів отримати що-небудь, щоб прожити цей день. Він зовсім не думав про вічне.

3. Непомітний для тих, хто проходив мимо. Люди, що йшли до храму, проходили повз цю людину «щоденно». Можливо, його присут-

ність стала для них настільки ж звичним явищем, що вони навіть не зауважували ні його самого, ні його прохань про допомогу. Нехай же ця людина служить для вас нагадуванням, що скрізь, де ви буваєте, можуть перебувати люди, які переживають труднощі або навіть трагедію. Іноді це виявляється у фізичних недоліках, як, наприклад, у цього кривого. Але більша частина нужденних людей виглядає цілком здоровими, і при цьому тисячі й тисячі людей хворі духовно, їм потрібна зустріч із Богом.

Люди, здатні поділитися Божою любов'ю. Важливо також відзначити, якими якостями володіли апостоли, що змінили долю кривого. Що особливого в них було?

1. Спілкування з Богом. Петро й Іван ішли в храм для молитви. Їхнє спілкування з Богом не закінчилося святкуванням П'ятидесятниці.

2. Особисте знайомство з Божою силою. Вони сказали кривому: «Подивися на нас!». Їхнє життя вже змінилося після того, як вони зустрілися з Христом, і вони хотіли поділитися цією радістю з ним.

3. Бажання допомогти. В той час, як усі проходили мимо, Петро й Іван побачили нужденного. Незважаючи на те, що вони йшли на молитовне зібрання, вони знайшли можливість приділити час нужденній людині. У цьому можна впізнати характер Хри-

ста, Який завжди чинив у такий спосіб. Незважаючи на Свій постійно заповнений подіями розклад, Ісус завжди знаходив час для допомоги нужденним людям. Головним у всьому служінні Господа були люди, і в житті Петра й Івана це також стало пріоритетом. А у вас є час допомогти нужденним?

Дія Божої любові (Дії 3:7-11)

Побачивши нужденну людину, Іван і Петро здійснили дію. Вони взяли кривого за праву руку, підняли його, і тільки після цього його ноги зміцніли. Християнська любов виявляється не просто на словах, а в дії.

У Христі Бог виявив Свою любов до нас (1 Івана 4:9-10). Бог відкрито виявив Свою любов до всіх людей, коли послав Свого Сина на землю. Господь не боявся прийти до грішних людей і показати Свою любов, тому й «послав Свого Сина вблаганням за наші гріхи».

Як послідовники Христа ми повинні виявляти Божу любов до навколишніх (1 Івана 4:7-8,11). Як у кожній дитині видно гени батьків, так і ми, будучи дітьми Небесного Отця, повинні виявляти Його характер. Тільки народжена від Бога людина може любити так, як це задумав Бог. Тільки людина, що пережила Його любов і прощення, може по-справжньому любити, прощати й допомагати навколишнім.

Спілкування з Богом

Понеділок (дата) *Св. Письмо: Дії 4:1-12*

Що Бог говорить мені

Як мені чинити

Я молюся за свою родину

Вівторок (дата) *Св. Письмо: Дії 4:13-20*

Що Бог говорить мені

Як мені чинити

Я молюся за друзів

Середа (дата) *Св. Письмо: 1 Івана 1:1-10*

Що Бог говорить мені

Як мені чинити

Я молюся за місіонерів

Четвер (дата) *Св. Письмо: 1 Івана 3:1-12*

Що Бог говорить мені

Як мені чинити

Я молюся за невіруючих

П'ятниця (дата) *Св. Письмо: 1 Івана 3:13-24*

Що Бог говорить мені

Як мені чинити

Я молюся за владу і начальство

Субота (дата) *Св. Письмо: 1 Івана 4:12-21*

Що Бог говорить мені

Як мені чинити

Я молюся за свою церкву

Неділя (дата) *Св. Письмо: 1 Івана 15:9-17*

Що Бог говорить мені

Як мені чинити

Я молюся за себе

Текст: Дії 4:32-37; 11:21-24

Істина: Божу працю підтримують вірні люди, які готові щедро жертвувати

«Нехай кожен дає, як серце йому призволяє, не в смутку й не з примусу, бо Бог любить того, хто з радістю дає!»

(2 Коринтян 9:7)

Багато молодих людей починають більше цінувати своїх батьків, коли дорослішають самі. Це не означає, що батьки не мають ніяких недоліків, але вони люблять своїх дітей. Вони намагаються навчити дітей розрізняти добро і зло, чинити правильно.

На жаль, у сучасному світі поняття «батько» практично зникає. Якби у вас була можливість перенестися назад, у минуле, наприклад, у вісімнадцяте століття, то ви з подивом виявили б, що переважна більшість посібників з виховання дітей звернені до батька, а не до матері. Але ми живемо в такому світі, де необхідність змушує батьків працювати поза домом. На жаль, багато хто використовує це як виправдання, що не можуть виховувати дітей, тому їхня ключова роль у навчанні дітей навичок і важливих істин для життя перейшла до інших людей. Сьогодні роль батьківства підлягає серйозній загрозі. Чоловіки відходять від відповідальності за свої родини. Таким чином, традиційне розуміння родини і її влаштування піддається постійним нападам і навмисне руйнується. Величезні засоби виділяються державою на підтримку «самотніх» матерів. Але справжнє поняття бать-

ківства будь-якого покоління можна описати одним словом – він жертвує чимсь заради своїх дітей. Для прикладу сьогодні ми подивимося на Варнаву, що воістину може бути названий батьком, бо завжди був готовий пожертвувати і фінансами, і власним часом.

Мотиви жертвовності (Дії 4:32-33)

Петро й Іван були апостолами, які становили керівництво Церкви в перші роки після того, як Ісус здійснив місію зі спасіння людства. Але незабаром і інші віруючі були поставлені Богом кожний на своє служіння для того, щоб Церква росла й розвивалася. Одним із них був Варнава. Він був не тільки людиною з відкритою душею й намагався у всьому бути благословенням для Єрусалимської церкви, але в такі роки він допомагав засновувати нові церкви в Антіохії й інших місцях далеко за межами Єрусалима.

В 4 розділі Книги Дій дається короткий опис того, яким було життя першої Церкви. Після ряду подій, описаних у другому розділі, і зцілення, що описано в третьому, величезна кількість людей приєдналася до Єрусалимської церкви, і це стало

причиною того, що вона стикнулася з деякими труднощами. Присвятивши себе Христу, люди продовжували жити в безбожному світі, де було присутнє і розчарування, і нерозуміння, і ворожість, і безліч інших перешкод. Не так просто виявилося ділитися Доброю Звісткою з навколишніми.

Варнава подав приклад жертвовності, гідний наслідування. У цих віршах ми можемо виявити, як мінімум, п'ять причин, чому церква так багато жертвувала. Причини, про які йде мова, можуть стати добрими мотивами для нашої жертвовності на Божу справу й у наші дні.

Віра. Єрусалимська церква складалася з відроджених, визволених від гріха, вільних у Господі людей. Приймаючи Божий дар, ці люди тепер бажали ділитися з іншими, приносячись плід. Подумайте про ті благословення, які Бог дав вам. «Благословенний Бог і Отець Господа нашого Ісуса Христа, що нас у Христі поблагословив усяким благословенням духовним у небесах» (*Ефесян 1:3*). Вони вірили в Месію, і що людина може прийти до Господа тільки через віру в Ісуса.

Єдність. Християни Єрусалимської церкви «мали серце одне й одну душу». Так, по суті кожний з них відрізнявся від інших, але в них було одне життя, отримане від Бога. Завдяки цьому дарунку кожний, незалежно від свого віку, походження, освіти, забезпеченості або будь-якої іншої відмінності, став частиною одного цілого. Вони зустрічалися всі разом як родина, і воістину вони були такими в Богові – братами й сестрами однієї родини.

Спілкування. «В них усе спільним було». Спільне – означає «те, що належить усім», а не одній людині. Спільні не тільки статки, але й навички, здібності, бажання виконувати доручене Христом. Інакше кажучи, перша церква була сповнена почуттям спільності, єдності. Це спілкування було чимсь більшим, ніж вітання й міцні рукостискання. Їхня спільність допомагала кожному діяти від імені один одного, збирати й розподіляти їхнє майно.

Сила у свідченні. «І апостоли з великою силою свідчили про воскресення Ісуса Господа». Віруючі не тільки мали віру, єдність і спілкування. Їхнє нове життя в Христі виявлялося в тому, що в них змінилося ставлення до матеріальних цінностей (вони продавали маєтки й приносили в церкву виручені гроші). Але дуже важливим було те, що метою їхнього життя стала присвята себе свідченню про Христа.

Благодать. «І благодать велика на всіх них була». Для того, щоб відчутти Божу благодать, необхідно розуміти, що ми абсолютно не заслуговуємо того, щоб Господь щось робив для нас. Але коли ми вчимося жертвувати – або комусь, або церкві – ми переставо ставити собі запитання «а чи гідний він цього подарунка з мого боку?».

Благодаті ми вчимося від Господа, віддаючи іншим те, чого вони не заслужили. Виявляючи благодать і любов, ми зможемо жертвувати з більшим бажанням.

Приклад жертвовності (Дії 4:34-37)

Принцип, описаний в 4-му розділі Дій – повна протилежність сьогоднішнього

нішньої філософії «все мені». Віруючі першої церкви йшли на величезні жертви для того, щоб задовольнити потреби тих, хто цього потребував. Вони навіть продавали свої маєтки, щоб місія Церкви – свідчення світу про Христа – тривала й розвивалася.

Мати все спільне було добровільним рішенням кожного члена церкви. Хоча жертвували всі, одна людина, Варнава, або Йосип, зробив щось особливе. Лука написав про нього для того, щоб показати приклад жертвності. Пізніше, досліджуючи Книгу Дій, ви зможете виявити, що цей же чоловік виступав на захист новонаверненого Павла (Дії 9:27), був пастирем новонавернених серед поган в Антіохії (Дії 11:22). Йому було довірено передати допомогу нужденним (Дії 11:30), він взяв Павла для служіння (Дії 11:25) і виховував його. Господь обрав його й Павла для місіонерського служіння (Дії 13:2), він виховав Івана Марка як служителя (Дії 15:39). Зверніть увагу на деякі риси характеру, які супроводжують його щедрість.

Він був добре відомий у церкві. «Прозваний» – означає «той, хто отримав ім'я» – для цього його повинні були знати. Апостоли, спостерігаючи за його життям, дали йому ім'я, і воно не було «Іван, що завжди спізнюється» або «Сергій, що завжди чимсь незадоволений». Варнава справді був людиною, яку можна наслідувати, бо він прямував за взірцем Христа.

Він утішав інших. Значення його імені – «син потіхи». Він був людиною, що втішає навколишніх. Оче-

видно, що Лука написав про вчинок Варнави для того, щоб звернути увагу інших на його приклад. Варнава встав на захист Павла, коли всі інші його боялися. Пізніше Єрусалимська церква обрала Варнаву для подорожі в Антіохію й допомоги в створенні там нової церкви серед поган.

Він був Левитом. З огляду на успішне служіння Варнави в Єрусалимі, а потім і в Антіохії, він цілком міг стати найбільш відомим проповідником у всій Сирії. Але чому він присвятив своє життя? Замість того, щоб заспокоїтися й спокійно служити на одному місці, він шукає можливості виховувати учнів у різних місцях. І коли Павло, учень Варнави, став більше відомий, і його служіння більше поширилося, Варнава не заздрих, а продовжував йому допомагати й підтримувати його. Варнава залишається вірним своєму покликанню, виконуючи волю Божу.

Він був родом з Кіпру. Незважаючи на те, що Варнава не був родом з Єрусалима, він щиро й самовіддано піклувався про Єрусалимську церкву. Він не допускав, щоб його служіння було обмежене тільки територією, звідки він був родом. Багато хто мав довідатися про його Господа.

Він погодився змінити своє життя. Варнава продав свою землю, таким чином відмовившись від усього, що зв'язувало його з минулим життям. Навіщо він це зробив? Вірш 34 каже нам, що це було зроблено для задоволення потреб християн. Тому можна зробити висновок, що Варнава любив не гроші або матеріальні речі, а людей. Можливо, це й було однією

з причин, чому Бог обрав його на таке служіння. Як Христос присвятив Себе Своїм учням, так і для Варнави виховання учнів було пріоритетом усього життя.

Бажання жертвувати (Дії 11:21-24)

Через якийсь час після П'ятидесятниці почалися переслідування християн. Першою жертвою став Степан. Ці обставини були поштовхом до розсіювання християн по всьому узбережжю Середземного моря (Дії 8:1). Деякі з них вирушили на північ на більше ніж на 600 кілометрів, в Антіохію Сирійську, і проповідували язичникам (Дії 11:19-20). Велика кількість людей увірувала, і ця новина досягла церкви в Єрусалимі. Тому керівники Єрусалимської церкви послали Варнаву в Антіохію. Коли він прибув туди й побачив дію Божої благодаті, він дуже зрадів, і підтримував їх, закликаючи зберігати вірність Богові.

Незважаючи на те, що тут про гроші нічого не мовиться, Варнава продовжував жертвувати – він віддавав свій час, віддавав усього себе. Його приклад показує, що необхідно для жертвості.

Здатність бачити Божу дію. Варнава, «як прийшов і благодать Божу побачив, звеселився». Він зміг побачити, що відбувається, і визначити, що ще необхідно, що він може пожертвувати, щоб Божа справа розвивалася ще краще. Звідки у Варнави цей унікальний дар? Церква бачила його здатність оцінювати ситуацію, визначати потреби. Тому вона вирішила послати в Антіохію саме його, і він був готовий трудитися на-

віть у незнайомому місці. Пізніше, у Дії 13 розділі ми бачимо, що Дух Святий спонукав церкву в Антіохії відокремити Варнаву й Савла для місіонерського служіння. Таким чином, у Варнави можна побачити надзвичайну здатність – він завжди хоче йти туди, куди Бог його скеровує. Таке проходження за Господом і Його керівництвом вимагає відданого серця, наповненого любов'ю до свого Господа.

Підбадьорення. Коли Варнава побачив, що Господь робить в Антіохії, він «звеселився». Він радів з віруючими й підбадьорював їх. Іноді підбадьорення – найкращий подарунок, який ви можете дати людині. Однією з рис характеру Варнави було вміння підтримувати й утішати. Він умів бачити дію Божої благодаті в житті людини, незважаючи на різні недосконалості в самій людині. Не звертаючи уваги на слабкість характеру Івана Марка, Варнава взяв над ним шефство й допоміг йому стати служителем. Він підбадьорював, утішав, піднімав і підтримував, щоб ніхто не зупинився, не знесилився дорогою.

Переконування. Варнава «переконував усіх триматися Господа». Слово «переконував» означає «перестерігав, закликав, умовляв». Але цікаво, що в цьому випадку не мовиться просто про слова. Використане у цьому місці грецьке дієслово також має на увазі, що людина, що перестерігає й закликає до дій інших, сама перебуває поруч із ними й чинить так само. Вона перебуває поруч, щоб підтримати й допомогти. Варнава був чудовим наставником, що на власному прикладі показував, як йти вслід за Христом.

Приклад. Про Варнаву сказано, що «він добрий був муж, повний Духа Святого та віри». Він насправді був зрілою людиною, що заслуговує довіри, прекрасним служителем церкви. Більше того, багато з людей приєдналися до церкви саме завдяки його жертвості й турботі. Батьки вчать своїх дітей на власному прикладі, як чинити. Коли наші діти малі, то вони мають потребу в нашій підтримці, і навіть якщо вони, наприклад, захочуть купити нам подарунок, їм доведеться звертатися до нас за грошима. Вони вчаться любити, піклуватися й навіть виявляти своє невдоволення від батьків. Людина, що отримала прощення гріхів, також має потребу в тому,

щоб їй показали взірць того, як іти за Господом. Що Господь очікує від неї? Як виявляти Божу любов до інших? Чим допомогти нужденним? Як зростати в пізнанні Господа й пізнати Його волю? Чому присвятити своє життя?

Господь наділив нас Своєю любов'ю, пізнанням про Нього. Він дає нам безліч можливостей брати участь у служінні, жертвуючи й фінансово, і часом, і силами. Навколо нас є ті, хто має потребу в підбадьоренні, розраді, і ті, кому необхідно навчитися іти за Христом. Моліться за те, щоб учитися й жертвувати, і виховувати навколо себе учнів Христа, приносячи добрий плід.

Спілкування з Богом

Понеділок <input type="text"/> (дата) <i>Св. Письмо: Дії 5:1-11</i>	
Що Бог говорить мені	Як мені чинити
Я молюся за свою родину	
Вівторок <input type="text"/> (дата) <i>Св. Письмо: Дії 5:17-32</i>	
Що Бог говорить мені	Як мені чинити
Я молюся за друзів	
Середа <input type="text"/> (дата) <i>Св. Письмо: Дії 5:33-42</i>	
Що Бог говорить мені	Як мені чинити
Я молюся за місіонерів	
Четвер <input type="text"/> (дата) <i>Св. Письмо: Дії 6:1-7</i>	
Що Бог говорить мені	Як мені чинити
Я молюся за невірних	
П'ятниця <input type="text"/> (дата) <i>Св. Письмо: 2 Коринтян 8:1-9</i>	
Що Бог говорить мені	Як мені чинити
Я молюся за владу і начальство	
Субота <input type="text"/> (дата) <i>Св. Письмо: 2 Коринтян 8:10-24</i>	
Що Бог говорить мені	Як мені чинити
Я молюся за свою церкву	
Неділя <input type="text"/> (дата) <i>Св. Письмо: 2 Коринтян 9:6-12</i>	
Що Бог говорить мені	Як мені чинити
Я молюся за себе	

Текст: Дії 6:5-15

Истина: незважаючи на протистояння зі світом, свідчення про Христа веде до зростання Божих церков

«А Господа Христа святить у ваших серцях, і завжди готовими будьте на відповідь кожному, хто в вас запитає рахунку про надію, що в вас, із лагідністю та зо страхом»

(1 Петра 3:15)

Давид Лівінгстон був дуже освіченим і високопрофесійним лікарем із Шотландії. Від місіонера Роберта Моффатта він почув такий вираз: «Ясним ранком в Африці можна спостерігати, як у небо підноситься дим від тисяч сіл, де ще ніколи не проповідувалося ім'я Господа Ісуса Христа». Ця фраза настільки торкнулася серця Давида, що він вирушив в Африку. Випробування, труднощі і благословення його подорожі Лівінгстон описав у щоденниках, опублікованих пізніше за назвою «Місіонерські подорожі». Лівінгстон проповідував про Христа, лікував хворих і складав перші в історії карти Африки. Він настільки довго не підтримував зв'язку із зовнішнім світом, що видавництво однієї газети найняло розвідника Генрі Стенлі, щоб той знайшов Давида або хоча б довідався, що з ним трапилось.

Генрі Стенлі, за своїм власним визнанням, був людиною грубою і нечестивою. Але зустріч із Лівінгстоном змінила його життя. У 1872 році у своєму щоденнику «Як я знайшов Лівінгстона» Стенлі писав: «4 місяці й 4 дні я жив з ним в одній хатині, плавав в одному човні, ми ді-

лили намет, але я не виявив у ньому жодного недоліку. Вирушаючи в Африку, я був сповнений забобонів стосовно релігії й, можливо, був найбільшим скептиком у всьому Лондоні... Але крок за кроком, бачачи смиренність Лівінгстона, його богобоязливність, його ретельність і щирість, бачачи, як він просто й тихо робить свою справу, я став християнином. І це притому, що він навіть не намагався мене змінювати!»

Після смерті Лівінгстона, в Африку йому на заміну вирушив інший місіонер. Хочете знати, хто це був? Генрі Стенлі! Він зустрів людину, вплив якої перетворив грішника, що гине, у щирого місіонера.

Вірність свідчень

(Дії 6:5-7)

Степан, диякон першої церкви, мав подібний вплив. Його любов до Бога й вірність Йому також так вплинула на чоловіка, що перебував поруч, що той став місіонером. Коли Єрусалимська церква переживала сплеск росту під керівництвом Петра й Івана, апостоли вирішували питання турботи про потреби людей. Вони вирішили, що церкві необхідні поміч-

ники, які зможуть взяти на себе частину турбот – розподіляти їжу й матеріальну допомогу. Тому після деякого часу для цього завдання було обрано сімох чоловік. Одним з них був Степан.

Вся суть *Книги Дій* укладена у *вірші 1:8*: «Та ви приймете силу, і Дух Святий злине на вас, і Моїми ви свідками будете в Єрусалимі, і в усій Юдеї та в Самарії, та аж до останнього краю землі». Бог сотворив чудеса й привів велику кількість людей до Христа через Степана й через інших християн у Єрусалимі й за його межами. Роль Степана, описану у двох розділах Дій, важко переоцінити. Він став сполучною ланкою між описом історії церкви в Єрусалимі й поширенням Доброї Звістки цілим світом, про що оповідають нам розділи 8-28. Згадка в *Дії 7:58* про майбутнього місіонера тільки підкреслює роль Степана як «мосту» для цих подій. Яким описує Степана Лука, коли вперше згадує про нього?

Сповнений віри. Степан був щиро віруючою людиною. Віра відіграє важливу роль у посвяченні кожного християнина. Більше того, ваше християнське життя не могло початися із чогось іншого, крім віри. Іван писав: «Кожен, хто вірує, що Ісус – то Христос, той родився від Бога» (*1 Івана 5:1*). І ходячи щодня із Христом, ви ростете у вірі. Степан був «повний» віри. Його життя було віддане Богові, він виявляв свою віру в кожній справі. Сказати про когось, що він «повний віри та сили» можна тільки тоді, коли його життя й розум перебувають під керівництвом Христа, коли Він контролює емоції, мо-

раль, фінанси, всі внутрішні й зовнішні аспекти життя цієї людини. Це відбивається на способі її життя.

Сповнений Святого Духа. У Степані було видно ознаки цілковитого самовладання. Це відбивалося й на його поведінці, і на всіх справах, які він робив. Без сили Духа Святого ви не зможете свідчити, прощати своїх кривдників. Для людей, які бачили життя й учинки Степана, було очевидно, що в його житті діє й живе Бог.

Підтриманий молитвою. Його служіння й свідчення підтримували молитвою й інші християни (*Дії 6:6*). Свідком Христовим може бути кожний! Для цього не потрібне обов'язкове навчання, особливі здібності для спілкування з людьми або чудове знання богослов'я. Для свідчення досить знати простий факт, що Христос спас вас від гріхів і дав вам дар вічного життя. Але щоб іти й свідчити, ви потребуєте Божої підтримки. Ось для чого потрібна молитовна підтримка.

Підтриманий іншими. Інші Божі свідки – диякони, апостоли й уся церква – оточили Степана. Завдяки підтримці з боку братів і сестер Степан виявляв сміливість і прагнення свідчити. Хто підтримує вас у свідченні, або кому ви допомагаєте свідчити? Ви не зможете виконувати подібне служіння на самоті. Моліться за тих, хто буде поруч із вами виконувати цю нелегку працю.

Готовий свідчити. Степан не був апостолом, він просто був одним із помічників. Але, незважаючи на це, він свідчив про Христа. Він розумів, що це служіння повинен нести кожний віруючий. Диякони дали можли-

вість апостолам більше перебувати в Слові, бо вони стали слугами, які несли Добру Звістку іншим людям і займалися іншими обов'язками, дбаючи про потреби людей у церкві: «І росло Слово Боже, і дуже множилося число учнів у Єрусалимі».

Сила свідчення

(Дії 6:8-10)

Слово «свідок» має два значення. Воно може означати людину, що була свідком якоїсь події, або ж того, хто свідчить іншим про істину, яку він знає, пережив і в якій абсолютно впевнений. У другому значенні ново-заповітне слово «свідок» походить від слова «мученик». Перші християни настільки безстрашно несли Євангелію світу, що слово «свідок» набуло значення людини, готової пожертвувати заради цього навіть власним життям. Таким чином, вираз «свідка Степана» можна перекласти як «мученика Степана» (Дії 22:20). Крім того, це ж грецьке слово було використано й у Дії 1:8. Степан був прекрасним взірцем того, яким повинен бути свідок.

Зразок для навколишніх (вірш 8). Степан був взірцем християнської віри «між народом». Ви можете бути взірцем і підтримкою для інших християн. Щирість і чесність у взаєминах з людьми, доброта й турбота стосовно навколишніх, чистота взаємин, сумлінне виконання покладених на вас завдань, вірність у служінні – все це є взірцем для навколишніх.

Проголошення істини (вірш 9). Степан не обмежував свою працю для Господа турботою про нужденних або навіть здійсненням чудес.

Він також відкрито свідчив у синагогах Єрусалима. Із прочитаного вірша стає ясно, що Степан мав спілкування здебільшого з людьми з інших країн, і можна припустити, що й сам він не був родом з Єрусалима. Але Степан не мовчав, а відкрито говорив про Христа.

Мудрість у словах (вірш 10). Степан не тільки знав Слово Боже, але й був упевнений у Божій силі, що виявлялася в його житті. Можливо, не багато християн сьогодні свідчать, тому що або недостатньо знають Біблію, або не знають, як застосовувати ці знання у своєму житті щодня, а може, давненько не бачили у своєму житті вияву Божої сили, бо не виділяють часу для пізнання Бога.

Бажання свідчити

(Дії 6:11-14)

Степан виявився вірним захисником віри й істини. Сповнений Святого Духа, він говорив з таким розумінням, мудрістю й упевненістю, що його аргументам не міг протистояти ніхто. Але все-таки, чи могло сильне протистояння змусити його замовчати? Так, проповідувати людям, які тебе слухають, просто, а що якщо слухачі тебе принижують?

Бажання, незважаючи на несправедливе ставлення (вірші 11, 13-14). Коли люди, які протистояли Степанові, не змогли протистояти його аргументам, вони підкупили лжесвідків. Вони були готові на будь-які, у тому числі брудні способи, щоб змусити цю людину замовкнути. Але навіть наявність такого протистояння не зупинила Степана.

Бажання, незалежне від переслідувань (вірш 12). Книга Дій вказує

на те, що християни мали повагу серед народу (Дії 2:47), що люди прославляли Бога, бачачи все, що робили апостоли (Дії 4:21). Але в той час, коли простий народ тишився проповіді Євангелії, релігійні лідери обурювалися через це й забороняли апостолам проповідувати (Дії 4:1-3). Очевидно, супротивникам Євангелії вдалося підняти простий народ проти Степана, але навіть ці дії стали ще однією можливістю надати йому кафедру для однієї із найкращих проповідей у Новому Заповіті.

Сяюче свідчення (Дії 6:15)

Хоча синедріон заборонив віруючим проповідувати, учити й зціляти людей в ім'я Ісуса, це не зупинило апостолів. Вони продовжували нести Євангелію про Ісуса Христа, надаючи людям можливість змінити своє життя й знайти життя вічне. Господь через Духа Святого спрямовував Степана й зміцнював його у свідченні. Спасіння грішників – це воля Бога (Івана 6:40). Ось деякі практичні уроки, які можна взяти зі свідчення Степана.

Від вас очікують, що ви щось скажете. Погляди всіх у синедріоні були

спрямовані на Степана, вони хотіли бачити, що він скаже і як. Що ви говорите, коли ваша віра піддається нападкам? Чи розповідаєте ви й словами, і ділами про вашу віру в Господа?

Ви повинні покладатися на Божу силу. Степану було що сказати, але обставини були дійсно складними. Його схопили й привели в синедріон – у те саме місце, де судили і засудили Самого Ісуса Христа. Але в житті Степана була явною Божа присутність. Якщо ви будете мати спілкування з Господом, Він буде скеровувати вас і говорити Духом Святим через вас.

Нехай Ісус буде головною темою ваших розмов. Нехай Ісус буде центром ваших слів, як це видно з проповіді Степана (Дії 7).

Моліться за можливість свідчити, і Господь покаже вам, як ви зможете виконати Його волю через свідчення. «І оце та відвага, що ми маємо до Нього, – що коли чого просимо згідно з волею Його, то Він слухає нас. А як знаємо, що Він слухає нас, чого тільки ми просимо, то знаємо, що одержуємо те, чого просимо від Нього» (1 Івана 5:14-15).

Спілкування з Богом

Понеділок

(дата) *Св. Письмо: Дії 7:1-16*

Що Бог говорить мені

Як мені чинити

Я молюся за свою родину

Вівторок

(дата) *Св. Письмо: Дії 7:17-36*

Що Бог говорить мені

Як мені чинити

Я молюся за друзів

Середа

(дата) *Св. Письмо: Дії 7:37-50*

Що Бог говорить мені

Як мені чинити

Я молюся за місіонерів

Четвер

(дата) *Св. Письмо: Дії 7:51-60*

Що Бог говорить мені

Як мені чинити

Я молюся за невіруючих

П'ятниця

(дата) *Св. Письмо: Дії 8:1-13*

Що Бог говорить мені

Як мені чинити

Я молюся за владу і начальство

Субота

(дата) *Св. Письмо: Дії 8:26-30*

Що Бог говорить мені

Як мені чинити

Я молюся за свою церкву

Неділя

(дата) *Св. Письмо: 1 Івана 4:1-11*

Що Бог говорить мені

Як мені чинити

Я молюся за себе

ПАВЛО: ПРОПОВІДЬ СЕРЕД СВОГО НАРОДУ Й ЗА МЕЖАМИ БАТЬКІВЩИНИ

УРОК
31

Текст: Дії 9:3-20; Римлян 9:1-3

Істина: прагнення поділитися Доброю Звісткою з людьми, що гинуть, – природний вияв духовно відродженої людини

«Бо ж слово про хреста тим, що гинуть, – то глупота, а для нас, що спасаємось, – Сила Божа!» (1 Коринтян 1:18)

Навернення Павла, що описане в Книзі Дій, стало великою подією в Біблійній історії. Після свого навернення Павло став настільки прагнути до того, щоб його народ навернувся до Христа, що молився за них, плакав і робив усе від себе залежне, щоб здійснити задумане. Тринадцять послань із двадцяти семи книг Нового Заповіту написані апостолом Павлом. Більше того, він став лідером місіонерського руху, що триває й у наші дні й буде тривати до часу повернення Ісуса Христа.

Переслідування християн, що призвело до страти Степана, розсіяло Єрусалимську церкву. Одним із затятих прихильників цього переслідування був Савл із Тарса, що пізніше став носити ім'я Павло. Він переслідував християн навіть в інших містах. Але Бог зупинив його й привів до служіння благовістя.

Навернення – початок служіння іншим (Дії 9:3-6)

Навернення Павла був настільки важливою подією, що Лука в Книзі Дій згадує про це тричі. Також у Діях записані місіонерські подорожі постола Павла. Його навернення змінило все його життя, і в ньому з'явилося бажання нести звістку про спа-

сіння іншим. Його біографія свідчить про те, що ваше навернення до Бога також має стати основою для вашого прагнення нести Євангелію іншим людям.

Збентеженість людини, що гине. Незважаючи на те, що Павло був людиною досить набожною, його віра не була здатною змінити його серце. Чому? Бо він не мав живого спілкування з Богом, він жив за певними обрядами і ритуалами, але не за волею Божою. Однак не існує правил або ритуалів, які давали б людині можливість спілкуватися з Богом. Тому тільки через Христа людина може мати зв'язок з Богом.

Серце, готове служити. Першими словами Ісуса, коли Він з'явився Павлові дорогою в Дамаск, були «чому ти Мене переслідуєш?». Вони мали таке ж значення, як і слова Бога до Адама в Едемському саду: «Де ти?» (Буття 3:9). Те ж запитання Бог продовжує задавати кожному з нас і сьогодні – у якому стані твоє життя? Зустрівшись із живим Христом, Павло ставить Йому два запитання: «Хто Ти, Пане?» і «Чого, Господи, хочеш, щоб я вчинив?». Решту свого життя Павло присвятив виконанню Божого заклику.

Покаяння душі. Покаяння в гріхо-ві – дуже важлива частина спасіння. Ісус сказав Павлові: «Трудно тобі бити ногою колючку!». Павло протривав Богові і Його діям. У той момент Павло віч-на-віч зустрівся з наслідками свого гріха й непокори Богові.

Смиренність освіченої людини. Павло упав, «затрусившись та налякавшись». Він уже не був гордим і самовпевненим. Тепер він побачив себе слабким і мізерним грішником.

Спасіння грішника. «Уставай», – сказав Бог Павлу. Це ж слово Він каже і кожному з нас, коли ми отримуємо спасіння. У світлі, що осяяло Павла згори, він зміг бачити одного тільки Христа, і більше нікого... Із цього моменту він розумів, що буде служити одному тільки Господу!

Покликання – сила для служіння іншим (Дії 9:10, 15-16)

Ананію, учневі Христа, було дане завдання донести Павлові послання про мету його покликання. Небажання Ананія виконувати дане йому доручення можна зрозуміти. Павло був людиною досить відомою через свою запопадливість у справі переслідування християн, він заарештовував їх і кидав до темниці. Але Господь сказав, що зараз Павло молиться – це є одним з головних доказів істинності навернення людини. Відроджений християнин розуміє керівництво Боже й зростає в Христі через молитву й вивчення Його Слова.

Покликання, про яке Бог говорив Павлу через Ананія, складалося із двох частин: 1) ким Павло був; 2) що йому належить зробити.

Вибрана посудина. Навернення – це зміна стану людини на відмінний від колишньої форми життя. Павло був навернений з юдаїзму в християнство. У ньому зародилася жива віра, що спонукувала його до дій в ім'я Господа.

Той, хто несе ім'я Христа. Служіння Павла полягало в тому, щоб звіщати ім'я Господа «перед народами (і язичниками), і царями, і синами Ізраїля». Здебільшого аудиторія слухачів Павла складалася з поган, які не знали Бога Ізраїлевого. Пізніше Павло назве себе проповідником, учителем і апостолом поган (1 Тимофія 2:7; 2 Тимофія 1:11). Другою частиною його служіння були царі. Йому належало проникнути в середовище правителів того часу, середовище тих, хто мав величезний вплив і владу. Читаючи Книгу Дій, зверніть увагу, що Павло знову й знову з'являється перед лицем проконсулів, начальників, правителів, полкових тисяцьких і навіть самого кесаря. По-третє, Павло служив Ізраїлеві. Незважаючи на те, що язичники й правителі були більше сприйнятливі до Доброї Звістки, Павло вважав, що він повинен усе більше й більше проповідувати серед свого народу.

Обов'язок – мотивація для служіння іншим (Дії 9:20; Римлян 9:1-3)

Молитви Павла є виявом щирості його бажання й почуття обов'язку проповідувати своєму народу. Він постійно молиться не тільки за спасіння всього Ізраїля й усіх людей (Римлян 11:26), але й за кожного юдея, з яким стикався у своєму слу-

жінні. Він писав: «Кажу-бо я вам, поганам: через те, що я апостол поганів, я хвалю свою службу, може як викличу заздрість у своїх за тілом, і спасу декого з них» (Римлян 11:13-14). Він прагнув, щоб юдеї побачили, як язичники знаходять радість і надію через прощення, що змінює їхнє життя й дає їм можливість спілкуватися з Богом Авраама, Ісаака й Якова. Він сподівався, що бачачи це, його народ зрозуміє, що до Бога веде віра, а не справи. Можливо, це привело б їх до покаяння й спасіння. Почуття відповідальності й обов'язку стосовно свого народу яскраво виявлялося в житті Павла.

Свідчення (Дії 9:20). Після свого навернення Павло став свідчити: 1) «зараз»; 2) «про Ісуса»; 3) «у синагогах», тобто в тих місцях, де було більше людей.

Співпереживання (Римлян 9:1-2). Чи переживаєте ви за людей, які вмирають, залишають цей світ, так і не довідавшись про Христа? Чи дбаєте ви про їхнє майбутнє? Чи хвилює вас стан невіруючих людей? Церква була покликана щиро піклуватися про людей, які не знають Бога. А навіщо існує ваша церква? Навіщо стали християнином ви? Чи горить у ва-

шому серці бажання бачити, як грішники каються? У Христа це бажання було. У Павла теж. Моліться, щоб Дух Святий спонукував вас до турботи про грішників.

Праця (Римлян 9:3). Турбота Павла про спасіння інших не була просто сильним бажанням. Він трудився заради цього й робив усе, що від нього залежало. Глибина його турботи й переживання за навколишніх підкреслена тим, що він згоден навіть «бути відлучений від Христа», якщо це допоможе врятувати юдеїв, «рідних мені тілом». Чи знаєте ви, хто поруч із вами ще має потребу в Христі? А що ви робите для того, щоб вирішити це питання?

Павло був переконаний, що коли людина прийме Христа, життя її зміниться й матиме сенс. Якщо ви переживаєте які-небудь труднощі у вашому житті, принесіть до Господа ваші проблеми. Людина сама не в змозі вирішити ті ситуації, які постійно виникають. Їй потрібний Бог, Який скерує на правильну дорогу і дасть мир душі. Але при цьому Господь закликає віруючих у Нього до служіння тим, хто потребує почути звістку про надію. Довіртеся Господу Ісусові Христу у всьому, і ви знайдете радість!

Спілкування з Богом

Понеділок <input type="text"/> (дата) <i>Св. Письмо: Дії 9:1-20</i>	
Що Бог говорить мені	Як мені чинити
Я молюся за свою родину	
Вівторок <input type="text"/> (дата) <i>Св. Письмо: Дії 9:21-30</i>	
Що Бог говорить мені	Як мені чинити
Я молюся за друзів	
Середа <input type="text"/> (дата) <i>Св. Письмо: Дії 22:14-24</i>	
Що Бог говорить мені	Як мені чинити
Я молюся за місіонерів	
Четвер <input type="text"/> (дата) <i>Св. Письмо: Івана 4:4-15</i>	
Що Бог говорить мені	Як мені чинити
Я молюся за невіруючих	
П'ятниця <input type="text"/> (дата) <i>Св. Письмо: 2 Коринтян 11:5-15</i>	
Що Бог говорить мені	Як мені чинити
Я молюся за владу і начальство	
Субота <input type="text"/> (дата) <i>Св. Письмо: 2 Коринтян 11:18-32</i>	
Що Бог говорить мені	Як мені чинити
Я молюся за свою церкву	
Неділя <input type="text"/> (дата) <i>Св. Письмо: 1 Коринтян 9:16-27</i>	
Що Бог говорить мені	Як мені чинити
Я молюся за себе	

Текст: 1 Коринтян 15:3,7; Дії 15:12-19; Якова 1:21

Істина: істинна віра приводить до праведного життя

«Чи хочеш ти знати, о марна людино, що віра без діл – мертва?»
(Якова 2:20)

Дорога спасіння – найважливіша з усіх, котрими ви ходили або будете ходити, бо тільки вона приведе вас до вічного дому. Дорога спасіння дійсно є дорогою широкій віри. Тільки проблема полягає в тому, що сьогодні багатьом дорогам дають дуже схожі імена. Чи доводилося вам бачити людину, що шукала дім на перехресті проспекту Миру й вулиці Шевченка в місці, де вулиця Миру перетинається із проспектом Шевченка? Якщо у звичайному житті така плутанина може призвести тільки до втрати часу або перенесення зустрічі на інший час, то тільки уявіть, до чого може призвести подібна помилка в питанні пошуку дороги віри і які наслідки це буде мати?! Але що таке дорога віри?

Усе в Біблії перебуває в абсолютній гармонії. Можливо, ви ще плутаєтеся в питаннях віри й справ, але й те, і інше має місце в біблійному вченні.

Віра, що підтримує праведне життя (1 Коринтян 15:3-7)

Протягом 150 минутих років спостерігалися постійні суперечки між групами людей, які дотримувалися одного з цих двох напрямів. Одні стверджували, що справи підніма-

ються над вірою. Їх часто піддавали за це критиці, бо вони більше концентрувалися на соціальних програмах і приділяли мало часу питанню особистого спасіння. Люди ж, які вдавалися в протилежну крайність, також зазнавали критики – за те, що, приділяючи дуже багато уваги питанню особистого спасіння, не дбали про фізичні потреби людей. До цього протистояння було залучено багато місіонерських організацій і деномінацій.

Послання Якова було написано для того, щоб допомогти нам зрозуміти співвідношення між вірою і ділами, й наставити нас на «просту дорогу віри». Так, центральною істиною Євангелії є виправдання благодаттю через віру. Тільки Ісус може дати спасіння, а віра – єдина дорога, щоб прийти до Нього. Прагнення жити праведно не дасть вам спасіння, але, як пише Яків, праведне життя буде наслідком спасіння.

Яків недвозначно каже про те, що справи є наслідком істинного спасіння. Він наголошує на практичному аспекті християнства. Наприклад, Павло, що у свій час намагався оправдати себе через виконання релігійних обрядів і через справи, виявив, що ніхто не може отримати виправдання в такий спосіб. Яків же,

що був знайомий із чистим і безгрішним життям Ісуса Христа, наголошує на зовнішніх виявах віри в нашому щоденному житті.

У Посланні Якова ми читаємо про те, що праведне життя є відбитком глибокої віри. Його послання було написано після того, як через переслідування, які почалися зі смерті Степана, розсіялася Єрусалимська церква. Павло, що переслідував церкву, вже навернувся до Христа. Тоді як Павло проходив навчання й очікував Божого часу, щоб розпочати місіонерську працю, Яків став пастором Єрусалимської церкви, а також служив і віруючим, що перебували в розсіюванні.

Віра на твердій основі. Яків був братом Господа Ісуса (*Матвія 13:55; Марка 6:3*). Чи були для вас взірцем і натхненням ваші старші брат або сестра? Можливо, батьки або вчителі закликали вас наслідувати їх, і це було важко. Але тільки уявіть, якби вашим старшим братом був Ісус Христос! Він ніколи не сказав і не зробив нічого поганого. Усе, що Він робив, було просто досконалим. Яків особисто бачив і чув те, чого багато хто ніколи не бачив. Він знав Господа ще до того, як Ісус приступив до відкритого служіння людям. Він знав, що Ісус дійсно живе так, як навчає. В Якова був унікальний досвід того, що таке праведне життя.

Віра, народжена з воскресінням. *1 Коринтян 15 розділ* наводить незаперечні докази воскресіння Христа. Одним з них є безліч свідків цієї події. Серед списку цих свідків, які особисто бачили Христа по Його воскресінні, був Яків. Ця зустріч повинна була змінити розуміння Яковом

Христа як Господа. Яків бажав бачити докази віри, а не просто вірити. Можливо, саме тому, коли Петро був звільнений з темниці, він попросив: «Сповістіть про це Якова...» (*Дії 12:17*). *Дії 15* дозволяє припустити, що Яків був людиною, яку цікавили не стільки слова, скільки докази й факти. Тому Яків прагнув бачити докази зміни життя людини, яка стверджувала, що її гріхи прощені.

Прийняття Божої праці серед поган (*Дії 15:12-19*)

Те, що відбувалося в *Дії 15* було наслідком місіонерської подорожі Варнави й Павла. Після того як Варнава й Павло розповіли про те, що багато юдеїв відкинули Євангелію, але до Христа прийшло багато поган, виникла суперечка. Чи можуть язичники отримати спасіння? Якщо так, то чи повинні вони ставати юдеями? Яків був пастором Єрусалимської церкви й організував зібрання, щоб вирішити ці питання. Варнава й Павло були скеровані Антіохійською церквою, щоб особисто розповісти про те, що робить Бог серед поган.

Мова із владою. Яків закликає братів до розмірковування й, послаючись на Писання (*Дії 15:13-17*), вказує їм на Божий задум (*вірш 18*). Коли Яків почав говорити, всі інші його слухали. Він був рідним братом Христа й свідком воскресіння. Історики стверджують, що його називали «Яків благочестивий» і характеризують як старого молільника на колінах, бо на його одязі були дірки в ділянці колін, а на самих колінах були мозолі. Яків говорив про основні принципи Божої дії. Юдаїсти говорили язичникам: «Якщо ви не обріже-

теся за звичаєм Мойсеєвим, то спаситися не можете» (Дії 15:1). Але при цьому вони ігнорували один очевидний факт: ці язичники вже були спасенні. Бог уже спасав поган, і для цього Йому не було потрібно чийого дозволу. Бог діє на підставі Свого Слова й Своєї волі.

Правильне судження (вірш 19). На підставі почутого від Варнави й Павла, а також Слова Божого, більше не було про що говорити, крім як закликати новонавернених поган жити праведно (вірші 20-29). Останніми словами Якова був заклик до збереження моралі (стосовно ідолів і перелюбу) і християнської любові (не робити іншим зла).

Доктринальні підстави для праведного життя (Якова 1:21)

Ви спасенні благодаттю, а не ділами. Яків стверджує, що спасіння – це те, що робить Бог, а не людина (Дії 15:13-18). Але він відкрито заявляє про те, що на дорозі віри є місце й справам. Він написав новозаповітне послання, щоб попередити кожного з нас про спокусу піти помилковою дорогою, яка веде до погибелі. Дозвольте Христу, Який вас спас, змінити й ваше життя. Ваше праведне життя, повне справ, має бути підтвердженням вашої віри в Христа.

Ви повинні відділитися від світу. Гріх має настільки руйнівну силу, що нам варто триматися від нього якнайдалі. Ви повинні максимально уникати ситуацій, у яких гріх має можливість заволодіти вами. Не варто наближатися до гріха, для того щоб «визначити», наскільки ви «духовно сильні» або «зросли». Також уникайте обставин, коли потрібно йти на компроміс із вашою вірою або переконаннями. Яків навчає, що ви повинні жити праведним життям перед іншими – це головна тема всього його послання. У житті християнина поступки цьому світу й гріхові можуть стати пасткою, якщо людина погоджується «залишити собі» навіть маленький гріх. Людині здається, що вона все ще контролює ситуацію, але це з кожною секундою стає набагато складніше, ніж вона думає. Коли ж людина розуміє, що відбувається, то, як правило, вже занадто пізно. Яків попереджає, що вчинений гріх спотворює образ Христа в житті християнина й не дає Йому діяти в цій людині.

Пам'ятайте, що чим ви ближчі до Бога, тим більше у вашому житті мають виявлятися плоди Духа Святого (Галатів 5:22-23). Праведне життя, що складається з добрих справ – це робота Духа Господнього у вас. Нехай ваше життя свідчить про любов Христову людям, що навколо вас.

Спілкування з Богом

Понеділок

(дата) *Св. Письмо: Дії 15:12-21*

Що Бог говорить мені

Як мені чинити

Я молюся за свою родину

Вівторок

(дата) *Св. Письмо: Якова 1:22-27*

Що Бог говорить мені

Як мені чинити

Я молюся за друзів

Середа

(дата) *Св. Письмо: Якова 2:1-13*

Що Бог говорить мені

Як мені чинити

Я молюся за місіонерів

Четвер

(дата) *Св. Письмо: Якова 2:14-26*

Що Бог говорить мені

Як мені чинити

Я молюся за невіруючих

П'ятниця

(дата) *Св. Письмо: Якова 3:1-12*

Що Бог говорить мені

Як мені чинити

Я молюся за владу і начальство

Субота

(дата) *Св. Письмо: Якова 4:1-12*

Що Бог говорить мені

Як мені чинити

Я молюся за свою церкву

Неділя

(дата) *Св. Письмо: Якова 5*

Що Бог говорить мені

Як мені чинити

Я молюся за себе

Текст: Дії 13:4-5; 15:36-41; 2 Тимофія 4:9,11

Істина: якщо ви зупинилися на дорозі проходження за Господом через якісь обставини, просіть в Господа сили, і Він відновить вас

«Уважай на самого себе та на науку, тримайся цього. Бо чинячи так, ти спасеш і самого себе, і тих, хто тебе слухає!»

(1 Тимофія 4:16)

Кожний з нас робить вчинки, які ми хотіли б забути. Ніхто з нас не застрахований від помилок. Одні вчинки ми намагаємося приховати, але інші стають предметом споглядання з боку друзів або навколишніх. Часто, роблячи неправильно, ми почуваємо себе самотніми й навіть відкинутими. Чи траплялося вам почувати себе в становищі, коли ви зробили щось не так і всі дивляться тільки на вас? Навіть вибрані Божі слуги допускали у своєму житті вчинки, які зупиняли їх у духовному рості.

Варнава й Павло несли служіння в Антіохії. Після року проповіді в Антіохії вони відправили матеріальну допомогу до Єрусалима, бо там був голод. Вертаючись в Антіохію для продовження свого служіння, Варнава й Павло здійснили місіонерську подорож язичницькими країнами. Із собою вони вирішили взяти Івана Марка, але той з якихось причин вирішив повернутися. Можливо, його налякали зовнішні труднощі або щось інше перешкодило йому йти за своїм Господом, проповідуючи Євангелію. Це було причиною того, що Павло більше не

хотів брати його із собою. Хоча Іван Марко й вернувся з півдороги під час місіонерської подорожі, але, звичайно, не здався у своїй вірі. Він продовжив служити Господу й у кінцевому результаті приніс багато користі й Петрові, й Павлові, й іншим християнам: через кілька років, отримавши настанови Варнави (Дії 15:39), а пізніше Петра (1 Петра 5:13), Іван Марко подолав страх та інші свої труднощі й довів, що він може вірно служити Господу. І наприкінці життя Павла Марко навіть був йому помічником (Колоссян 4:10). Якщо ви оступилися або допустилися яких-небудь помилок в житті, то нехай життя Марка буде взірцем для вас.

Підготовлений у родині християн (Дії 12:11-12)

Іван Марко був юнаком. Уперше ми його зустрічаємо в 12 розділі Дій, коли описується звільнення Петра з темниці. Незважаючи на те, що тут тільки згадується ім'я Івана Марка, ці вірші дають чудовий опис дому, в якому він ріс і виховувався.

Дім, де збиралися учні. Марія, мати Марка, надала свій будинок для

того, щоб учні могли цілу ніч молитися за звільнення Петра. З подальшої оповіді стає очевидним, що цей будинок належав їй, і звільнений Ангелом апостол знав, що саме тут церква буде зібрана для молитви.

Дім, де збиралася жива церква. Цікаво поміркувати, свідком яких подій у Єрусалимі був Іван Марко. Адже добре відомо, наскільки сильний вплив чинить родина на розвиток характеру дитини. Саме в родині формується поняття цінностей, закладається бажання досягти успіху та з'являється прагнення створити міцну сім'ю. На вас покладена відповідальність правильно виховати ваших дітей, сформувати їхній характер, особливо беручи до уваги, наскільки нав'язують нашим дітям, та й нам самим, мислення сучасного суспільства й світські сумнівні цінності. Яке місце у вашій родині займає духовне виховання? Якому ставленню до Бога, до церкви, до Біблії вчать вас діти, спостерігаючи за вашим життям?

Дім, побудований на молитві. Оскільки дім Марка був місцем молитви, для нього було чудом, як Бог постійно відповідав на молитви Своїх дітей. Марко бачив, що молитва була сполучною ланкою з Богом, і завдяки цій розмові віруючі служили й один одному, і тим, хто ще не знав Господа. Молитва стала основою для служіння в житті перших християн. У щиро віруючій родині молитва буде основою для всього, що б вони не робили, бо саме молитва допоможе й батькам, і дітям знайти правильну дорогу, незважаючи ні на темряву, у якій вони можуть опинитися, ні на відстань, на яку могли віддалитися.

Вихований місіонерами (Дії 13:4-5,11)

Марко був запрошений брати участь у першій місіонерській подорожі до поган. В Антіохійській церкві, де служили Варнава й Павло, був присутній місіонерський дух, і віруючі розуміли, що Дух Святий закликає Варнаву й Павла до особливої праці. Саме завдяки членам Антіохійської церкви язичницький світ довідався про Ім'я Христове. Можна сказати, що Антіохійська церква стала центром християнського місіонерства.

Місіонерський план був простий – іти містами і проголошувати звістку Євангелії в першу чергу в юдейських синагогах. Якщо юдеї не приймали цієї звістки, місіонери зверталися до поган. Оскільки Марко був родичем Варнави (*Колосян 4:10*), і також ще тому, що нести Євангелію одному у ворожий світ нелегко, групі була необхідна допомога. Маркові запропонували приєднатися до місіонерів помічником.

Можливість навчатися у великих учителів. Перша місіонерська команда складалася із трьох чоловік: Варнави, що був уже відомою фігурою в першій церкві, Павла, репутація якого швидко росла, і Марка, що був «учнем», який спостерігав і навчався. Як би вам сподобалося сидіти біля ніг таких великих учителів, як Варнава й Павло, протягом навчального року?!

Можливість особисто бачити дію могутньої Божої руки. Антіохійська церква завжди знала про місіонерське служіння братів і допомагала їм, як могла. Марко ж мав можливість стати учасником цих подій. Він ба-

чив, як Господь діяв через братів, коли вони, незважаючи на перешкоди, виконували волю Божу.

Сумний учинок (Дії 15:35-41)

Група місіонерів вирушила з Антіохії в Кілікію – портове місто в 25 кілометрах у південно-західному напрямку. Звідти вони вирушили на вітрильному судні до Кіпру – рідного острова Варнави. Виголосивши проповіді у Саламіні, вони вирушили до острова Пафи, де група також мала певні успіхи в служінні. Потім вони направилися на північ до Пергії, що знаходилася в Памфілії. На цьому етапі, а з якої причини, Лука не пояснює, Іван Марко залишає групу й вирушає назад до Єрусалима (Дії 13:13).

Рішення Марка залишити друзів на півдорозі, принаймні, як це бачив Павло, стало перешкодою для подальшої спільної праці. Більше того, коли брати готувалися до другої місіонерської подорожі, Варнава наполягав на тому, щоб Іван Марко знову пішов з ними, а Павло був налаштований категорично проти. Таким чином, Марків учинок став причиною розбрату. Його рішення й нездатність завершити першу місіонерську подорож привели до декількох сумних наслідків.

Марко отримав репутацію людини, що не доводить справи до кінця. Через несподіваний вихід Марка зі складу місіонерської групи Павло вирішив не ризикувати успіхом другої місіонерської подорожі й не покладатися на людину, що підвела їх у першій мандрівці. Маркові не вистачало рішучості.

Марко став перешкодою для праці. Варнава у свій час поручився за

Марка. Коли ж той залишив місіонерське служіння, Варнава, швидше за все, був розчарований. Більше того, до вчинку Марка в Книзі Дій постійно мовиться «Варнава й Павло» (наприклад, Дії 13:7), тобто Варнава в цій групі вважався лідером. Але після цієї події, коли Павло очолив місіонерську працю, Лука пише «Павло й колишні при ньому» (Дії 13:13).

Марко став причиною розділення між братами. Павлові й Варнаві довелося розійтися через вчинок Івана Марка. Коли людина залишає Божу працю, це може здатися їй не такою вже й страшною справою. Можливо, Марко просто занудьгував за домом, або втомився, або злякався труднощів. Але незалежно від того, якими були його мотиви, вчинок Марка мав серйозні наслідки.

Повернення до праці (2 Тимофія 4:9,11)

Можливо, ми б і не почули більше про Івана Марка, якби не Варнава. Він бачив, що цьому молодому братові необхідна підтримка, настанови й поради. Варнава приділив йому досить часу для виховання, щоб Марко став істинним учнем Христа й більше не відступав назад у служінні й вірі. «Тож Варнава взяв Марка, і поплинув до Кіпру» (Дії 15:39).

Як часто в нашому житті не вистачає таких людей, як Варнава, які, залишивши все, віддадуть нам необхідний час, щоб підтримати і спрямувати. Якщо подібне траплялося і з вами, коли ви зупинялися на дорозі проходження за вашим Господом, або ви бачили когось із ваших братів чи сестер у церкві, що потребують

підбадьорення, моліться, щоб Бог дарував таку людину, як Варнава, або приділіть трошки свого часу для наставляння й підтримки когось.

Завдяки настановам Варнави, а пізніше й Петра (*1 Петра 5:13*), Павло знову звернув свою увагу на Івана Марка. Служіння Марка з Варнавою і Петром приносило свої плоди в житті вже зміцнілого у вірі брата. Петро пережив подібне до того, що переживав Марко. Він теж колись звернув з дороги, але любов Господа відновила віру Петра. Петро, ділячись і порадами, і досвідом із Марком, допоміг юнакові знайти своє місце для служіння Царству Божому.

Живучи в цьому гріховному світі, ми змушені щодня боротися із гріхом. Якщо ми не маємо тісного зв'язку з нашим Господом, то

схильні приймати неправильні рішення і спотикатися. Наше спілкування з Христом готує наше серце й розум до правильних дій. Живлячись від Слова Божого, розмовляючи з Отцем через молитву й підтримуючи дух учнівства з вашими наставниками, ви будете твердо стояти у вірі!

Пізніше Павло неодноразово вдався до допомоги Марка (*Колосян 4:10, Филимонові 23; 2 Тимофія 4:11*). Як ви бачите, Господь використав цього юнака навіть для служіння Павлу, хоча через нього апостолові поган і Варнаві довелося розійтися в служінні. Іван Марко – чудовий приклад того, як долати всі перешкоди, позбуватися того, що заважає йти вслід за Господом, і бути вірним у ходінні перед Богом до кінця свого життя!

Спілкування з Богом

Понеділок <input type="text"/> (дата) <i>Св. Письмо: Дії 12:1-12</i>	
Що Бог говорить мені	Як мені чинити
Я молюся за свою родину	
Вівторок <input type="text"/> (дата) <i>Св. Письмо: Дії 12:13-25</i>	
Що Бог говорить мені	Як мені чинити
Я молюся за друзів	
Середа <input type="text"/> (дата) <i>Св. Письмо: Дії 13:1-13</i>	
Що Бог говорить мені	Як мені чинити
Я молюся за місіонерів	
Четвер <input type="text"/> (дата) <i>Св. Письмо: Дії 13:14-26</i>	
Що Бог говорить мені	Як мені чинити
Я молюся за невіруючих	
П'ятниця <input type="text"/> (дата) <i>Св. Письмо: Дії 14:1-7</i>	
Що Бог говорить мені	Як мені чинити
Я молюся за владу і начальство	
Субота <input type="text"/> (дата) <i>Св. Письмо: Дії 14:8-18</i>	
Що Бог говорить мені	Як мені чинити
Я молюся за свою церкву	
Неділя <input type="text"/> (дата) <i>Св. Письмо: Галатів 6:1-10</i>	
Що Бог говорить мені	Як мені чинити
Я молюся за себе	

Текст: Дії 15:30-34,40-41; 16:6-9,25-30

Істина: вірний Богові християнин несе Євангелію в цей світ

«Ідіть по цілому світові, та всьому створінню Євангелію проповідуйте!»
(Марка 16:15)

Коли «Аполо-11» торкнувся поверхні Місяця, Неіл Армстронг відрпортував: «Орел приземлився». Через кілька годин відчинилися двері корабля, і Армстронг ступив на поверхню Місяця. Цей маленький крок людини називають «великим стрибком людства». Але мало хто з вас знає про корабель «Рейнджер-VII», що був на Місяці на п'ять років раніше. Однак саме завдяки йому стало можливим висадження людини.

Перед тим, як відправити на Місяць корабель, її поверхню досліджувалася за допомогою найкращих телескопів, але найдрібнішими деталями, які могли виявити отримані знімки, було тільки те, що за розміром було більше за середній багатопверховий будинок. Усе, що було менше, залишалося загадкою. Ніхто не знав, яка в Місяця поверхня, яку вагу вона може витримати, які там кути схилів, чи є там камені, і якщо так, то які вони за розміром. Яка інтенсивність метеоритного дощу? Чи зможе корабель або людина триматися на поверхні Місяця? Для пошуку відповідей на ці запитання й був відправлений «Рейнджер-VII». За вісімнадцять хвилин до свого падіння «Рейнджер» відправив перший з 4316 прекарних знімків поверхні Місяця. Останній з них було зроблено з

висоти 426 метрів, і на ньому було видно деталі поверхні розміром від 90 см. Було відправлено ще два розвідувальних апарати, які теж були підготовкою до «Армстронгівського стрибка».

Подібно до цих кораблів-розвідників, першопрохідці прокладають дорогу, якою йдуть інші. Часто буває навіть так, що імена першопрохідців залишаються невідомими, а популярність дістається тим, хто йде вслід за ними.

Підготовка до служіння (Дії 15:30-34)

Церкві Христа був даний Дух Святий в день П'ятидесятниці. Незважаючи на переслідування, церква в Єрусалимі росла. Один з переслідувачів, Павло, навернувся, і Господь використав його для поширення Євангелії в язичницькому світі. Частиною завдання церкви було нести Євангелію в кожний куточок. Павло, Сила й інші їхні співробітники стали піонерами у великому місіонерському служінні, що триває й досі.

Сила супроводжував Павла в другій місіонерській подорожі, у яку той вирушив через три роки після першої. Сила – це грецьке ім'я, у якого є латинський еквівалент – Силуан. Більшість дослідників Біблії згоджу-

ються, що в Новому Заповіті всі згадки цих двох імен стосуються тієї самої людини (Дії 15:40; 1 Петра 5:12; 2 Коринтян 1:19; 1 Солунян 1:1). Павло й Варнава у своїй місіонерській подорожі проходили поблизу батьківщини Варнави (Кіпр) і Павла (Тарс у Малій Азії). У другій же подорожі Павло й Сила зіткнулися з необхідністю ухвалення рішення: залишатися їм у межах, уже відомих за місіонерською діяльністю, чи вирушити далі, у ще не досягнуті Євангелією місця. Вони стали першими, хто приніс звістку Євангелії в Європу й навіть далі (Дії 16:6-9). Місіонерське служіння Павла охопило вісімнадцять відомих на той час країн.

Доставка об'єднуючого листа. Без додаткових пояснень Лука згадує Силу в Дії 15:22 серед «мужів проводирів між братами». Контекстом цього повідомлення є зібрання, що очолював у Єрусалимі Яків, на якому Варнава й Павло розповідали про дію Божої руки серед поган. Рада ухвалила, що місіонери разом із Силою, Юдою Варсавою й старшими церкви Єрусалима повернуться в Антіохію з листом, де описане рішення ради, як варто чинити віруючим з поган. Сила й Юда не тільки мали розповісти про те, що вирішила рада, але й пояснити значення листа.

Утвердження церкви. Коли Сила й Юда прибули з листом в Антіохію, церква з радістю прийняла все, що вони передали. Більше того, цим двом «мужам проводирям між братами», відправленим з Єрусалима, настільки сподобалося в Антіохії, що вони вирішили залишитися й послужити місцевій церкві. Церква в Ан-

тіохії була дуже відкритою для місіонерського служіння. Вона була однією із трьох найбільших місіонерських церков першого століття: першою була Єрусалимська церква, другою – Антіохійська, а третьою – Ефеська. Для того, щоб церква була місіонерською, її керівництво мало підтримувати бажання нести Євангелію в світ.

Терпіння в служінні. Сила залишався в Антіохії, незважаючи на те, що інші пішли далі. Можливо, саме ця риса його характеру – рішучість – і подобалася Павлові в роботі з ним.

Наставляння в служінні (Дії 15:40-41)

Вибраний керівником. Чому Павло обрав саме Силу помічником у своїй місіонерській подорожі? Можливо, за той час, який вони провели в служінні, Павло звернув увагу на твердість віри, що мав Сила. Коли вони разом несли служіння в Антіохії, Павло побачив, чому церква в Єрусалимі звернула на Силу увагу. Це була обдарована людина, серце якої Бог наповнював бажанням служити на місіонерському поприщі.

Рекомендований церквою. Павло, а з ним і Сила, був «Божій благодаті братами доручений». Можливо, за вас хтось колись поручався або писав рекомендаційний лист, які отримують все більше поширення в сучасному світі. Наприклад, деякі організації вимагають лист-характеристику з колишнього місця роботи й дуже ретельно його досліджують. Використане тут слово «доручений» говорить про те, що церква була повністю й абсолютно впевнена в Павлові й Силі. Це значить, що вони не про-

сто були доброї про них думки, а у всьому були з ними згодні. У прочитаних нами віршах мовиться, що церква мала згоду з тим, що роблять Павло й Сила.

Напрямок у служінні (Дії 16:6-9)

Коли Павло й Сила входили в галатську країну та Фрігію, вони бачили, як Бог продовжує там трудитися, незважаючи на те, що безпосереднього спілкування із цими віруючому після першої місіонерської подорожі в них не було. Проте, коли вони вирішували, у якому напрямку продовжити свою роботу, вони зіткнулися з певними труднощами. Дух Святий повів їх у напрямку, про який вони навіть не думали. Для початку вони вирушили на північ, а потім на схід, у напрямку до портового міста Троади. Таким чином, місіонери виявилися на межі двох великих частин світу – Азії і Європи. Саме в Троаді Бог виявив їм Свою волю через видіння у сні. Коли Павло із Силою вийшли із Троади, вони попрямували в Європу, несучи звістку Євангелії туди, куди вона ще ніколи не проникала. Вони були першопрохідцями, несучи живу Євангельську віру.

У Бога є певна воля стосовно вас. Для Бога мало значення, у якому напрямку піде ця місіонерська група. Деякі люди вважають, що все життя складається з випадкових подій. Незважаючи на це, Слово Боже досить ясно каже про те, що Божу волю можна упустити, якщо вирушити в протилежному від зазначеного Ним напрямку.

Божу волю іноді непросто довідатися. У Павла й Сили були певні

труднощі з тим, щоб визначити Божу волю. Іноді трапляється, що Божя воля відкривається нам не відразу, а поступово. Якщо у вашому житті вам важко визначити волю Божу, це ще не виходить, що потрібно здаватися, і «нехай буде, як буде». У Павла й Сили також на початку не все було зрозуміло, але їхнє бажання чинити за волею Господа додало їм терпіння бачити, у якому напрямку варто пересуватися.

У визначенні Божої волі дуже важливим є прагнення виконувати цю волю. Найбільше у своєму житті Павло й Сила бажали виконувати волю Божу. В одній зі своїх місіонерських подорожей Павло скаже: «Духа не вгашайте!» (1 Солунян 5:19). Слово «вгашати» означає не звертати уваги, охолоджувати, відкладати або навіть протистояти. Яким би не було прагнення вашого серця, вгашати означає «збивати це полум'я» (Матвія 3:11; Дії 2:3). Павло прекрасно знав, що для того, щоб виконувати Божу волю, потрібно навчитися не противитися керівництву Духа Святого. Як тільки Бог відкрив місіонерам Свою волю уві сні, вони відразу ж вирушили у вказаному Ним напрямку.

Перебування у волі Божій – гарантія успіху. Висновок, до якого прийшли Павло й Сила, простий: краще йти в незвідане, але разом з Богом, ніж іти по протоптаній дорозі, але без Нього!

Труднощі в служінні (Дії 16:25, 29-30)

Можливо, зважаючи на те, що Павло й Сила бачили Божу волю й корилися їй, ви вважаєте, що в них

усе йшло легко. Проповідуючи Євангелію в містах і селищах, вони прийшли у Филипи. Це було одне із центральних міст Македонії (на відстані понад 200 км від Трояди). У Филипах була дуже розвинена землеробська індустрія, видобуток золота, також там перебувала одна з найвідоміших на той час медичних шкіл. Більше того, Филипи перебували на перетині важливих торговельних шляхів Македонії. Чудове місце для нової церкви! І дійсно, у Филипах церква організувалася досить швидко, але робота місіонерів припала по душі далеко не всім у місті.

Що з ними сталося? Незважаючи на те, що вони здійснювали Божу волю, Павло й Сила були заарештовані й кинуті до в'язниці. Причому заарештували їх саме за свідчення про Ісуса Христа, а не за що-небудь інше. Їх засудили й побили. Хоча вони були невинні, їх кинули до «внутрішньої в'язниці», тобто в ту частину в'язниці, що найбільше охоронялася. Це було жахливе місце – вирита глибоко в землі кімната, що перебувала в центрі темниці. Складнішу ситуацію, ніж та, у якій опинилися Павло й Сила, уявити собі досить важко.

Кожний з нас, потрапивши у подібні обставини, почав би замислюватися: «Чому, якщо ми виконуємо Божу волю, з нами відбувається подібне?!».

Якою була їхня реакція? Знаючи, що вони виконують Божу волю й що Бог перебуває з ними, Павло й Сила молилися й співали хвалебні пісні! Вони служили Богові, Який любив їх і віддав за них Своє життя. Господь виявляв до них милосердя, терпіння й прощення. Оскільки Павло й Сила знали свого Господа, їхні серця були переповнені хвалою й подякою.

Кожен із нас служить Тому ж Богові! Він, без сумніву, завжди перебуває поруч із нами, коли ми переживаємо труднощі. Якщо ж ми, переживаючи в скрутному стані, все ще повні подяки й хвали Йому, люди навколо це обов'язково помітять. Та праця, що робив Сила, триває й сьогодні, і буде тривати до дня, коли прийде Господь. Подібно до Сили, ви також є частиною Божого місіонерського служіння. Чи вірні ви Господу так само, як він? Чи берете ви таку ж активну участь у місіонерському служінні через молитву, особисту діяльність або фінансову підтримку?

Спілкування з Богом

Понеділок (дата) *Св. Письмо: Дії 16:1-8*

Що Бог говорить мені

Як мені чинити

Я молюся за свою родину

Вівторок (дата) *Св. Письмо: Дії 16:9-18*

Що Бог говорить мені

Як мені чинити

Я молюся за друзів

Середа (дата) *Св. Письмо: Дії 16:20-36*

Що Бог говорить мені

Як мені чинити

Я молюся за місіонерів

Четвер (дата) *Св. Письмо: Дії 17:1-9*

Що Бог говорить мені

Як мені чинити

Я молюся за невіруючих

П'ятниця (дата) *Св. Письмо: Дії 17:10-20*

Що Бог говорить мені

Як мені чинити

Я молюся за владу і начальство

Субота (дата) *Св. Письмо: Дії 17:21-34*

Що Бог говорить мені

Як мені чинити

Я молюся за свою церкву

Неділя (дата) *Св. Письмо: 2 Коринтян 2:12-17*

Що Бог говорить мені

Як мені чинити

Я молюся за себе

Текст: Дії 16:1-3; 2 Тимофія 1:5-6; 2:1-7

Істина: зростання у вірі приносить плоди як у характері людини, так і в поширенні Євангелії

«Отож, сину мій, зміцняйся в благодаті, що в Христі Ісусі вона!»
(2 Тимофія 2:1)

Один чоловік купив будинок і виявив на задньому дворі дерево. Оскільки була зима, цей чоловік не зміг визначити, що це за дерево. Коли ж прийшла весна, на дереві розпустилося листя й розцвіли прекрасні рожеві квіти. «Чудово! Виявляється, існують квіткові дерева! – подумав хазяїн. – Буде чому порадити влітку». Але ще до того, як йому вдалося насолодитися прекрасними квітами, вони обсыпалися, і чоловікові довелося довго прибирати весь двір. «Яка від цього дерева користь!» – думав він, підмітаючи двір. Під кінець літа господар помітив, що дерево суцільно вкрите зеленими плодами розміром з великий горіх. Він взяв один з них і надкусив. «Фе! – вигукнув він і викинув плід. – Який жадливий смак! Від цього дерева дійсно ніякої користі, потрібно буде його зрубати на дрова». Але оскільки він був сильно зайнятий, дерево ще якийсь час жилося вологою й ловило сонячні промені. А до середини осені на ньому милували око чудові червоно-жовті яблука, до того ж із дивовижним ароматом і смаком.

Для того, щоб дозріти, необхідний час. Це стосується не тільки яблук, але й християн. Вітри випробувань

зривають первоцвіт. Перші плоди часто гіркі й важкі. Але якщо ви будете продовжувати підтримувати й підживлювати дерево свого життя в живлющих водах Божого Слова й удобрювати його святістю, воно принесе «мирний плід праведности» (Євреїв 12:11). Правда ж, приємно перебувати в спілкуванні зростаючих, квітучих, живих християн, які живуть Богом і спілкуванням із Ним?

Ріст. Але в який бік?

Кожний християнин перебуває в стані духовного росту або духовного розпаду. Якщо ви духовно ростете, ваша молитва буде постійною, вивчення Божого Слова – щоденним, ви будете ділитися своєю вірою з іншими, будете любити проповідь біблійної істини. Ви також будете прагнути зберігати святість, постійно міркуючи про те, що Боже, і говорити про це при можливості іншим, бо сила Духа Святого буде діяти через вас.

На противагу цьому, людина, що перебуває в стані духовного розпаду, буде залишатися осторонь від сили Духа Святого. Бруд цього світу псує живу воду. У такої людини час витрачається на різну марноту, а не на молитви й вивчення Біблії. Їй стає «незручно» казати про Христа ін-

шим, і вона часто починає приховувати свою віру. Така людина може продовжувати ходити до церкви, але швидше просто за звичкою. Християнське життя починає сприйматися нею як щось, що «необхідно робити», втрачається щира радість постійного спілкування з Богом.

Сьогодні ви прочитаєте про Тимофія, молодого духовного сина Павла, який послужить для нас прекрасним взірцем Божої дії в житті людини.

3 дитинства ріс у вірі (Дії 16:1:2 Тимофія 1:5)

Перша місіонерська подорож Варнави й Павла мала успіх, але їм також довелося зустрітися і з переслідуваннями. У Лістрі Павла побили камінням, після чого його витягли за місто й викинули, вважаючи мертвим.

Коли Павло із Силою вирушили в другу місіонерську подорож, вони навіть уявити собі не могли, куди вони прийдуть і з ким зустрінуться. Коли місіонерська група проходила через Лістру, благовісники познайомилися з юнаком на ім'я Тимофія. Він приєднався до їхнього служіння. Тимофія став помічником Павла до останнього дня його служіння в справі благовістя. Головним, що так привертало Павла до цього юнака, була жива віра Тимофія та його бажання служити Богові. Біблія оповідає нам, як Господь діяв через Тимофія і як він зростав у вірі завдяки своєму наставникові Павлу.

Будучи ще юнаком, Тимофія уже знав Бога, і його віра зростала з дитинства. Можливо, ви також пережили таке благословення.

Наставляння. Найімовірніше, Тимофія прийняв свідоме рішення іти за Господом під час першої місіонерської подорожі Павла або завдяки свідченню когось із родичів незабаром після нього. Як би воно не було, але в Дії 16:1 Лука називає Тимофія «один учень». На цей час Тимофія був ще дуже молодим. Але, незважаючи на свій вік, він уже присвятив себе на служіння Господу.

Віра. Ім'я «Тимофія» означає «Той, хто шанує Бога» – і він дійсно жив у відповідності зі значенням свого імені. Його віра, незважаючи на те, що була молода, вже давала чудові плоди. Завдяки цьому ми знаємо, що Бог не дивиться на вік людини. Це тільки в сучасному суспільстві важко знайти роботу, якщо ти старший п'ятдесяти або молодший двадцяти. Для Господа вік не має значення. Він дає можливість молодому трудитися поруч із людьми похилого віку. Бог бачить серце, відданість і присвяту людини й веде її до духовного процвітання.

Сімейний спадок. Спочатку ввірували Лоїда й Евнікія, і цією вірою вони поділилися з Тимофієм. З Дій 16:1 стає очевидним, що батько Тимофія не був юдеєм. Біблія не каже нам нічого про те, чи був він у цей час ще живий, чи ні. За юдейським Законом дитина приймала релігію своєї матері, але за грецькою культурою всім заправляв батько. Виховати дитину віруючою, коли тільки один з батьків християнин, – важко, однак все-таки можливо. Яке ж це благословення – передати вогонь віри своїм дітям, коли вони ще маленькі!

Навчання молодого віруючого (Дії 16:2; 2 Тимофія 1:5-6)

На час другої місіонерської подорожі в Тимофія вже можна було бачити плоди віри. Вияви його віри були такими.

Гарне свідчення. Про Тимофія написано, що «добре свідцтво про нього давали брати». Його молодість не була перешкодою для його свідчення, але навпаки, доповнювала його. Навколишні, дивлячись на нього, могли спостерігати зміни, які зробив у його житті Христос.

Зміни. Павло бачив у Тимофія «нелицеїрну віру» і підкреслював це. Він бачив у цьому молодому віруючому щось особливе, і вирішив узяти його «під своє крило», наставляючи його й навчаючи. Господь щось приготував для цього юнака, і Павло, покладаючись на Боже керівництво, вирішив допомогти Тимофієві розкрити Божий задум для його життя. Павло попросив молодого віруючого приєднатися до них у їхніх місіонерських подорожах.

Дар служіння. Павло бачив у Тимофієві «дар Божий». Можливо, це був дар мудрості або розуміння Писання, або здатність проповідувати, або навчати.

І все-таки, Тимофію ще було надчим працювати. Приєднавшись до Павла й Сили, він постійно перебував з ними у всіх радостях і труднощах місіонерського служіння й продовжував учитися.

Утвердження у вірі при постійному зростанні (2 Тимофія 2:1-6)

Друге послання до Тимофія Павло написав, коли його життя набли-

жалося до кінця. До цього часу Тимофій уже духовно виріс і зміцнів. Павло згадує ім'я Тимофія в шести з написаних ним послань: *2 Коринтян 1:1; Филип'ян 1:1; Колосян 1:1; 1 Солунян 1:1; 2 Солунян 1:1 і Філімона 1*. Два послання були адресовані особисто юнакові. При цьому Павло називає його своїм сином (*1 Коринтян 4:17; 1 Тимофія 1:2*), а пізніше – «співробітник» (*Римлян 16:21; 1 Коринтян 16:10*). Павло надав Тимофієві також і місце для служіння: опікувати Ефеську церкву (*1 Тимофія 1:3*). Таким чином, ми бачимо духовний ріст Тимофія. Він не оглядався назад і ніде не затримувався, але, пильно спостерігаючи за Павлом, тягся вгору, зростаючи, щоб виконати Божий задум у своєму житті, як це робив Павло. Незважаючи на вік і всі досягнення Тимофія, Павло постійно закликає його, як закликав би й кожного з нас, продовжувати рости у вірі. Як часто нам не вистачає тих, хто йшов би поруч із нами, кого ми могли б наслідувати у вірі!

Зміцняйся (вірш 1). Єдина дорога, як можна зміцнюватися у вірі – вчитися довірятися Богові все більше й більше. Згодом у нашому житті обов'язково будуть зустрічатися труднощі й обставини, які слугуватимуть перевіркою нашої віри. Коли на вас обрушаться вітри й бурі життя, згадайте, чого вчив Павло юнака: «сину мій, зміцняйся в благодаті, що в Христі Ісусі вона».

Доклади старань, щоб передати істину іншим (вірш 2). Як ви думаєте, чому Бог проводить вас через випробування? Для того, щоб ви могли передати цю віру іншим і під-

тримати тих, хто переживає те ж саме, що й ви.

Терпи лихо (вірш 3). У такий спосіб ви будете взірцем для поки що невіруючих людей, які живуть навколо вас. Християнинові необхідно бути взірцем, щоб інші почали йти за Господом.

Будь взірцем (вірш 6). У першому сторіччі, коли жив Тимофій, світ страждав від перекручених цінностей і порушених обіцянок. Якщо й ви живете в подібному світі, то вам належить нести власний приклад слухняності Христу й триматися біблійних цінностей.

Продовжує зростати у вірі й у зрілих літах (2 Тимофія 2:7)

Завжди приймайте написане в Божому Слові на віру. Писання пояснюють радості, через які проходить людина, зростаючи духовно. Писання дає нам практичні поради щодо вирішення проблем, з якими ви стикаєтеся. Слово Боже навчає принципам, які необхідні кожній людині для життя. Але найдивовижніше – це те, що, зростаючи в Божому Слові, людина починає розуміти, наскільки все, що відбувається в нашому житті, є здійсненням Божих задумів.

Спілкування з Богом

Понеділок <input type="text"/> (дата) <i>Св. Письмо: 1 Тимофія 1:1-11</i>	
Що Бог говорить мені	Як мені чинити
Я молюся за свою родину	
Вівторок <input type="text"/> (дата) <i>Св. Письмо: 1 Тимофія 1:12-20</i>	
Що Бог говорить мені	Як мені чинити
Я молюся за друзів	
Середа <input type="text"/> (дата) <i>Св. Письмо: 1 Тимофія 4:7-16</i>	
Що Бог говорить мені	Як мені чинити
Я молюся за місіонерів	
Четвер <input type="text"/> (дата) <i>Св. Письмо: 1 Тимофія 6:6-21</i>	
Що Бог говорить мені	Як мені чинити
Я молюся за невіруючих	
П'ятниця <input type="text"/> (дата) <i>Св. Письмо: 1 Солунян 1</i>	
Що Бог говорить мені	Як мені чинити
Я молюся за владу і начальство	
Субота <input type="text"/> (дата) <i>Св. Письмо: Филип'ян 1:1-11</i>	
Що Бог говорить мені	Як мені чинити
Я молюся за свою церкву	
Неділя <input type="text"/> (дата) <i>Св. Письмо: 2 Петра 3:3-18</i>	
Що Бог говорить мені	Як мені чинити
Я молюся за себе	

Текст: Дії 18:1-2,18-19, 24-26; 1 Коринтян 16:19

Істина: родини, що беруть участь у житті церкви, благословенні Господом

«А якщо зле в очах ваших служити Господеві, виберіть собі сьогодні, кому будете служити, – чи богам, яким служили ваші батьки, що по тому боці Річки, та чи богам аморейським, що ви сидите в їхньому краї. А я та дім мій будемо служити Господеві»
(Ісуса Навина 24:15)

У Новому Заповіті є приклад однієї родини, що спільною працею принесла дуже багато плода для Бога й Небесного Царства. Під час другої місіонерської подорожі апостол Павло, у той час як Сила й Тимофій залишилися в Македонії підтримувати нові церкви, сам вирушив до Коринта. Там він зустрівся з Акилою і Прискиллою, родиною, що дуже ретельно брала участь у справі Божій.

Родина Акили й Прискилли є для нас чудовим взірцем того, чого може досягти родина, присвячена Богові.

Праця родини (Дії 18:1-2)

Нове місце. Коли Павло в Коринті заробляв собі на життя виготовленням наметів, він зустрівся з юдейською християнською родиною. Павло, зупинившись у їхньому домі, продовжив трудитися, навчаючи народ віри в Христа. Акила був родом з Понту, північного регіону Малої Азії. До цього вони із дружиною жили в Римі, але їх змусили покинути місто. Цій родині довелося переїжджати, але переїзд не применшив їхньої ревності в служінні Богові. Сьогодні люди переїжджають частіше, ніж раніше.

Іноді переїзд може мати негативні наслідки. Наприклад, коли відїжджають люди, що завжди брали активну участь у житті церкви, церква страждає, а люди, що переїхали, буває, і самі перестають ревно трудитися. Але на прикладі цієї родини подібних негативних наслідків не спостерігалось. Відразу ж після переїзду вони знайшли нове місце для служіння Богові.

Служіння. Оскільки про Акилу й Прискиллу ні в Діях, ні в посланнях Павла не говориться, що вони повернулися до Бога від його проповіді, можна припустити, що до Христа вони прийшли ще в Римі. У Коринті ж Павла вражала їхня присвята Богові. Павло каже про них як про співробітників «моїх у Христі Ісусові» і вказує, що їм довелося ризикувати із-за нього своїм життям (*Римлян 16:3-4*). Вони були вірними помічниками й трудилися всією родиною в церкві.

Праця. Акила й Прискилла були об'єднані Богом для спільної праці. Ця родина трудилася з Павлом. Християни також повинні працювати, щоб мати все необхідне для життя,

але й на роботі ми не повинні переставати бути християнами. Християнська родина, що робить спільну працю, може своїм взірцем служити Господу, вказуючи на Нього невірющим людям.

Сімейне служіння (Дії 18:18-19)

Кожний, хто намагався зробити щось самостійно, досить швидко усвідомлював, що спільна праця все-таки набагато краща. Звичайно, можна на якийсь час відійти від усіх і вважати, що все виходить «дуже навіть нічого собі», але вже незабаром ви виявите, що одному працювати важче. Справжня християнська праця можлива тільки тоді, коли християнин насамперед має живі взаємини з Ісусом, а також з іншими братами й сестрами. Апостол Павло під час свого служіння не тільки залежав від допомоги інших людей, але й всіма силами намагався підключити їх до свого служіння.

Християнське спілкування. Спілкування із християнами має зміцнювати вашу віру. Спілкування з Павлом зміцнювало віру Акили й Прискилли. А для Павла було підбадьоренням і духовною підтримкою, що хтось зміцнював його руки в служінні. Стежте за тим, як впливає спілкування на членів вашої родини, і захищайте їх від можливого негативного впливу.

Тривалі взаємини. Після того, як Акила й Прискилла знайшли друга, вони почали допомагати Павлові. Разом з ним вони шукали можливості послужити іншим. Після півтора року служіння в Коринті вони втрюх вирушили в Ефес. Там Акила й При-

скилла залишилися для служіння, а Павло пішов далі, в Антіохію. Коли через кілька років Павло писав до Коринта, Акила й Прискилла ще перебували там (1 Коринтян 16:19). Але коли кілька місяців опісля Павло писав до Римської церкви, вони, найімовірніше, вже перебували в Римі (Римлян 16:3). Потім, ще через кілька років, Павло писав Перше послання до Тимофія, і тоді ця родина вже повернулася з Тимофієм до Ефеса (2 Тимофія 4:19). З написано-го Павлом стає очевидною щирість Акили й Прискилли і їхня завзятість та ревність у поширенні Доброї Звістки. Вони присвятили своє життя й увесь вільний від шиття наметів час Господу й допомозі у справі благовістя таким, як Павло.

Співробітники в служінні. Павло розглядав Акилу й Прискилу не інакше, як «співробітників моїх у Христі Ісусі» (Римлян 16:3). Наскільки прекрасні ці слова! Тільки уявіть, якби на сторінках Писання так говорилося особисто про вас! Можливо, у цих словах недостатньо красномовства, відсутні художні засоби, але, читаючи їх у контексті Божого Слова, починаєш раптом усвідомлювати, наскільки високо Бог цінує своїх служителів і помічників. Акила й Прискилла удостоїлися цих сильних, щирих слів подяки. Павло часто згадував про цю пару, і довірив їм частину свого служіння – служити іншим.

Гостинність родини (Дії 18:24-26)

Незабаром після того, як Акила й Прискилла переїхали до Ефеса, у місті з'явилася людина на ім'я Аполлос. Цей чоловік проповідував те, у

що щиро вірив – покаяння через хрещення, подібне до хрещення Івана Христителя. Своєю проповіддю він закликав людей до покаяння, грунтуючись на своєму відмінному знанні єврейських Писань. Акила й Прискилла подружилися з ним і пояснили йому Євангелію про Христа, після чого він став проповідувати благодать Богу. Після наставлянь, отриманих від Акили й Прискилли, Аполлос пішов до Ахаї і став підтримкою тамтешнім віруючим. Гостинність, з якою ця пара прийняла служителя-початківця, має бути взірцем для наслідування кожному з нас.

Відкриті двері дому. На жаль, у наш час гостинність вимирає. Дім для людини стає притулком, куди ми тікаємо після трудового дня. У Новому ж Заповіті зазначається: «Будьте гостинні до чужинців!», тобто з радістю приймайте мандрівників. Сьогодні ми все рідше готові приймати вдома навіть друзів, не кажучи вже про чужинців. Проте, гостинність – це новозаповітне веління віруючим. Павло, що був знайомий із гостинністю Акили й Прискилли, включив у перелік Божих чеснот і гостинність (*Римлян 12:13*).

Відкриті серця в домі. Петро писав: «Будьте гостинні один до одного без нехоті!» (*1 Петра 4:9*). Так, для гостинності потрібна жертва – необхідно пожертвувати часом, коштами, у чомусь собі відмовити. Дуже часто це пов'язане з додатковими труднощами й незручностями. Гість у домі може зруйнувати ваші плани, порушити ритм вашого життя, може бути приводом для зайвих витрат. Дуже легко в таких обставинах нарікати і обурюватися. Але

Акила й Прискилла розглядали гостинність як можливість поділитися тим, що вони знають, приділити час іншій людині. Вони розуміли, що це змінить життя їхніх гостей або духовно їх підтримає.

Відкрите свідчення тих, хто живе в домі. Акила й Прискилла запросили до себе Аполлоса, «його прийняли, і докладніш розповіли йому про дорогу Господню» (*вірш 26*). За сучасними правилами етикету люди намагаються тримати свою думку при собі. Вони не кажуть про свою віру навіть сусідові, що роками живе на відстані якихось десяти метрів. На жаль, ці «правила» переймаються віруючими та вважаються нормою в церквах. Християни починають уникати спілкування з людьми, далекими від церкви. Але не забуваймо, що ми покликані Господом до свідчення: «...Моїми ви свідками будете» (*Дії 1:8*).

Поклоніння родини Богов (*1 Коринтян 16:19*)

Можливо, ви чули таку аксіому: «Родини, які моляться разом, не розпадаються». Це дійсно так. Коли Бог уклав Заповіт з Ізраїлем, було вказано на надзвичайну важливість ролі сім'ї в духовному житті. За всю історію людства не було періоду, коли можна сказати, що ця істина не діяла. Це так само справедливе й сьогодні, у сучасному житті й суспільстві.

Якось Джона Веслі запитали про одного чоловіка, чи християнин він, чи ні. Джон відповів: «Я не знаю, я ніколи не був членом його родини». Найпершою перевіркою того, чи є людина християнином, є її родина. Кожна дитина гідна того, щоб її

батько й мати разом поклонялися Богові вдома. Найчастіше формування методів і ставлення до поклоніння Богові й до молитви закладається в родині.

Надання місця для богослужінь.

Акила й Прискилла надавали свій будинок для зібрань церкви. Акила не був у ній пастором, просто він зі своєю дружиною давав можливість віруючим зустрічатися в себе вдома. Їхній будинок дійсно можна назвати вітварем, жертovníком. Подумайте про те, наскільки вони були відкриті до інших християн!

Здійснення служіння. Репутація цієї родини в служінні Богові була відома в Римі, Ефесі й Коринті. В будь-якому місці, де вони побували, у них залишалися друзі. Чи намагалися ви уявити собі, що якби Павло був сьогодні живий і продовжував писати послання, то чи згадав би він там про вас? І якщо так, то що б він на-

писав? Чи насправді ваше життя й репутація варті того, щоб про них нагадувати іншим? А може, відсутність згадки про вас має вказати вам на відсутність ваших зусиль у справі служіння Господу?

Спільно служачи Господу. Ви побачите згадки в Біблії не тільки про одних Акилу й Прискиллу. Щоразу, коли Писання згадує про них, воно обов'язково говорить і про когось іншого. Саме завдяки тому, що вони постійно трудилися з кимсь іще, їхня праця мала успіх, а результати множилися.

У наші дні, коли відмінність інтересів і обов'язків настільки велика, і коли в родинах так важко утримати мир і спокій, зверніть пильну увагу на міцність родин, що присвятили себе Господу й служінню Йому. Адже саме цього хоче від нас Господь, і тільки це може дати мир і спокій кожній окремій церкві!

Спілкування з Богом

Понеділок

(дата) *Св. Письмо: Дії 19:1-20*

Що Бог говорить мені

Як мені чинити

Я молюся за свою родину

Вівторок

(дата) *Св. Письмо: Дії 19:21-32*

Що Бог говорить мені

Як мені чинити

Я молюся за друзів

Середа

(дата) *Св. Письмо: Дії 20:1-12*

Що Бог говорить мені

Як мені чинити

Я молюся за місіонерів

Четвер

(дата) *Св. Письмо: Дії 20:17-36*

Що Бог говорить мені

Як мені чинити

Я молюся за невіруючих

П'ятниця

(дата) *Св. Письмо: Ефесян 5:21-33*

Що Бог говорить мені

Як мені чинити

Я молюся за владу і начальство

Субота

(дата) *Св. Письмо: Ефесян 6:1-17*

Що Бог говорить мені

Як мені чинити

Я молюся за свою церкву

Неділя

(дата) *Св. Письмо: Псалом 47(48)*

Що Бог говорить мені

Як мені чинити

Я молюся за себе

Текст: Дії 20:4-5; Ефесян 6:20-22; Колосян 4:7-9

Істина: для виконання навіть маленьких завдань необхідні вірні люди

«Нехай кожен дбає не про своє, але кожен і про інших»
(Филип'ян 2:4)

В октаві – сім нот і дванадцять клавіш. Ці ноти використовуються для написання музики, що стала «класикою». Ці ж ноти використовуються й для пісень, які ми чуємо по радію. Єдине розходження між цими композиціями полягає в тому, як ці сім нот розставлені, як вони взаємодіють, у який час нота зіграна й скільки вона триває. А чи знаєте ви, що перемажець у змаганнях завжди перемагає саме тому, що краще за всіх зробив більшість маленьких тренувань, які підготували його?

З будь-якого погляду Едуард Кімбалл був звичайною людиною. Він працював на звичайній роботі, ходив у звичайну церкву, вів звичайну групу з вивчення Біблії. Якось до цієї групи приєднався хлопець на ім'я Двіт. З першого погляду стало ясно, що Двіт Біблію зовсім не знає. Одного разу, готуючись до проведення чергового заняття, Едуардові раптом захотілося зустрітися із Двітом і поговорити з ним про Бога. Тому він вирушив у шевську крамницю, де працював Двіт, і поділився з ним Доброю Звісткою. Того ж дня цей молодий помічник шевця і його дружина на вернулися до Господа. Сьогодні багато з людей знайомі з Двітом,

знаючи його як Д.Л. Муді, який став дуже відомим євангелістом.

Ми навіть не можемо собі уявити, наскільки цінною для Божої справи є праця таких наставників! Без них, без вас, багато з людей так і не почувли б Доброї Звістки! Адже все відбувається завдяки тихій і непомітній праці людей, які виявилися відкритими для виконання справи, дорученої їм Богом. Учень, про якого ми будемо говорити цього заняття, займався «маленькими» справами. У другій місіонерській подорожі Павла супроводжували Сила й Тимофій, а після цього – Акила й Прискилла. Кожний із них продовжував допомагати Павлові ще протягом декількох років. У третій подорожі до служіння Павла приєднався Тихик.

Відкритий для служіння (Дії 29:4-5)

Тихик – взірць християнина, що здебільшого здійснює служіння «у тіні», але без нього Божа робота не була б зроблена. Тихик підтримував служіння Павла тим, що завжди перебував з ним поруч і був готовий виконати дані йому доручення. Як тільки він закінчував виконання одного доручення, то відразу вирушав

до Павла за новим. Такі трудівники в Ім'я Христове рідко помітні для навколишніх, але вони дуже важливі для Царства Божого!

Завжди поруч. Досліджуючи Писання, ми будемо приємно здивовані працею Тихика. Уперше про нього згадується в *Дії 20:4*, де мовиться, що він – виходець із Римської провінції, західної частини території, що нам відома як Мала Азія або Туреччина. У попередньому розділі описується, що Павло більше трьох років проповідував в Ефесі й навколишніх містах, і багато з людей навернулися до Бога. Тихик, швидше за все, був одним із цих новонавернених. Якщо це так, то завдяки духовній опіці Павла Тихик приніс чудовий плід для Божого Царства. Завдяки турботі з боку апостола поган Тихик став живим і діяльним християнином. Тому, коли Павло залишав Грецію й прокладав дорогу в Ефес, Тихик знаходився поруч і був готовий допомогти.

Готовий служити. Коли виникла необхідність, Тихик ішов у місця, куди прямував Павло, швидше за все, для того, щоб підготувати ґрунт для його служіння. Коли він завершував дане йому доручення, він відразу повертався до Павла, готовий виконати наступне доручення.

Підтримують інших у важкі часи (*Ефесян 6:20-22*)

Коли Павло писав до ефесян, він знаходився у Римі. Його перебування там було нелегким, але Павло сміливо проповідував. Він покладався на допомогу Тихика, що колись був його духовним сином, а тепер став для Павла співробітником на ниві Господній. У лихоліття, коли

негаразди вже починають вас «захльостувати», Бог пошле вам духовного друга, що підбадьорить вас. Так, у вас є родина, родичі, але бувають переживання, яких не розуміють навіть вони. Тому Бог передбачив для вас допомогу – Його родину! У вас є брати й сестри, яких створив Бог!

Вірний служитель. Павло був послом «в кайданах». Він не міг вирушити, куди хотів, не міг відвідати церкви, за якими скучив. Але це міг зробити Тихик. Тому, як «в Господі вірний служитель», він відвідував церкви від імені Павла.

Вірний глашатай. Тихик знав, що Бог може подбати про потреби апостола, але також він знав, що для цього Бог використовує людей. Тому, де б Тихик не був, він розповідав про Павла, його становище й потреби. Слава Богові за глашатаїв нашого часу, які розуміють цю істину!

Ним захоплюються керівники (*Колосян 4:7-9*)

Подібно до більшості послань Павла, Послання до Колосян закінчується списком привітів. З десяти імен, які перераховані в останньому параграфі, Тихик стоїть окремо. Павло описує його такими словами.

«Улюблений брат». Павло любив цю людину, Тихик був йому братом у Господі. Він уже перестав бути «невідомим героєм», бо Павло звернув увагу багатьох людей на ту працю, що Тихик виконував.

«Вірний служитель». Тихик був служителем, що постійно перебував «у тіні», його не бачили люди, деякі, можливо, навіть не підозрювали про його існування. Але це зовсім не оз-

начало, що він нічого не робив. Йому просто було приємно служити Господу там, де він перебував. Такі служителі дуже потрібні Господу й сьогодні – люди, які своїм життям вірно свідчать про любов Господа: молитвеники, чергові й прибиральники церкви, люди, що відповідають на телефонні дзвінки, які відвідують хворих і ще багато-багато інших.

«Співробітник у Господі». Цими словами Павло стверджує, що Тихик розділив увесь тягар його праці. Без цієї допомоги Павлові довелося б зносити негаразди і труднощі самому.

Допомагає пасторам

(Тита 3:12)

Наближаючись до завершення свого служіння, Павло посилає Тита на Крит, щоб підтримати тамтешні церкви. Він розумів, що цьому пасторові знадобиться допомога. Уявіть собі, як Павло перебирає у своїй пам'яті християн-трудівників, намагаючись знайти відповідь на запитання: «Хто б виявився вірним помічником для Тита?» Його міркування зійшлися на двох людях: Артемові й Тихику. Чому ж Тихик?

Турботливий. Ще раніше Тихик допомагав Павлові в його труднощах. Тит не потребував допомоги «друзів Йова». Його праця була й так важкою. Йому була необхідна допомога людини співчутливої, турботливої та люблячої. Тихик саме й був такою людиною, що могла надати подібну підтримку (Ефесян 6:22).

Розважливість. У церквах на Криті були проблеми, і потрібна була

розважлива й мудра людина, яка би шукала Божого вирішення питань. Тихик був твердий у тому, що стосувалося вірності Богові, і він був готовий з любов'ю відстоювати Боже.

Вірність. Називаючи Тихика «вірним» (Ефесян 6:21; Колосян 4:7), Павло говорив про його любов до свого Господа. Незалежно від того, наскільки великими були перешкоди, наскільки сильною спокуса, незалежно від того, що він відчував, Тихик залишався вірним Христу!

Вірний до кінця

(2 Тимофія 4:12)

2 Послання до Тимофія було останньою книгою, написаною рукою Павла. У ній ми бачимо, що Тихик продовжує виконувати доручення й трудитися для Господа. Все своє життя він не хехтував «маленькими» справами, знаючи, що ніяка «велика» праця без дрібниць не відбудеться. Кожний з нас повинен також дбати й про незначні справи, які не приносять слави або похвали. «Ти в малому був вірний, над великим поставлю тебе...» (Матвія 25:21). Будьте вірні в «малому», і свого часу Господь віддасть вам похвалу! Тихик є чудовим взірцем християнина для сучасного світу, де кожний прагне досягти висот, забуваючи про те, що є важливим для нашого Господа. Нехай Христова любов схиляє наші серця до служіння в маленькій і непоміченій праці так само, як і у великому ділі.

Спілкування з Богом

Понеділок (дата) *Св. Письмо: Дії 21:27-40*

Що Бог говорить мені

Як мені чинити

Я молюся за свою родину

Вівторок (дата) *Св. Письмо: Дії 22:1-16*

Що Бог говорить мені

Як мені чинити

Я молюся за друзів

Середа (дата) *Св. Письмо: Дії 24:10-27*

Що Бог говорить мені

Як мені чинити

Я молюся за місіонерів

Четвер (дата) *Св. Письмо: Дії 25*

Що Бог говорить мені

Як мені чинити

Я молюся за невіруючих

П'ятниця (дата) *Св. Письмо: Дії 26*

Що Бог говорить мені

Як мені чинити

Я молюся за владу і начальство

Субота (дата) *Св. Письмо: Дії 28*

Що Бог говорить мені

Як мені чинити

Я молюся за свою церкву

Неділя (дата) *Св. Письмо: Колосян 3:23-25, 4:1-6*

Що Бог говорить мені

Як мені чинити

Я молюся за себе

Текст: Юди 1-4,20-25

Істина: відхилення від істини може зруйнувати служіння християнина

«Улюблені, всяке дбання чинивши писати до вас про наше спільне спасіння, я признав за потрібне писати до вас, благаючи боротись за віру, раз дану святим» (Юди 3)

Ледве не щодня нам доводиться розбиратися зі своєю совістю. Нам необхідно вибирати: чинити так, як хоче Бог, чи так, як хочеться нам самим. Якщо ви начальник, перед вами може постати питання, брати хабар чи не брати. Якщо ви підлеглий – писати у звіті правду або «прикрасити» істину, тобто, простіше кажучи, обманути. І коли такі питання постають перед християнами, вибір особливо важливий, бо тоді перевіряється, сприймаємо ми Божі вимоги всерйоз чи просто вдаємо, що приймаємо їх. Послання Юди підкреслює, наскільки важливо триматися християнської істинної віри, незважаючи на багато спокус і оман у цьому світі. Це послання закликає християн чинити правильно відповідно до Божих принципів.

Ваше ставлення до Божої праці (Юди 1)

Перед тим, як відстоювати істину й протистояти омані, ви повинні розуміти, хто ви в Христі. Юда протиставляє стан, у якому він хотів би бачити християн, тому, у якому перебувають ті, хто заблукав. Їх він називає

«сновидами», людьми, які «опоганюють тіло, погорджують владами, зневажають слави» (вірш 8). Інакше кажучи, людина, що перебуває в омані, рідко є людиною невірною – найчастіше це той, хто одного разу пізнав істину, але потім від неї відвернувся. Це людина, що розумом прийняла істину, але відвернулася від неї серцем. Своїми вчинками й словами вона намагається наслідувати істинне, але за своєю суттю далека від цього. Здається, Юда передбачав реалії сучасного світу, і тому писав нам про необхідність твердо відстоювати свої переконання, істину, говорити про них і протистояти псевдовченням.

Ставлення слуги. Можливо, вам здається, що для того, щоб протистояти помилкам і псевдовченням, необхідна людина, «духом тверда, як камінь, і з голосом, як гучномовець». Юда починає своє послання, називаючи себе словом «раб», тобто тим, хто виконує волю свого Пана. Коритися голосу Божому – цього досить, щоб протистояти тим, хто заперечує християнські цінності.

Ставлення смиренного. Юда був братом Якова, таким чином, імовірно

но, Юда був братом Ісуса Христа. Чому ж він не представляється тут братом або хоча б родичем Христа? Юда каже, що він – раб Ісуса й брат Якова. А ким вважаєте себе ви? Господь використовує смиренне серце для служіння й дає таким перемогу.

Ставлення помилуваного. Юда звертається до тих, «покликаним, улюбленим... та збереженим». Це відмінні риси кожної істинно спасенної людини. Його слова «збереженим Ісусом Христом» говорять нам про те, що спасіння можна знайти тільки в Христі. Також він використовує слово «покликани» – Бог Своєю рукою залучив вас не тільки до спасіння, але й до служіння Йому.

Ваше ставлення до істини (Юди 3)

Одна дорога для спасіння. Всі християни, незалежно від часу покаяння, віку, статі, національності й інших відмінностей, мають одну спільну рису – спасіння. Таким чином, є тільки одна, а не кілька доріг спасіння. Осільки це спасіння «спільне», воно доступне будь-якій людині й у будь-якому місці Всесвіту, тому розповідайте про цю дорогу при кожній найменшій нагоді.

Раз дана вам віра. Говорячи «віра», Юда має на увазі все вчення, що записане на сторінках Писання. Ваша віра не була чимсь штучним, кимсь створеною або придуманою. Вона була дана вам Самим Богом. Її неможливо отримати ціною праці, обговорень або досягти силою власного інтелекту. Віра з'являється завдяки Божій дії в житті людини, що було описано апостолами. Більше того, Юда каже нам про те, що віра бу-

ла дана нам «раз», тобто раз і назавжди. Вона була дана нам один раз в історії, і не має потреби в сучасних доробках або корекції.

Ваша участь у вірі. Юда закликає нас «боротись за віру». Що це значить? Постійно мати при собі Святе Письмо? Боротьба за віру – це битва за віру, її охорона й оборона. Ви не повинні зупинитися. Ворог душ людських використовує все, що завгодно, щоб віруюча людина зійшла з істинної дороги. Ви повинні бути постійним світильником, взірцем Божої істини.

Чарльз Сперджен часто говорив: «Істина подібна до лева. Хто-небудь чув про охорону левів? Та ви тільки дайте йому волю, а він вже за себе постоїть!» Якщо ви будете триматися Христових велень і проголошувати істину Слова Божого, ця істина сама за себе постоїть!

Ваше ставлення до оман (Юди 4)

Внутрішні помилки. Навіть у ново-заповітній церкві виникали проблеми з проникненням лжевчителів. Це не було язичництво, яке проникало в церкву ззовні. Це було перекручування істин християнського вчення. Сьогоднішні церкви досить успішно відбивають атаки ззовні – гуманізму (людина в центрі всього), матеріалізму, гедонізму (любов до насолод) та інших. Але прийняття будь-яких перекручень може проходити у вигляді м'якого, поступового впливу зсередини. Отоді це дійсно стає проблемою, що крідькома руйнує християн, і церкву в цілому.

Перекручування Божої благодаті. І сьогодні є люди, які перебувають в

омані й намагаються втягнути в неї інших, стверджуючи, що Божа благодать і милість все покрий, таким чином допускаючи та виправдуючи гріховне життя. І в часи Юди були люди, які говорили, що неважливо, що ти робиш зі своїм тілом, головне – щоб із духом було все гаразд. Чи знайомий вам подібний вираз? Вони говорили, що Божа благодать настільки велика, що Бог простить тобі будь-який гріх. Бог справедливий до людини й до гріха, Він любить людину, але ненавидить гріх, і тому Господь може вдатися до серйозних заходів покарання, щоб забрати навмисний гріх з життя людини, яка належить Йому.

Відкидання Господа. Відкинути Господа Ісуса Христа – це більше ніж проста помилка. Це помилка, що має наслідки на всю вічність. Не вірячи в рятівну жертву Христа, людина втрачає спілкування з Богом як на землі, так і на небі. Така людина ніколи не знайде мир своїй душі й буде терзатися і страждати.

Ваше ставлення до віри (Юди 20-25)

Як же ви можете захиститися від помилок? Як ви можете відстояти свої переконання?

Навчайтесь, зростаєте. Звертайтеся до Біблії. Вивчайте істину, описану на її сторінках. Протидійте омані істиною й застосовуйте істини в щоденному житті.

Моліться Духом. Ніколи не покладайтеся на себе й свої сили. Молитися Духом Святим – означає в молитві повністю поклатися на Бога. Вивчайте Боже Слово і вчіться молитися з того, що воно вам каже. Дотримуйтеся тих принципів, про які каже вам Писання. У своєму молитовному житті коріться Духу Святому.

Зберігайте себе в Божій любові. Постійно міркуйте про Божу любов і навчіться завжди бачити її. Знайдіть відведене вам Богом місце для служіння, бо саме там ви знайдете найбільші благословення. Точно так, як риба була створена, щоб плавати у воді, християнин був створений, щоб служити іншим, живлячись при цьому від Самого Бога.

Будьте милостиві. Християнське вчення ніколи не має стати холодним, байдужим до потреб навколишніх. Пам'ятайте про те, що й інші грішники мають потребу в Божій милості й благодаті так само, як колись цього потребували ви.

Допомагайте тим, хто потребує допомоги. Допоможіть тому, хто ще вагається. Деяким варто показати полум'я, у яке веде їхня омана. Є й ті, кому потрібно допомогти милістю, турботою й любов'ю, бо вони слабкі в тілі, як колись були й ви.

Наскільки ви готові відстоювати істину, боротися за неї? Моліться, щоб Христос дав вам сили протистояти омані і допомогти тим, хто ослаб у дорозі.

Спілкування з Богом

Понеділок (дата) *Св. Письмо: 1 Петра 1:1-13*

Що Бог говорить мені

Як мені чинити

Я молюся за свою родину

Вівторок (дата) *Св. Письмо: 2 Петра 1:1-11*

Що Бог говорить мені

Як мені чинити

Я молюся за друзів

Середа (дата) *Св. Письмо: 2 Петра 2:1-11*

Що Бог говорить мені

Як мені чинити

Я молюся за місіонерів

Четвер (дата) *Св. Письмо: 1 Івана 2:1-11*

Що Бог говорить мені

Як мені чинити

Я молюся за невіруючих

П'ятниця (дата) *Св. Письмо: 2 Івана*

Що Бог говорить мені

Як мені чинити

Я молюся за владу і начальство

Субота (дата) *Св. Письмо: 3 Івана*

Що Бог говорить мені

Як мені чинити

Я молюся за свою церкву

Неділя (дата) *Св. Письмо: 1 Івана 5*

Що Бог говорить мені

Як мені чинити

Я молюся за себе

Текст: Псалом 97(98):1-2; 2 Петра 3:1-7

Істина: споконвіку Божа рука діє в житті людей для здійснення Його добрих планів

«Спасіння Своє Господь виявив, перед очима народів
відкрив Свою правду»
(Псалом 97(98):2)

Яку частину Біблії ви вже прочитали? Але, що важливіше, чи вірите ви прочитаному? Чи ваші вірування й переконання ґрунтуються на Божому Слові? Якщо ваше життя має підставою Біблію, тоді ви можете бути впевнені, що Господь скеровує кожний ваш крок. Дуже небезпечно й сумно, коли ви не можете поділитися істиною про Христа, бо не впевнені, що Він діє у вашому житті.

Дуже складно утриматися від того, що переважає в культурі суспільства, що навколо нас. Чи можете ви відповісти на ті запитання, з якими звертаються до вас люди? Ні, не ухилитися або дати жартівливі відповіді, а запропонувати рішення й поради, які ґрунтуються на непорушній істині. Чи навчилися ви приймати рішення на основі Біблії в тих питаннях, з якими стикаєтеся в сучасному світі? Що ви можете сказати про СНІД, аборти, гомосексуалістів, убогість, бездомних, до- і позашлюбні зв'язки? Що ви можете сказати про саму церкву? І звідки у вас ці переконання, на чому вони ґрунтуються? Чи існує для вас джерело абсолютної істини, з яким ви зв'яжете свої переконання й вірування?

Так, повною вірогідністю й абсолютною істиною володіє лише Біблія,

тільки Слово Господа. Відповіді на найскладніші запитання, що хвилюють сьогоднішнє суспільство, можна знайти в цій Книзі. Вони там, на її сторінках!

Вічне Боже Слово

На нашій землі завжди були скептики, які обіцяли й християнству, і Біблії кінець. Відомий французький безбожник Вольтер приблизно в 1750 році сказав, що десь через сторіччя християнство зникне з лиця землі. Але найцікавіше, що через 28 років після цього висловлювання, в 1778 році, Женевське Біблійне Товариство придбало його будинок і встановило там друкарські верстати для друкування Біблій. Пізніше цей дім став Паризькою філією Британського й Міжнародного Біблійного Товариства. Дивно, чи не так?!

Чому ж Біблія не зникає? Хтось каже, що людям подобаються історії, які вчать моралі й добре закінчуються. Бог створив світ, але вінець Його творіння, людина, яку Він любив найбільше, обрала життя без Бога. У результаті цього кроку людина зіпсувала своє справжнє та, що ще гірше, вічне життя. Тому Бог в особі Ісуса Христа здійснив спасіння людства через Його смерть, поховання й вос-

кресіння. Це дійсно велика й дивовижна історія. Але стійкість Біблії неможливо пояснити тільки цим дивовижним і прекрасним сюжетом.

В *2 Посланні до Тимофія 3:16* про Біблію мовиться так: «Усе Писання Богом надхнене...». Слова, записані на сторінках Біблії – це подих Самого Бога, Він видихнув їх для нас. І Біблія постійно доводить нам, що це так. Це не просто історії, які вчать нас моралі. Багато книг Біблії переповнені описами реальних людей, місцевостей, що реально існують і подій, що реально відбуваються. Сам Бог брав активну участь у житті цих людей і керував подіями, що відбувалися. Саме Його рука діяла кризь усі століття й спрямовувала різних людей, про які нам оповідає Його Слово. Біблія пододала всі переслідування тому, що Сам Бог подбав про те, щоб кожний з нас мав доступ до Його істини.

Всі біблійні герої, про які ми говорили на минулих заняттях, насправді жили, і Писання залишило для нас згадки про них. Відтоді минуло багато століть. Але Біблія повідомляє нам і про те, що настане час, коли прийде кінець, і Божі діти зустрінуться з Богом, щоб бути разом вічно. Тому цей урок про кінець часів, про кінець життя на цій грішній землі й про те, що буде.

Погляд на минуле (*Псалом 97(98):1-2*)

Оскільки вся історія цього світу й людства здійснюється Божою рукою, ми можемо, досліджуючи минуле, краще бачити, наскільки надійними є Божі істини. Деякі люди сумнівалися в існуванні великого

царя Давида. Але в 1993 році ізраїльські археологи, проводячи розкопки на Галаадських вершинах, відкопали частину каменю від древнього монумента. Коли напис на давньоарамейській мові переклали, вчені прочитали фрази «Цар Ізраїля» і «Будинок Давида». Ця новина настільки вразила дослідників, що спочатку вони вважали, що хтось помилився з перекладом. Але ще через рік археологи знайшли інші частини цього монумента, які, без сумніву, говорили про давнього царя. Сьогодні вже ніхто не ставить під сумнів існування царя Давида.

Минуле свідчить нам про Божі справи. Історія – це щоденник Божого впливу на людство і Його заклик до людей навернутися до Нього.

Божі справи закликають нас благоговіти перед Ним. Коли *Псалом 97(98)* каже про чудеса, це значить, що такі справи повторити більше ніхто не може. Справи, які творить Бог, дивовижні, вони наповнюють наш розум повагою до Нього, благоговінням, трепетом. Із чим ще ви можете зрівняти те, що робить Бог? Чи можете ви порівняти Його справи із самою природою? Природа – всього лише частина Його справ. Чи зрівняєте ці справи зі справами людей? Але адже й людина – Його творіння.

Божі справи закінчуються перемогою, спасінням. Усе, що робить Бог, призначене для спасіння. Відтоді, як Адам та Єва згрішили, кожний наступний член їхньої родини вже народжувався відділеним від Бога. Але Ісус прийшов на землю, щоб возз'єднати дітей з їхнім От-

цем. Людина не могла через свій гріх наблизитися до Бога, але це виправив Ісус, коли Бог послав Його в цей світ.

Божі справи явні. Дія Божої руки була відкритою, щоб кожний міг за цим спостерігати. Згадуйте все, що Він уже робив раніше. Вивчайте, що про це каже Біблія. І радійте тому, що Він явив спасіння!

Створення. Бог створив Адама та Єву, щоб виявляти до них Свою любов, спілкуватися з людиною й благословляти її.

Гріхопадіння. Коли в Боже творіння увійшов гріх, з ним прийшли і його наслідки – віддалення від Бога, ворожнеча й смерть.

Покликання Авраама. Бог обрав людину віри, щоб він був праотцем Спасителя, у Якому благословляться всі племена землі.

Єгипетський полон. Нащадки Авраама були рабами в чужій землі, і це є прообразом справжньої глибини дії гріха.

Вихід. Завдяки великим діям Бога Його народ, народ Ізраїльський, вийшов з єгипетського рабства.

Закон. На горі Сінай Бог показав, що Він – Бог праведний і святий, Котрий не залишить гріх без покарання.

Обіцяний Край. Бог допоміг Ізраїлю повернути обіцяну Ним землю, де пізніше народиться Спаситель.

Давид. Бог поставив на Ізраїльський трон чоловіка за серцем Своїм, з нащадків якого в світ з'явиться Спаситель.

Поділ царства. Незважаючи на те, що Ізраїльське царство було розділене, Бог зберіг в Юдеї нащадків Давида, щоб виконати Свою обітницю

Вавилонський полон. Оскільки юдеї не залишилися вірними Богові, це призвело до їхнього сімдесятирічного вигнання у Вавилон. Але при цьому Бог послав до них пророків, які проповідували Його слово народу, що відступив від Бога.

Повернення з полону. Бог повернув юдеїв назад, щоб вони очікували прийдешнього Месію.

Народження Ісуса. Через чотириста років «затишшя», коли Бог не послав пророків, Він послав ангелів оголосити людям про прихід Спасителя.

Покликання учнів. Ісус заснував Свою церкву, щоб вона поширювала Євангелію по цілому світу.

Розп'яття. На доказ Своєї любові до грішників, що гинуть, Спаситель умер за їхні гріхи.

Воскресіння. Смерть була переможена, а гріх повалений, коли Спаситель постав із гробу.

П'ятидесятниця. Бог послав згори Своєї церкви обіцяну Ним силу в особі Духа Святого, щоб вона могла сміло поширювати Євангельську звістку.

Навернення Павла. Бог дав Своєю церкві людину для місіонерського руху поширення Євангелії серед язичницького світу.

Місіонерський рух. Церква досягла найвіддаленіших куточків планети зі звісткою про спасіння в Ісусові Христі.

Все назване вище – дія Божої руки в минулому. Незважаючи на те, що більша частина Божих дій залишається для людей загадкою, чимсь незрозумілим, у всьому, що стоїть за спасінням, Бог досить точно і ясно розкрив Свої плани й задуми.

Погляд на сьогодні (2 Петра 3:1-4)

Важливість присутності Ісуса. Сьогодні, коли згадується ім'я Ісуса, на думку людям спадають різні суперечливі образи. Якби ви провели опитування людей на вулиці, то були б просто вражені, як перекручено вони уявляють собі, що каже про Ісуса Христа Біблія. І незважаючи на це, вся історія вказує на Нього як на «Господа й Спасителя»! Надзвичайно важливо розуміти, Ким Він був, і Хто Він є, бо те, як ви Його розумієте, визначає вашу віру в Нього. Ісус – головна тема всієї Біблії, і Старого («слова, що святі пророки давніше звістили»), і Нового («заповідь..., що одержали через ваших апостолів») Заповітів. Божа рука трудилася, щоб здійснити спасіння і Бог вказував на Ісуса від Книги Буття до Об'явлення.

Божі справи в наш час. Андре Марврей, французький письменник, сказав: «Всесвіт нейтральний. Хто його створив? Хто ми, що перебуваємо на цьому шматочку бруду, що обертається в нескінченному космосі? Я не маю ні найменшого поняття, і впевнений, немає нікого, хто б це знав». Сьогодні багато хто розділяє його точку зору та вважає, що життя не має сенсу, що у всій людській історії немає ніякої мети. Для них життя – це те, що ти зі своїм життям зробиш сам. Але ж вони дійсно мають рацію! Адже якщо забрати з поля зору Бога, то життя дійсно стає безглуздом і безцільним! Але Біблія каже нам: у всьому, що Бог робив і робить, є винятковий, розумний задум. Бог хоче, щоб ми побачили ту гармонію, з якою Він створив усе й продов-

жує звершувати Свій задум, пославши в цей світ Спасителя. Кожну опісану в Біблії подію варто розглядати як виконання Божого задуму – прихід у цей світ Спасителя. І все, що відбувається у світі сьогодні, потрібно розглядати у світлі того, що Бог запрошує кожну людину повірити в Ісуса Христа й прийняти Його своїм Спасителем.

Ваша відповідальність. Петро говорив, що на нас покладено чотири завдання, які спільно служать для однієї й тої ж мети:

1. Ми повинні зберігати «чисту думку». Не потрібно допускати у свій розум «бруд», яким нас годує сучасне суспільство. Очищайте свій розум від нечистих думок і навертайтеся до Божих істин.

2. Нехай те, що каже Бог, захоплює нас. Пам'ятайте, що це не просто істина, це Божа істина!

3. Пам'ятайте, згадуйте все, що Бог уже зробив в історії й у вашому житті в минулому.

4. Будьте готові зустрітись з тими, кого Петро назвав «із насмішками глузії», і не дивуйтеся, що вони є.

Погляд на майбутнє (2 Петра 3:5-7)

Все, передвіщене Богом, обов'язково збудеться. Бог пророчив потоп у часи Ноя, і так воно й було. Точно так само Бог здійснив усі обітніці, які давав у Писанні людям протягом усієї історії. Він робить це в Христі сьогодні, і буде робити це завжди. Але так само, як у часи Ноя далеко не всі були готові до потопу, так і сьогодні багато хто не готовий до Ісусового приходу. І багато хто не буде готовий, коли Він прийде.

Бог завершить історію людства. Вся історія людства наближається до кінця. Це абсолютно не залежить від волі якоїсь людини або навіть людства – це залежить тільки від волі Божої. Бог діяв у житті людства в минулому, і Він буде робити це в майбутньому. Щоб побачити, яким прекрасним чином Бог завершить історію людства, досить звернутися до Біблії. Бог зруйнує все, що ми знаємо, і створить усе нове. І Він буде виявляти Свою любов до Свого народу, спілкуватися з ним і благословляти – тобто робити все те, для чого Він споконвічно створив людину.

Вічність дійсно існує, і також існує вічний Бог. Він хоче, щоб ви вічно жили в спілкуванні з Ним. Чи не

варте це того, щоб спілкуватися з Ним і служити Йому вже зараз і пізнавати Бога вже тут? Істина полягає в тому, що як історія будь-якої людини має початок і кінець, так і історія всього людства мала початок, і буде мати кінець. Вона подібна до годинника з будильником, тільки от ніхто не знає, коли він продзвенить і настане кінець.

Але це знає Бог. Годинники Всесвіту проб'ють тільки один раз. Ваше життя на землі – це все, що у вас є. І тільки тут ви можете й повернутися до Господа, і почати здійснювати Божу волю. Якщо вам не вистачає спокою, радості, сенсу життя – зверніться до Христа, і Він скерує вас і дасть повноту життя. Не чекайте завтрашнього дня – його може вже не бути...

Спілкування з Богом

Понеділок

(дата)

Св. Письмо: **Об'явлення 1:1-16**

Що Бог говорить мені

Як мені чинити

Я молюся за свою родину

Вівторок

(дата)

Св. Письмо: **Об'явлення 4**

Що Бог говорить мені

Як мені чинити

Я молюся за друзів

Середа

(дата)

Св. Письмо: **Об'явлення 5**

Що Бог говорить мені

Як мені чинити

Я молюся за місіонерів

Четвер

(дата)

Св. Письмо: **Об'явлення 19:11-21**

Що Бог говорить мені

Як мені чинити

Я молюся за невірних

П'ятниця

(дата)

Св. Письмо: **Об'явлення 21:1-14**

Що Бог говорить мені

Як мені чинити

Я молюся за владу і начальство

Субота

(дата)

Св. Письмо: **Об'явлення 22:1-14**

Що Бог говорить мені

Як мені чинити

Я молюся за свою церкву

Неділя

(дата)

Св. Письмо: **Об'явлення 22:16-21**

Що Бог говорить мені

Як мені чинити

Я молюся за себе